

தென்திருமலை தேசம்

அ.ஸதீஸ்குமார்

வெளியீடு :

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
கிழக்குமாகாணம்

தெளிந்தருமலை தேசம்

அருமைநாதன் ஸ்தீஸ்குமார்

வெளியீடு :

பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
கிழக்குமாகாணம்

2018

நூலின் பெயர்: தென்திருமலை தேசம்
 வகை : வரலாற்று ஆய்வு
 நூலாசிரியர் : அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்
 சம்பூர் - 04
 திருகோணமலை
 பக்கங்கள் : xv + 216
 அச்சுப்பதிப்பு: பென் விஷன் அச்சகம், திருக்கோணமலை
 முதற்பதிப்பு : 2018
 பதிப்புரிமை : பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், கிழக்கு மாகாணம்,
 திருகோணமலை.
 வெளியீடு : பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், கிழக்கு மாகாணம்,
 திருகோணமலை.

Book Name : Thenthirumalai Thesam
 Author : Arumainathan Satheeskumar
 Sampoor - 4
 Trincomalee
 Pages : xv + 216
 Printers : Ben Vision Printers & Publication
 15/5, Huskision Road, Trincomalee
 0769000035 / 0262225985
 First Edition: 2018
 Copy Rights: Department of Cultural Affairs, Eastern Province
 Publisher : Department of Cultural Affairs, Eastern Province
 ISBN : 978-955-4628-57-1

நூல் ஒழுங்கமைப்பு, வடிவமைப்பு மற்றும் ஆக்கங்களுக்கு
 நூலாசிரியரே பொறுப்புடையராவார்.

கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சின் செயலாளரின் வாழ்த்துச் செய்தி

கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சின், பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களமானது, எமது மாகாணத்திற்கே உரித்தான கலை, கலாசார, பண்பாட்டு விழுமியங்களை பாதுகாப்பதற்காகவும், சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் கலைஞர்களையும் அவர்களது ஆக்கங்களையும் பேணி பாதுகாக்கும் நோக்கில் கலாசார விழாக்களையும் அது சார்ந்த செயற்திட்டங்களையும் மேற்கொண்டு வருகின்றது. விசேடமாக, பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் கிழக்கு மாகாண கலைஞர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக வருடாந்தம் பல்வேறு வினைத்திறன் மிக்க செயற்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

கிழக்கு மாகாண கலைஞர்களின் வாழ்வாதாரத்தையும், வாழ்க்கைத் தரத்தினையும் மேம்படுத்துவதுடன் அவர்களது கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளிற்கு அவசியமான உதவிகளையும் மேற்கொண்டு வருகிறது. இந்த வகையில் வயது முதிர்ந்த கலைஞர்களுக்கான ஓய்வூதியம் வழங்குதல், வினைத்திறன் மிக்க கலைஞர்களை கௌரவித்தல், அவர்களுக்கான விருதுகள் வழங்குதல், பாரம்பரிய கலை, கலாசார செயற்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தல், போன்ற செயற்திட்டங்களுடன், மிகவும் காத்திரமான ஒரு செயற்திட்டமாக நூல் உருவாக்கம் காணப்படுகிறது. இச்செயற்திட்டத்தின் மூலம் தமது எழுத்துப்பிரதிகளை நூலுருவாக்கம் செய்வதற்கு பொருளாதார ரீதியாக இடப்பாடுகளை எதிர்நோக்கும் கலைஞர்கள் தங்களது ஆக்கங்களை வெளிஉலகிற்கு கொண்டு செல்வதற்கும், அதனுடாக வாசகர்களை அடைவதற்கும் இத்திட்டம் வழியேற்படுத்துகின்றது.

கலை இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தின் கண்ணாடியாக திகழ்கின்றன. அதாவது சமூகத்தின் இயங்குநிலையை இலக்கியங்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். எங்களது கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள கலை இலக்கியவாதிகளின் சிந்தனைகளை அவர்களது ஆக்கங்கள் மூலம் வெளியுலகத்தவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு இதன் மூலம் சாத்தியமேற்பட்டுள்ளது. இச் செயற்திட்டத்தின் ஊடாக எதிர்காலத்தில் எழுத்தாளர்களினதும் வாசகர்களினதும் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பது எமது நோக்கமாகும். மாகாண எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க கிடைத்துள்ள ஓர் வரப்பிரசாதமாக இச்செயற்திட்டம் அமைகின்றது. இதை நான் பாராட்டுகின்றேன். இச் செயற்திட்டமானது சிறப்புற அமைவதற்கு பங்களிப்பு வழங்கிய அனைவரையும் பாராட்டுவதுடன், அனைவருக்கும் எனது நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

I.K.G.முத்துபண்டா
செயலாளர்
கல்வி அமைச்சு.

கிழக்கு மாகாணப் பணிப்பாளரின் வாழ்த்துச் செய்தி

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் வேலைத்திட்டத்தில் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களை ஊக்கிவிப்பதும் ஒரு பெறுமதி வாய்ந்த பணியாகும். ஏனெனில் நூல் வெளியீடுகள் பொருளாதார சுமை மிக்கதால் குறைந்த அளவிலேயே இடம்பெறுகின்றன, பல பிரதிகள் நூலுருப் பெறாமல் உறங்கு நிலைக்குச் செல்கின்றன. இவற்றை ஓரளவேனும் நிவர்த்தி செய்யும் முகமாக நூலுருவாக்கம், சிறந்த நூல் தெரிவு, நூல் கொள்வனவு என்பன கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்தவகையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தகுதியான நூல்களை பிரசுரிக்கின்ற 2018^{ம்} ஆண்டிற்கான நூலுருவாக்க பணித்திட்டத்தினூடாக தங்களை சந்திப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஒரு எழுத்தாளன் ஆற்றல் கற்பனைத்திறன், எண்ணம், அனுபவம் படைப்பாற்றல் ஆளுமை, என்பவற்றை பயன்படுத்தி சீரான ஒழுங்கு முறைகளினூடாக ஒரு ஆக்கத்தை பிரசுரிக்கின்றான். இவ்வாறான பிரசுரங்களினூடாக பல்வேறு ஆக்க இலக்கியங்கள் எமக்கு கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இவை சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்குரிய பண்பாடுகள் மற்றும் விழுமியங்களை எடுத்தியம்பி அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்கின்றன.

2018ம் ஆண்டு தமிழ் மொழி மூலம் நூலுருவாக்கத்திற்கு கிடைக்கப்பெற்ற 30 வகையான பல்வேறு ஆக்கங்களிலிருந்து எமது நிதி ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் 9 ஆக்கங்கள் பிரசுரத்திற்கு உகந்தவையாக தகுதியான நடுவர்குழாமில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இங்கு இளம் எழுத்தாளர்களின் கன்னி வெளியீடும், மூத்த எழுத்தாளர்களின் விரிந்த எண்ண அனுபவ ஆக்கங்களும், அறிவியலும், தொழில்நுட்பமும், நாட்டார் இலக்கியம், சுயகவிதை, சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம், புலமைத்துவம் சார் படைப்புக்கள் என பல்வேறு வடிவில் ஆக்க இலக்கியமாக நூலுருப் பெறுவது சிறப்பான ஒரு அம்சமாகும்.

“தென்திருமலை தேசம்” எனும் இந்நூலின் நூலாசிரியர் தனது விரிந்த சிந்தனை, பரந்த அனுபவம், என்பவற்றுடன் கூடிய மொழி வாண்மை மூலம் இதனை படைத்துள்ளார், படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த படைப்பும் வாசகர் நுகர்விற்கு மிகவும் பொருத்தமானது என நம்புகின்றேன். அந்த வகையில் இப்படைப்பினை மேற்கொண்ட நூலாசிரியரையும் பாராட்டுவதுடன் அவர் மேலும் இத்துறையில் மேலும் பிரகாசிக்க வாழ்த்துக்களை தெரிவிப்பதோடு இத்தேர்விற்கு உதவிய நடுவர்கள் குழுத்திற்கும் “பென் விஷன்” அச்சகத்திற்கும் இச்சந்தாப்பத்தில் நன்றியை நவில்கின்றேன்.

திருமதி. வளர்மதி ரவீந்திரன்
மாகாணப் பணிப்பாளர்
கிழக்கு மாகாணம்.

தென்திருமலை தேசம்

அணிந்துரை

ஈழத்திரு நாட்டின் கீழ்த்திசையில் திருகோணமலை மாவட்டம் அமைந்துள்ளது. வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க இம்மாவட்டத்தின் சரித்திரத்தை வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் ஆழமாக ஆராய்ந்து தென்திருமலை தேசம் எனத் தலைப்பிட்டு இருபத்தைந்து தலைப்புகளின் கீழ் தந்துள்ளார். இவற்றைப் படிக்கும்போது இவ்வளவு பெருமைகளுக்கு உரியவர்களா நாங்கள் என்ற இறுமாப்பு ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பிரதேசத்தின் புராதனகால வாழ்விட எச்சங்கள், ஆதிகாலத்து பிராமி கல்வெட்டு சாசனங்கள், இதிகாச காலத்து செவிவழிக்கதைகள், வரலாற்று நூல்களிலுள்ள குறிப்புகள், மேலைத்தேய நாட்டவரின் ஆவணக் குறிப்புகள், ஆகியவற்றை வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் நன்கு பயன்படுத்தி உள்ளார். இந்த ஆக்கபூர்வமான அரிய முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டபொழுது ஒரு உண்மையை உணர முடிந்துள்ளது. இந்தப் பிரதேசங்களில் ஆட்சி செய்த மன்னர்கள், சிற்றரசர்கள் பற்றிய பல குறிப்புகள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டிருப்பினும் அவை ஒரு தெளிவான அல்லது தொடர்சியான ஆட்சி முறைமையாக பதிவு செய்யப்படவில்லை என்பதே அது. இவற்றிற்குப் பல காரணங்களை நாம் கற்பித்துக் கொண்டாலும் பொதுவாக எம்மிடையே உள்ள சில பிற்போக்கான நம்பிக்கைகளும் எமது பாரம்பரிய வரலாற்றை அறியமுடியாமல் ஆக்கிவிட்டது எனத் துணிந்து கூறலாம். பழமைபேசும் ஏடுகளையும், கல்வெட்டுக்களையும் இவை போன்ற ஏனைய வரலாற்றுத் தடங்களையும் நாம் நமது கவலையீனங்களால் இழந்துள்ளோம் என்பதும் உண்மையாகும்.

எமது மக்களின் மூத்தகுடிகளான இயக்கர் நாகரே இலங்கையில் முதன் முதலாக வரிவடிவத்தினை ஆரம்பித்து வைத்துள்ளனர். இவ்வாறான பல வரிவடிவ எழுத்துக்கள் கொட்டியபுரப்பற்று பிரதேசத்தின் ஏராளமான இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதேபோல திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கொட்டியபுரம், குச்சவெளி, புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு, தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரிக்கமேடு என்னும் இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பெருங்கற்காலத்துக்குரியது எனக் கருதப்படும் கருப்பு சிவப்பு மட்பாண்டச் சிதைவுகள் மற்றும் இறந்தோரை அடக்கம் செய்யப் பயன்படுத்தப்பட்ட “முதுமக்கள் தாழி” என்பன ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் கூட்டத்தினரே இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்துள்ளார்கள் என்பதைக் காட்டுவதாக ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

திருகோணமலையின் சுவையான பாரம்பரியமிக்க பல வரலாற்றுப் பொக்கிசங்கள் “திருக்கோணேஸ்வரம்” என்னும் பதத்தினுள்ளும், தலத்தினுள்ளும் புதைந்துள்ளது என்னும் நூலாசிரியரின் கருத்து முற்றிலும் உண்மையே. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஆட்சிபுரிந்த வன்னிபங்கள் பற்றிய தகவல்களை “கோணேசர் கல்வெட்டு” மூலமாக நாம்

அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இவை திருகோணமலைப் பற்று, கொட்டியாபுரப் பற்று, கட்டுகுளப் பற்று, தம்பலகாமப் பற்று முதலான பிரதேசங்கள் சார்ந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. வன்னிபங்கள் தலைமையிலான ஆட்சி முறைமைகள் சிற்றரசாகவோ அல்லது சுதந்திர அரசாகவோ இடம்பெற்றுள்ளன.

இவ்வரசுகள் தன்னாதிக்கமுடைய தனித்துவ அரசுகளாகவும், கண்டி அல்லது யாழ்ப்பாண அரசுகளின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றும் அல்லது ஏற்காமலும் போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் தமது இராச்சியங்களை ஆட்சி புரிந்துள்ளனர் என்பதற்குப் போதிய சான்றாதாரங்கள் உள்ளன. வன்னிபங்களின் ஆட்சிமுறைமை பற்றி மிகவிரிவாக நூலாசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. குளக்கோட்டு மன்னனின் ஆட்சிமுறைமை பற்றியும், திருகோணமலை தொடக்கம் மட்டக்களப்பு வரை அவனாற்றிய அரியபணிகள் குறித்தும் “கொட்டியாபுரப்பற்றில் குளக்கோட்டு மன்னனின் பரிபாலனம்” என்ற பகுதி விபரிக்கின்றது. இராசராசசோழனின் இலங்கைப் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து அதுவரை காலமும் இருந்துவந்த அனுராதபுர இராசதானி கைவிடப்பட்டு புதிய இராசதானியாக பொலநறுவை தெரிவு செய்யப்படுகிறது. பெயரளவில் பொலநறுவை இராசதானியாக இருக்க சோழமன்னர்களின் செயற்பாடுகள் யாவும் திருகோணமலையை மையப்படுத்தியதாகவே இருந்தது. இதுவே சோழர்களின் பெருமளவிலான கல்வெட்டுக்கள் திருகோணமலையிலும் அவற்றைச் சார்ந்த பகுதிகளிலும் கண்டறியப்படக் காரணமாக அமைந்தது. “கொட்டியாரப்பற்றில் சோழர்களின் ஆதிக்கம்” என்ற தலைப்பில் இவ்விபரங்கள் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

கலிங்க மாகோன் பொலநறுவையை ஆட்சிபுரிந்த பராக்கிரம பாண்டியனை பதவியிலிருந்து அகற்றிவிட்டு கி.பி. 1215 இல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். மிகவும் வலிமைமிக்க அரசனாகக் கருதப்பட்ட மாகோன் நாற்பது ஆண்டுகள் நல்லாட்சிபுரிந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் கொட்டியாபுரம், கந்தளாய், பதவியா, மன்னர், மாதோட்டம், இலுப்பைக்கடவை, புலச்சேரி, தேவரபட்டினம் போன்ற பிரதேசங்களில் படைத்தளங்கள் அமைக்கப்பட்டு சிற்றரசுகளின் உதவியுடன் இவனது நல்லாட்சி நடைபெற்றது எனக் கூறப்படுகிறது. மாகோனின் உபராசர்களில் ஒருவனே குளக்கோட்டன் என்ற கருத்தும் உண்டு. இந்த விபரங்களை “கலிங்க தேசத்து மாகோன்” என்னும் பகுதி விரிவாகச் சித்தரிக்கிறது.

மேலும் “கொட்டியாபுரப் பற்றிலிருந்த வழமைகள்” என்னும் தலைப்பில் கொட்டியாபுரத்தை வன்னிமைகள் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் இத்தேசத்தில் நடைமுறையிலிருந்த வழமைகள் பற்றிய தொகுப்பையும் நமக்குத் தந்துள்ளார். ஆவணம் என்ற வகையில் ஒல்லாந்த ஆட்சியாளர்கள் தொகுத்து வைத்துள்ள குறிப்புகளே மிக முக்கியமானவையாக அமைகின்றன. கல்யாணம், சீதனம், சொத்துரிமை, நன்கொடைகள், ஒற்றியும் விற்பனையும், குத்தகை, நெல் காச ஆகியவற்றின் கடன், மஞ்சள் நீர்ப்பிள்ளை போன்ற தலைப்புகளின் கீழ் இவை பற்றிய விபரங்கள் அடங்கியுள்ளன.

கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தில் லிங்க, முருக, தாய்த்தெய்வ, பாம்பு வழிபாடுகளே பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு சேருவிலவில் பௌத்த, நாக வழிபாடுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. திருக்கரைசையம்பதியை மையமாகக் கொண்டே சிவலிங்க வழிபாடுகள் இங்கு தோற்றம் பெற்றுள்ளன. லிங்கபுரம், கங்குவேலி, மல்லிகைத்தீவு, பாரதிபுரம், வட்டவன் ஆகிய இடங்களில் இக்கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. இப்பிரதேச சுற்றாடலில் பரந்து காணப்படும் வாசல் வட்டக்கற்கள் கோமுகை, முக்கூட்டுக்கல், பலிபீடம், வாயிற்படிக்கற்கள், பெரும் எண்ணிக்கையிலான கருங்கற் தூண்கள், அகத்தியரின் பாதச்சுவடுகள், பல சித்திரவேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கருங்கற் பொழிவுகள் என்பன இதன் பழம்பெருமையை எடுத்தியம்புகின்றன.

வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க திருமங்கலாய் சிவன்கோயிலின் ஆலய மணியின் வெளிப்புறத்தில் தெளிவாக வார்க்கப்பட்டுள்ள வரிவடிவங்களை ஆய்வு செய்த வரலாற்றுத்துறை தகைசார் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் தமிழர் பண்பாட்டு சின்னமான இம்மணியின் காலம் கி.பி. பதினாறாம் அல்லது பதினேழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் எனக் கூறியுள்ளதைக் கருத்தில் கொள்ளலாம். ஒல்லாந்தரின் காலத்தில் ஆளுநரான வான்சாண்டன் அவர்களின் திருமங்கலாய்க்கான பயணத்தின் போது இங்கே விசாலமான நெல்வயல் நிலங்களும் மக்களும் இருந்ததாகப் பதிவு செய்துள்ளார். (கி.பி. 1786) “சிவலிங்க வழிபாடுகள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் மேற்கூறிய விபரங்களைத் தொகுத்து ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியமை அவரது புலமைக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது. பழங்குடியினராகிய தமிழர்கள் வாழ்ந்த இடங்களையும், தடயங்களையும், கல்வெட்டுக்களையும் தேடித்தேடி தொகுத்துத் தந்துள்ளார். ஆசிரியரின் இந்த அரிய முயற்சியை எப்படிப் பாராட்டுவதென்றே தெரியவில்லை. வரலாற்று அம்சங்கள் நிறைந்த விடயங்களைத் தேடித் தொகுப்பதும், அதை நமது சமூகத்திற்குத் தெரியப்படுத்துவதும், ஆவணப்படுத்துவதும் காலத்தின் தேவையாகும். இந்த அளப்பரிய முயற்சியில் வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் போன்றோர் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுவது எமக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. இத்தகைய சிறந்த நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

வைத்திய கலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் அவர்களின் இந்த அரிய முயற்சி போற்றுதற்குரியது. அவரது இந்த அரிய முயற்சிக்கு தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் தகுந்த இடமளிக்கும் என மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றேன். அவரது நூல்களுக்கு வரவேற்பளித்து வாங்கி வாசித்து நமது வரலாறுகளை அறிந்து கொள்வோம். தென்திருமலை தேசம் என்னும் இந்த அறிய நூலைப் போல, தமிழர் தம் வரலாறுகளையும் முதுசங்களையும் எமது பிரதேசங்களில் புதைபுண்டு கிடக்கும் உண்மைகளையும் அவர் வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

கலாபூசணம் வேலாயுதம் தங்கராசா
தம்பலகாமம்
திருகோணமலை.

அணிந்துரை

வரலாற்று நூல்கள் மிகவும் குறைவாக எழுதப்பட்டு வருகின்ற இக் கால சூழ்நிலையில் கொட்டியாபுரப்பற்றின் வரலாற்றினை “தென் திருமலை தேசம்” என்ற பெயரில் டாக்டர் அ. ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் எழுதி ஆவணப்படுத்தி இருப்பது மகிழ்ச்சிக்கூரிய செயலாகும். தொன்மை வாய்ந்ததும் சரித்திர முக்கியத்துவம் கொண்டதுமான மூதூர் பிராந்தியத்தையும் அங்கு வாழும் பல்லின மக்களையும், அவர்களுடைய வாழ்வியலையும் பண்பாடுகளையும், வழக்காறுகள், போக்குவரத்துகள் போன்ற பல்வேறு வரலாற்றுத் தடங்கலையும் வெளிப்படுத்துவதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணையும் அங்கு வாழும் மக்களையும் நேசிக்கும் டாக்டர் ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் சுவாரசியமான முறையில் பல்வேறு ஆதாரங்களோடும், பொதுத் தன்மையோடும், நடுவு நிலையில் நின்று அவதானித்த விடயங்களை ஒரு எழுத்தாளனுக்குள்ள சமூகப் பொறுப்புடன் தனது நூலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

தேடலும் தகவல் திரட்டலும் இன்றி ஒரு நூலினை உருவாக்க முடியாது. அந்த வகையில் ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் டொக்டராயிருந்து கொண்டு பல்வேறு வேலைப் பளுக்களுக்கு மத்தியில் எழுத்துப் பணியில் ஈடுபட்டு வரும் இவரது முயற்சியை நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. இவ்வரலாற்று நூலுக்கு முன்னோடியாக “கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு” என்ற பெயரில் நூல் ஒன்றினை ஓய்வுநிலை அதிபர் எம்.ஏ. சமது அவர்கள் கடந்த 2003 இல் வெளியிட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வரலாற்றினை சரியாகப் பதிவு செய்து வைக்காத சமுதாயம் தனது சுயத்தினை இழந்து விடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. மூதூர் பிராந்தியத்தின் பரிணாமங்களையும், தனித்துவத்தையும், கல்வெட்டுகள், வரலாற்று நூல்கள், என்பவற்றினை அடிநாதமாகக் கொண்டு இவ் வரலாற்றுநூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக வரலாற்றினை அறிந்திருக்க வேண்டிய கடமையும் பொறுப்பும் மக்களைச் சார்ந்ததாகும். எனவே வரலாறுகள் எப்போதும் உண்மைக்குப் புறம்பானதாக இருக்கக் கூடாது என்பது பெரும்பாலானோரது எதிர்பார்ப்பாகும். வரலாறுகள் காய்தல், உவத்தல் இன்றி எழுதப்பட வேண்டும். மாற்றத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட வேண்டிய எந்தவொரு வரலாற்றையும் முடிந்த முடியாக நாம் கொள்ளமுடியாது. ஆகவே இந்நூலிலும் குறைபாடுகள் காணப்படலாம்.

சமயம், வரலாறு, மீள்குடிசேற்றம் எனப் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ள டாக்டர் ஸதீஸ்குமார் அவர்களின் இந்நூலினைப் பெற்று, அவருக்கு முன்பு நாம் கொடுத்த வரவேற்பினை கொடுக்க முன்வர வேண்டுமென பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

கலாபூசணம் ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா
672, நொக்ஸ் வீதி,
மூதூர்.

முன்னுரை

பண்டைக் காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்று என்னும் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்ட பெருநிலப்பரப்பு, இன்று மூதூர், சேருவில், வெருகல் ஆகிய மூன்று நிர்வாகப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்று பிரதேசங்களினதும் தொன்மையான வரலாறுகளைக் குறைவின்றி, மறைவின்றி, நான் தேடியறிந்தவற்றை நிறைவாகக் கூறுவதே இந்நூல். வரலாற்றுப் பெருமைகள் நிறைந்த திருகோணமலை மாவட்டத்தின் தென்பகுதியிலே (மூதூர், சேருவில், வெருகல்) வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட காலந்தொடங்கி கி.பி. 1500 ஆண்டுகள் வரையிலான நிகழ்வுகளை "தென்திருமலை தேசம் - பாகம்-1" பதிவு செய்துள்ளது.

நுண் வரலாறு பேசும் இந்நூலின் காரணமாக மறைக்கப்பட்டிருந்த எம் தொல் குடியின் ஆளுமை மிகு சிறப்புக்கள் பல இனிவரும் காலங்களில் இலங்கையின் வரலாறு சொல்லும் நூல்களில் சேர்க்கப்படலாம்.

இலங்கையின் வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்ற இயக்கர், நாகர் குல மக்கள் இக் கொட்டியாரத்திலும் வாழ்ந்துள்ளனர் என இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இப்பகுதிக் கிராமங்கள் பலவற்றிலும் இன்றுவரை இடம்பெற்று வருகின்ற வல்லியக்கன் தெய்வ வழிபாடு (வலிமையான இயக்கர் தெய்வம்) இதற்கொரு சான்று. இது சம்பூரிலும் ஆலங்குளத்து வெளி, பெருவில்லு குளத்துப்பக்கம், இளக்கந்தை வெளி யிலும் நடைபெறுகின்றது. நூலாவணங்கள் மட்டுமன்றி தமிழ் பிராமி சாசனங்கள், பெருங்கற்கால சின்னங்கள், ஆதிகால நாணயங்கள், சங்கம் - சங்கமருவிய கால வழிபாட்டுத் தொடர்ச்சிகள் போன்றனவற்றை இன்றளவும் வெளிக்காட்டி நிற்கின்ற இக் கொட்டியாபுரப்பற்றிலே மண்ணுக்குள் புதைந்துள்ளவை இன்னும் எத்தனையோ? காலம் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

இப்பிரதேசம் அடங்கலான இலங்கையானது கடல் கொண்ட குமரிக்கண்டத்தின் (லெமூரியா) எஞ்சிய நிலத்திணிவாகவே கருதப்படுகின்றது.

குளக்கோட்டு மன்னனின் பரிபாலனத்தில் இடம்பெற்ற குடியேற்றங்கள் மூலம் இப்பகுதி புதிய நாகரிக வளர்ச்சியால் மேம்பட்டது. சிற்றரசர்களினதும் வன்னிமைகளினதும் அரசாட்சியின் கீழ் பலநூறு ஆண்டுகள் சுயாதீனமாக ஆளப்பட்ட இப்பகுதியில் பிற்காலங்களில் சோழர்களினதும், பாண்டிய மன்னர்களினதும் செல்வாக்குகளை பெருமளவில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. வங்கக் கடற்பாதையும், இலங்கை நாட்டின் பெயர் தாங்குமளவிற்கு சிறப்புப் பெற்ற

இலங்கைத்துறை மற்றும் கொட்டியாரத்துறை போன்ற இயற்கைத் துறைகளும் கொட்டியாபுரப்பற்றின் முக்கியத்துவத்தை இன்னும் சற்று உயர்த்தியே வைத்திருந்தது.

அத்துடன் இலங்கையில் சிறந்த நாகரீகத்தை பேணி வளர்த்த தமிழர்களினதும் தமிழ் மொழியினதும் ஆக்கம், விரிவு, ஊக்கம், பாதுகாப்பு, சுயவிமர்சனம் போன்றவை சிறுமைப்படுத்தப்படும் இக்காலகட்டத்தில் இக் கொட்டியார (மூதூர்) பிரதேசம் கொண்டிருந்த வகிபாகம் குறைத்து மதிப்பிட முடியாததொன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

இங்கு மற்றொன்றையும் குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். சமது ஐயாவின் கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு என்னும் நூலில் திருகோணமலை ஆட்சியாளர்களான மன்னன் குளக்கோட்டன், இளஞ்சிங்கன் வன்னியன் ஆகியோர்கள் தொடர்பான மாறுபட்ட பல தகவல்களுக்கான விளக்கம் இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதன் இரண்டாம் பாகம் காலனித்துவ காலத்தேய கொட்டியாபுரப்பற்று நிகழ்வுகள், வன்னியர் ஆட்சி, அரச நிர்வாக முறையின் தோற்றம், இடப்பெயர்வுகள் போன்ற பல தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது.

இந்நூல் எனது ஐந்து வருடகால தேடல், வாசிப்பு, ஆய்வுகளின் பெறுபேறு. வரலாற்று நூல்களில் பலவிடயங்கள் தவறவிடப்பட்டிருக்கலாம். ஏனெனில் வரலாறு ஒருபோதும் முழுமையடைவதில்லை. இவ்வாறானதொரு வரலாறு பேசும் நூலொன்றை ஆக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நிறைவேறுவதையிட்டு மனம் மகிழ்கின்றது.

விரும்பியும் விரும்பாமலும் யுத்தத்தின் கொடுமையால் இங்கு வாழமுடியாது இப்பகுதியிலிருந்து (மூதூர்) வெளியேறிய பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் பெருமைமிகு அரசியல் பண்பாட்டு வரலாறு கூறுவது இந்நூல். எத்தனை துன்பங்கள் வரினும் ஏன் பல உயிரிழப்புகளைச் சந்தித்த போதிலும் தன் மூதாதையினர் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்த மண்ணில் தாமும் வாழ்ந்து மரணிக்க ஆசைப்படும் மக்களின் உயிர்துடிப்பு இந்நூல். அநியாய ஆதிக்கத்துக்கெதிராக கிளம்பும் மக்களின் வேர்மூலம் காட்டுவது இந்நூல். திருமலை மாவட்ட தொல்குடியின் வரலாற்றுப் பெருமையை ஆதாரத்துடன் சுருக்கமாகச் சொல்லும் “தென்திருமலை தேசம்” இந்நூலே.

இந் நூலுக்கான அணிந்துரைகளை சிறப்பான முறையில் எழுதி வழங்கிய கலாபுசணம் வே. தங்கராசா, கலாபுசணம் ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா ஆகியோருக்கும், பின்னட்டைக் குறிப்புரை வழங்கிய எனது இலக்கிய நண்பனும் “பொலி முத்திங்கள் பா” ஆசிரியருமான திரு.பு. ஜெயாகரனுக்கும் அன்பான நன்றியை கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அதுமட்டுமல்லாது என்னுடைய இப்பிரதியை ஆய்வு செய்து, தேர்ந்தெடுத்து, எனது இலக்கிய முயற்சியை ஊக்குவிப்புச் செய்து, சிறப்பான முறையில் நூலாக்கி தந்துள்ள கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்கள பணிப்பாளர், கலாசார உத்தியோகத்தர்கள், ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இதன் அடுத்த பாகம் விரைவில்.....

நன்றி.

அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்
சம்பூர் - 04
திருகோணமலை.

பொருளடக்கம்

(பாகம்- 1)

பக்கம்

1. அறிமுகம்.....	01
2. ஆதிமனிதர் தம் மொழியும் வழிபாடுகளும்.....	07
3. கொட்டியாரப்பற்றில் பெருங்கற்கால பண்பாடும் ஆதிக்குடிகளும்....	21
4. பூர்வீக குடிகள்.....	27
5. கொட்டியாபுரத்தில் இயக்கர், நாகர்.....	30
6. பிராமி கல்வெட்டு சாசனங்கள்.....	39
7. வேடுவர்- முக்குவர்- திமிலர்.....	45
8. இலங்கையில் வன்னியர்கள்.....	53
9. குளக்கோட்டுமகாராசன் - வன்னியர் குடியேற்றம்.....	58
10. கொட்டியாபுரப்பற்றில் குளக்கோட்டு மன்னனின் பரிபாலனம்.....	68
11. செயதுங்கவரராசசிங்கன் காலத்து வன்னிமைகள்.....	77
12. கொட்டியாபுரப்பற்றில் சோழர்களின் ஆதிக்கம்.....	81
13. கலிங்கதேசத்து மாகோன்.....	92
14. பாண்டியராட்சிக் காலத்து கொட்டியாரபுரப்பற்று.....	94
15. குலங்களும் குறியீடுகளும் குடிகளும்.....	96
16. கொட்டியாபுரப்பற்றிலிருந்த வழமைகள்.....	101
17. சிவலிங்க வழிபாடுகள்.....	106
18. முருக வழிபாடு.....	111
19. அம்மன் வழிபாடு.....	112
20. நாக (பாம்பு) வழிபாடு.....	117
21. இலங்கையில் தமிழ் பௌத்தம்.....	118
22. சேருவில் மங்கள ரஜமகா விகாரை.....	125
23. இலங்கைத்துறை முகத்துவாரம்.....	127
24. கற்கேணிமலை அல்லது செங்கல்கேணி மலை.....	129
25. மத்தளமலை.....	131
26. மூன்றாம் கட்டை மலைத்தொடர்கள்.....	133

பொருளடக்கம்

(பாகம் - 11)

பக்கம்

1. போர்த்துகேயர் காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்று.....	136
2. கல்வெட்டு சாசனங்கள்.....	142
3. ஒல்லாந்தரின் கொட்டியார வருகை.....	151
4. மூதூரில் முஸ்லிம்கள்.....	156
5. தோப்பூரில் முஸ்லிம்கள்.....	160
6. மூதூரில் கிறிஸ்தவர்கள்.....	163
7. மெதடிஸ்த திருச்சபை.....	169
8. மூதூரில் றொபட் றொக்ஸ்.....	170
9. ஒல்லாந்தரின் துறைமுக ஆதிக்கம்.....	173
10. கொட்டியாரத்தில் பிரான்சியரின் கோட்டைகள்.....	175
11. இளஞ்சிங்க வன்னிமை.....	177
12. வான்சான்டனின் கொட்டியாபுரப்பற்று குறிப்புகள்.....	181
13. பண்டாரவன்னியனின் கொட்டியாரத்துப் படையெடுப்பு.....	186
14. எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமை.....	189
15. அரசாங்க வன்னிமைகள்.....	192
16. உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவின் தோற்றம்.....	196
17. கொட்டியாரபுரப்பற்றில் சிங்கள மக்கள்.....	198
18. வத்தை தொடக்கம் இயந்திரக் கப்பல் பயணங்கள் வரை.....	201
19. 1993 படகு விபத்தும் விசாரணை ஆணைக்குழுவும்.....	208
20. இடப்பெயர்வுகள்.....	211

பாகம் - 1

1

அறிமுகம்

திருகோணமலை

இலங்கைத் திருநாட்டின் கீழ்த்திசையில் திருகோணமலை மாவட்டம் அமைந்துள்ளது. நீண்டதொரு கடற்கரையைக் கொண்ட இம் மாவட்டத்தில் மலைவளம், நதிவளம், நிலவளம், நீர்வளம், வனவளம், கடல்வளம் முதலியவற்றோடு அகன்ற கொட்டியாரக்குடாவும் காணப்படுகின்றது. இக்குடாக்கடலினுள்ளே தம்பலகாமக்குடா, சீனன்குடா, வேப்பங்குடா, போன்றவற்றுடன் எழிலார்ந்த இயற்கைத்துறைமுகமும் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய சிறப்புக்களாலேயே இலங்கை என்றதொரு சிறிய நாடு உலக வரைபடத்தில் மறைக்கப்பட முடியாதவாறு இலங்குவது தெட்டத்தெளிவு.

தமிழர்கள் கிழக்குத்திசையை குணதிசை என்றும் குணக்குதிசை என்றும் பெயர் கொண்டு அழைப்பது வழமை. அதேபோல மேற்குத் திசையை குடக்குத்திசை என்பர். குணதிசையில் மலைத்தொடர்கள் பலவற்றைக் கொண்ட பகுதி குணமலை. அத்தோடு தமிழர்கள் மிகவுயர்ந்த சிறப்புக்களைக் கொண்டவைகளை (இடம், பொருள், செயல், நபர்) திரு என்றதொரு அடைமொழி சேர்த்து அழைப்பது வழக்கம். இதன் காரணமாக திரு என்னும் அடைமொழியைச் சேர்த்து திருகுணமலை என்னும் பெயர் காலப்போக்கில் மருவி திருகோணமலை என்றாகியது என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

அத்தோடு கி.பி.6, 7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் (பல்லவர்கால) இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் சைவமறுமலர்ச்சி பக்தி இயக்கம் பரவலாயிற்று. இக்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவசமய நாயன்மார்களுள் ஒருவரான திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் காலத்தில் தேவாரப் பாடல்பெற்ற தலங்களுளையெல்லாம் “திரு” என்னும் அடைமொழி போட்டு அழைக்கும்படி வேண்டினார். அதற்கமைய திருவாவடுதுறை, திருப்புகலூர், திருவாதவூர் போன்ற தென்னிந்திய தலங்களைப் போல

இலங்கையில் திருக்கோணேச்சரம், மற்றும் திருக்கேதீச்சரம் என்னும் இரு பாடல் பெற்ற தலங்களும் “திரு” என்னும் அடைமொழியைப் பெற்றன. இவ்விரு தலங்களும் சைவநாயன்மார்களால் தமிழ் இலக்கியப் பக்திப்பாடல்கள் பாடப்பெற்றவை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் திருக்கோணேச்சரம் அமைந்த கோணமலை அல்லது குணமலையும் திரு என்னும் அடைமொழி பெற்று திருகோணமலை ஆயிற்று என்றும் கூறப்படுகின்றது. இலங்கையிலுள்ள இருபத்தைந்து மாவட்டங்களிலும் இப்பெரும் சிறப்பு திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கு மட்டுமே உரியது எனலாம். தேவார புராணங்களில் திருகோணமலை என்ற பெயர் கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து காணப்படுவதாக அறியப்படுகின்ற போதிலும், நிலாவெளியில் கிடைக்கப் பெற்ற 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுசாசனம் மூலமே திருகோணமலை என்ற பெயரை முதன்முதலாக காணமுடிகின்றது. இது நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயிலின் கிணற்று படியாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதை வேறொரு வகையாகவும் கூறுவர். அதாவது மூன்று கோணங்களில் (திரிகோணம்) மலைத்தொடர்கள் அமைந்துள்ளதனால் திரிகோணமலை என்று அழைக்கப்பட்ட இப்பிரதேசம் மருவி திருகோணமலை எனலாயிற்று என்பர். இதைவிட திரிகூடம், கோகர்ணம் (பசுவினுடைய செவி), மச்சகேஸ்வரம்(திருமால் தனது முதலாவது மச்ச அவதாரத்தின் இறுதியில் மீனுருவம் நீங்கப்பெற்ற இடம்) போன்ற பெயர்களும் காணப்படுகின்றது.

திருகோணமலை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம், வரலாற்றுக் காலம், காலனித்துவக் காலம், சுதந்திர இலங்கை என்று தற்போதுவரை அதன் பூகோள அரசியல், பிரயாணப்பாதைகளில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுவருவதை வரலாறு தெரிந்த அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளுவர். இங்கு புராதன காலத்து வாழ்விட எச்சங்கள், ஆதிகாலத்து பிராமிக் கல்வெட்டு சாசனங்கள், இதிகாச காலத்து செவிவழிக்கதைகள் மற்றும் அதனோடொத்த இடப்பெயர்கள் (திருக்கோணேச்சரம், திருக்கரைசையம்பதி, அகத்தியர், திருமங்கலாய், அகத்தியதாபனம், கன்னியா, இராவணன் (இராவணன் வெட்டு), இரணியன் (இரணியன் கோட்டை), முருகவழிபாடு, குளக்கோட்டன் போன்றவை), வரலாற்று நூல்களிலுள்ள குறிப்புகள் (மாவலித்துறை, இலங்கைத்துறை, பாம்பு மற்றும் முருக வழிபாடுகள்) மற்றும் மேலைத்தேய நாட்டவர்களின் ஆவணக்குறிப்புகள் போன்றவை திருகோணமலையின் முக்கியத்துவத்தை தெளிவாகப் பறைசாற்றுகின்றன.

இப்பகுதியில் ஆட்சி செய்த மன்னர்கள் சிற்றரசர்கள் பற்றிய பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்ற போதிலும், ஒரு தெளிவான தொடர்ச்சியான ஆட்சிமுறைமை

இங்கு இடம்பெற்றமைக்கான ஆவணக்குறிப்புகள்மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. இந்நிலை அரசர்களின் ஆக்கிரமிப்புக்களால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஏனெனில் அரசர்கள் தாம் ஆக்கிரமிப்பு செய்த பிரதேசங்களிலுள்ள கற்சாசனங்கள், வணக்கமுறைகள், வழிபாட்டிடங்கள், இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் போன்றவற்றை அழித்தே வந்தள்ளனர். இதுவே உலக வரலாறாகவும் இருந்து வந்துள்ளது.

அதுமட்டுமல்லாது வரலாற்றாசிரியர்களின் திட்டமிட்டபுறக்கணிப்புகள், பிரதேச பாகுபாடுகள் போன்றனவும் இதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்குமா என்றும் ஊகிக்கவேண்டியுள்ளது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்தில் இலங்கையில் இயக்கர்கள், நாகர்கள் குலத்து மக்கள் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்தி வந்துள்ளனர் என்பது வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்து. இலங்கையின் வடபகுதி நாகர்களின் இருப்பிடமாகவும், தென்பகுதி இயக்கர்களின் குடியிருப்புகள் செறிந்த இடமாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆயினும் திருகோணமலைத் தேசம் பற்றிய தெளிவான குறிப்புகளைக் காணமுடியவில்லை. திரிகூடத்துக்கு (திருகோணமலை) வடக்கேயுள்ள பகுதி நாகநாடு எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

திருகோணமலை மற்றும் கொட்டியாரப் பகுதிகளில் நாக அரசர்கள் ஆட்சிசெய்துள்ளமையை மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் மூலம் அறியலாம். சிவலிங்கமொன்றைப் பெறுவதற்காக இயக்கர் குலத்தரசன் இராவணன் திருகோணமலைக்கு (திருக்கோணேச்சரம்) வந்து சென்றதாகவும் இதிகாசக் கதைகள் கூறுகின்றன. நாகநாடு அல்லது நாகதீவு என்பது இலங்கையின் யாழ்ப்பாணத்தை, நயினாதீவைக் குறிப்பதாகவே வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஆனால் மணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தில் இலங்கையின் கீழ்த்திசையிலேயே நாகநாடு உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது(1). இது திருகோணமலையாகக் கூட இருந்திருக்கலாம். இங்கு ஆதிகாலந் தொட்டு குடிசனநெருக்கம், வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகால ஆலயங்கள், பல சிறியதும் பெரியதுமான ஆதிகாலக்குளங்கள் என்பன சிறந்த முறையில் அமைந்திருந்ததாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றமை கவனிக்கத்தக்கது.

“பறவையும் முதிர் சிறைபாங்கு சென்று அதிராது
தேவர் கோன் இட்டமா மணிப்பீடிகை
பிறப்பு விளங்கு அவிர் ஒளி அறத்தகை ஆசனம்
கீழ்நில மருங்கின் நாகநாடு ஆளும்
இருவர் மன்னவர் ஒரு வழித்தோன்றி
எமது ஈது என்றே எடுக்கல் ஆற்றார்.....” (மணிமேகலை)

இவ்வாறு மணிபல்லவத்தீவில் விலைமதிக்க முடியாத இரத்தின சிம்மாசனம் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, கீழ்த்திசையில் உள்ள நாகநாட்டைச் சேர்ந்த இரு அரசர்கள் இதற்காகப் படைதிரட்டிப் போர்செய்து கொண்டிருக்கும் போது, இலங்கைத் தீவிலுள்ள சிவனொளிபாதமலையைத் தரிசிப்பதற்காக ஆகாய மார்க்கமாக வந்த புத்தர் பெருமான் மணிபல்லவத்தின் (நயினாதீவு) மேலாகச் செல்லும் போது சமாதானம் செய்வித்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது.

கொட்டியாரபுரப்பற்று

திருகோணமலை மாவட்டத்தின் தென்பால் அமைந்துள்ள பெருநிலப்பரப்பு “கொட்டியாரபுரப்பற்று” அல்லது “கொட்டியாரப்பற்று” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. பண்டைய சாசனங்களில் இப்பிரதேசம் கொட்டியனூர், கொட்டியாரம், கொட்டியாபுரம் என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகின்றது. (i)

கொட்டியாபுரப்பற்று என்னும் பெயரானது, கொட்டியன் என்னும் நாகர்குல சிற்றரசன் இப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்தமையால் ஏற்பட்டதென்று அறியப்படுகின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் கொட்டி மலர்கள், கொட்டிக்கிழங்குகள் இப்பிரதேசத்தில் பரவிக் காணப்பட்டதால் கொட்டியாரப்பற்று அல்லது கொட்டியாபுரப்பற்று என்னும் பெயர் ஏற்பட்டதாகவும் கூறுவர். புரம் என்பது மக்கள் குடியிருப்பைக் குறிப்பதாகும். பற்று என்பது பெருநிலப்பரப்பைக் குறிக்கும் சொல் ஆகும். {கொட்டி(யன்) + புரம் + பற்று = கொட்டியாபுரப்பற்று (ii)}

கொட்டியாபுரப்பற்று போல கட்டுக்குளம்பற்று, திருகோணமலைப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று என்பன வரலாற்றுக் காலத்திலே திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்பட்ட ஏனைய பற்றுக்களாகும். மட்டக்களப்பிலும் இவ்வாறான பற்றுக்கள் (கோறளைப்பற்று, மண்முனைப்பற்று, எருவில்பற்று, கரவாகுப்பற்று) காணப்படுகின்றன. இதேபோலவே வடக்கிலுள்ள அடங்காப்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசமானது அதன் எல்லைகளாக வடக்கே கொட்டியாரக்குடாக் கடலையும், கிழக்கே வங்காளவிரிகுடாக் கடலையும், மகாவலி கங்கையின் கிளைகளான குருக்கள் கங்கையை மேற்காகவும், வெருகல் கங்கையை தெற்காகவும் கொண்டுள்ளது. (iii)

பண்டைத் தமிழர்கள் நிலங்களை ஐந்து வகையாகப் பிரித்துள்ளனர். இவற்றுள் நால்வகை நிலங்களான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் போன்றவற்றை தன்னகத்தே வைத்திருப்பதோடு ஒரு நீண்ட கடற்கரையையும்,

மகாவலி கங்கையின் பல கிளையாற்றுக் கழிமுகங்களையும், நூற்றுக்கணக்கான சிறியதும் பெரியதுமான குளங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட பிரதேசமாக கொட்டியாபுரப்பற்று காணப்படுகின்றது. (IV)

வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு இலங்கையின் புகழ்பெற்ற துறைமுகங்களான கொட்டியாரத்துறை மற்றும் இலங்கைத்துறை என்பனவும் இப்பிரதேசத்தில் காணப்படுகின்றது. விஜயனுக்கு அடுத்து வருகின்ற காலத்தில் பண்டுவாசுதேவன், பின்னர் அவனது இராணி பத்தகச்சனா ஆகியோர் வந்திறங்கிய கொட்டியாரத்துறையும், திருமங்கலாய் மன்னன் சிங்கபூதரன், மன்னன் எல்லாளன் ஆகியோர் வந்திறங்கிய இலங்கைத்துறையும் இன்றளவும் முக்கியத்துவம் குன்றாதவையாகவே காணப்படுகின்றது. (V)

அடிக்குறிப்புகள்

(i) அத்தோடு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வன்னிமை சாசனங்களில் “திருக்கொட்டியாபுரப்பற்று” என்றும் அழைக்கப்பட்டிருந்தமை (இருமரபுந்துய்ய எதிர்வீரசிங்க நல்ல பூபால வன்னியனார் சாசனம்) குறிப்பிடத்தக்கது.

(ii) நானறிந்த வரை 1990-95 களில் எனது ஐயா (அம்மப்பா) மூதூர் நகரத்துக்கு செல்வதை “கொட்டியாரம் சென்று வருகின்றேன்” என்றே கூறிவிட்டுச் செல்வது வழமை. ஆனால் ஆரம்பகாலங்களில் இருந்து மூதூர் தான் கொட்டியாரம் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளதா, அல்லது பிற்பட்ட காலங்களில் முத்தூர் கொட்டியாரமாக மாற்றமடைந்ததா என்பதும் ஆராயப்படவேண்டியது. ஏனெனில் மூதூரில் நியமன வன்னிமைகள் (ஆங்கிலேயர் காலத்தில் நியமிக்கப்பட்டவர்கள்) இருந்தமைக்கான ஆவணங்கள் கிடைக்கின்ற போதிலும் பரம்பரை வன்னிமைகள் மூதூரில் வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகள், அடையாளங்கள் இதுவரை கிடைக்கப்பெறவில்லை. இருப்பினும் ஒருசில அமைப்புகள் (உம்: கொட்டியாபுரப்பற்று இந்துசமய அபிவிருத்தி ஒன்றியம்), மூதூர் பிரதேசத்து காணி உறுதிகள் இன்றளவும் கொட்டியாபுரப்பற்று என்னும் இப்பெயரை தம்மகத்தே கொண்டுள்ளமையும், அதில் சம்பூர் “கொட்டியாபுரப்பற்று வடக்கு” பிரிவில் காணப்படுகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

(iii) இதனை மிகவும் அழகாக “குட்டிக்காளி காவியம்” இவ்வாறு விபரிக்கின்றது. இக்காவியத்தின் காலம், இயற்றியவர் பெயர் என்பவை இன்னும் அறியப்படவில்லை. எனினும் கிளிவெட்டியுடன் தொடர்பான கவிஞர் ஒருவரே இதை இயற்றியதாகக் கூறப்படுகின்றது. (2)
அதாவது!

“திருமருவு கோணமலை வடசார்பிலாகச்
செய்யவொரு வாரிதிரை கீழ்சார்பிலாகக்
குருக்கள் என்னும் வளகங்கை மேல்சார்பிலாக
வெருகலெனும் செழுமைநதி தென்சார்பிலாக

ஆன இந் நான்கெல்லை அமைவாக உள்ள
ஆகமகிழ வளங்கொழிக்கும் செந்நெல் விளைகமுனி
தேனொழுது மலர்க்காவும் தீங்கனிக் காடும்
செழித்து வளர்கின்றதொரு சிவபுண்பயுமி.....”

(iv) இவற்றுள் அல்லைக்குளம், பெருவெளிக்குளம் (இவற்றின் பெரும்பகுதி தற்போது வயல்நிலங்களாக்கப்பட்டு விட்டது), இலக்கந்தைக்குளம், உல்லைக்குளம் என்பன மிக முக்கியமானவைகளாகும்.

(v) ஏறத்தாள 615 ச.கி.மீ பரப்பளவைக் கொண்ட இப்பிரதேசமானது அல்லை, கந்தளாய், சேருவில் முதலிய விவசாய விரிவாக்கல் திட்டங்கள் மற்றும் குடியேற்றத்திட்டங்கள் காரணமாக மூதூர் (179.4 ச.கி.மீ), சேருவில் (346 ச.கி.மீ), ஈச்சிலம்பற்று (89.6 ச.கி.மீ) என்னும் மூன்று அலகுகளாக 1972 ஆம் ஆண்டுகளில் பிரிக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது(3).

உசாத்துணை நூல்கள்

1. திரு. சி.ஆ. கதிரித்தம்பி, ஆபுத்திரனும் அமுதசுரபியும், (பக்- 35), 1980
2. தொகுப்பாசிரியர்- த. சித்தி அமரசிங்கம், இலக்கியப் பூந்துணர்- தமிழ்ஒளி, கலாபூசணம் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்களின் பவளவிழா 2000, (பக்-148)
3. எம்.ஏ.சமது, கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு, (பக்-10), 2003

ஆதிமனிதர் தம் மொழியும் வழிபாடுகளும்

கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசங்களில் முற்காலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையுடன் ஒன்றியதாகவே தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர். இவர்கள் இந்து மதத்தின் உட்கூறுகள் கொண்டிருக்கும் சிவன், முருகன், லிங்கம், தாய்த்தெய்வ வழிபாடுகளையே மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். இதற்கு இப்பிரதேசமெங்கும் பரந்து காணப்படும் சிவலிங்கக் கோயில்களும், அம்மன் கோயில்களும், முருகன்கோயில்களும் சான்றுகளாகும். இம்மக்களிடையே ஆரியர்கள் இந்தியப்பெருந் தீபகற்பத்திற்கு வரும் வரைக்கும் நிறுவனமயப்படுத்தப்படாத சமய முறையே காணப்பட்டிருந்தது. ஆரியர்கள் வந்த பின்னர் அவர்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்த பூர்வீக மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் பெருமளவிலானவற்றை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர் என்பதே வரலாறு.(i)

இவ்வழிபாடானது இலங்கையின் மூத்தகுடிகளான இயக்கர், நாகர்களினுடைய வழிபாடுகள் மற்றும் இவைகளின் தொடர்ச்சியாகவே கருதப்படுகிறது. (ii)

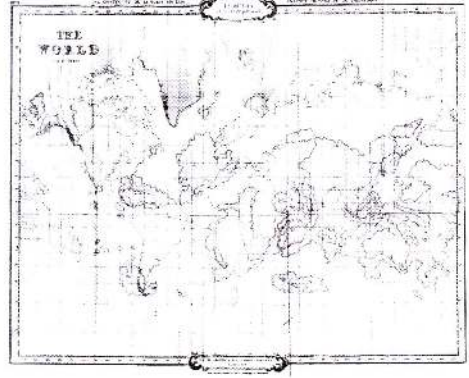
இலங்கையில் வாழும் வேடர்களும், இந்தியாவில் நீலகிரி மலையிலும் மற்றும் கிழக்கிந்திய நாடுகளிலும் வாழும் மலைஜாதி மக்களும் ஆஸ்திரலோயிட் மக்களின் வழிவந்தவர்களாகவே கருதப்படுகின்றனர் என்ற கூற்றுக்களுமுண்டு.

குமரிக்கண்டம்

இன்று நம்கண்முன்னே காணப்படுகின்ற இலங்கைத் தீவானது முன்னொரு காலத்தில் இந்தியப் பெருநிலப்பரப்புடன் இணைந்தே காணப்பட்டது. இற்றைக்கு 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஏற்பட்ட மூன்றாவது கடற்கோளினால் இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து தனித்தீவாக மாறியது. அதற்கு முன்னரான காலங்களில் இன்று பெயரிட்டழைக்கப்படுகின்ற ஆபிரிக்காக் கண்டத்துடனும் மறுபுறத்தே ஆஸ்திரேலியாக் கண்டத்துடனும் தெற்கே பல மைல்கள் தூரம்

விசாலமானதான குமரிக்கண்டமாகவும் (இதை லெமூரியாக்கண்டம் என்றும் அழைப்பர்) நிலத்தொடர்பைக் கொண்டிருந்தது.

நாவலந்தீவு அல்லது சம்புத்தீவு என்று அழைக்கப்பட்ட குமரிக்கண்டம் கடலுக்கடியில் அமிழ்ந்து போயுள்ளதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். இங்கு ஏழுதெங்கநாடு, ஏழுமதுரைநாடு, ஏழுமுன்பாலைநாடு, ஏழுபின்பாலைநாடு, ஏழுகுன்றநாடு, ஏழு குளக்கரைநாடு, ஏழுகுரும்பனைநாடு என நாற்பத்து ஒன்பது நாடுகள் காணப்பட்டிருந்தன.

பஃறுளிஆறு மற்றும் குமரிஆறு என்னும் இரண்டு ஆறுகள் இங்கு ஓடியுள்ளது. குமரிக்கொடு, மணிமலை என இரண்டு மலைகள் இருந்துள்ளன. தென்மதுரை, கபாடபுரம், முத்தூர் என பிரமாண்டமான மூன்று நகரங்கள் இருந்துள்ளன.

மொகெஞ்சதாரோ, ஹரப்பா, எகிப்து ஆகிய நாகரிகத் தோற்றுவாய்களுக்கு சிந்துநதி, நைல்நதி போன்றவை ஆதாரமாக அமைந்தமை போல இங்கும் இதையொத்ததாக மகாவலி கங்கைக் கரையோரமும் சிறந்த நாகரீகத்துடன் வாழ்ந்த மக்கள் குழுமங்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாமென ஊகிக்கப்படுகின்றது. இது ஒரு மிகைப்படுத்தலாகத் தோன்றினாலும் கூட உறுதியாக மறுப்பதற்கில்லை. உதாரணமாக: வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்டவரும் ஏழேழு நாற்பத்தொன்பது நாடுகளைக் கொண்ட குமரிக்கண்ட காலத்தில் வாழ்ந்து சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்தவருமான அகத்திய மாமுனிவர் இக் கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ளதும் மகாவலி கங்கைக் கரையோரத்தில் அமைந்துள்ளதுமான திருக்கரைசையம்பதியில் தாபனம் அமைத்து விங்கவழிபாடியற்றிதோடு குருகுலத் தொண்டாற்றியுள்ளதை திருக்கரைசைப்புராணத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

சங்கம் வைத்து வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்விடங்கள் பல்வேறு காலப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட கடல்கோள்களால் காவுகொள்ளப்பட்டன. தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் இருந்தமை பற்றி இறையனார் அகப்பொருள் நூலுக்கு நக்கீரனார் எழுதிய உரை குறிப்பிடுகின்றது. அத்தோடு சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லாரும் இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முதற்சங்கம் தென்மதுரையில் கி.மு 4440 இல் 4449 புலவர்களுடன் (பாடிய புலவர்கள் 549) இருந்தது. இக்காலத்தில் பரிபாடல், முதுநாரை, முடுகுருக்கு, கலரியவிரை, பேரதிகாரம் ஆகிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்தில் கி.மு 3700 இல் 3700 புலவர்களுடன் (பாடிய புலவர்கள் 59) இருந்தது. இக்காலத்தில் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், பூதபுராணம், மாபுராணம் ஆகிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கடைச்சங்கம் இன்றைய மதுரையில் கி.மு 1850 இல் 449 புலவர்களுடன் (பாடிய புலவர்கள் 49) அமைந்திருந்தது. இக்காலத்தில் அகநானூறு, புறநானூறு, நாலடியார், திருக்குறள் போன்ற நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கடற்கோள்கள்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் உலகில் பல கடற்கோள்கள் ஏற்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது. சுமார் 12000 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு கடற்கோளும், 7000 ஆண்டுகளுக்கு முன் மற்றொரு கடற்கோளும், சுமார் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் மற்றொரு கடற்கோளும் ஏற்பட்டதாக “வரலாற்றுக்கு முன் வடக்கும் தெற்கும்” என்னும் நூலில் திரு. பரமானந்தசிவம் அவர்கள் கூறுகிறார். வெசினர் என்பவர் சுமார் ஐந்து கடற்கோள்கள் ஏற்பட்டன என்கிறார்.

ஆனால் ரெனற் என்பவர் மூன்று கடற்கோள்கள் கி.மு 2378, கி.மு 504, மற்றும் கி.மு 306 ஆகிய காலங்களில் கடற்கோள்கள் ஏற்பட்டன என்று கூறுகின்றார். இதில் முதலாவது கடற்கோளில் இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்தது என்றும், மூன்றாவது கடற்கோளில் இலங்கைக்கு பாரியளவில் அழிவுகள் ஏற்பட்டது என்றும் கூறுகின்றார். (2) அத்தோடு இம் மூன்றாவது கடற்கோளிலேயே தற்போது பாறைகளுக்கிடையே கடல் பரந்திருக்கும் இடத்தில் அமைந்திருந்த கோணேசர் ஆலயமும் அழிந்திருக்க வேண்டும் என நம்பப்படுகின்றது. (iii)

இவ்வாறான கடற்கோள்களினால் குமரிக்கண்டம் அழிவுக்குள்ளாக்கப்பட்ட போது சிதறிய மக்கள் வடக்கே இடம்பெயர்ந்து சென்று மொகெஞ்சதாரோ, சிந்துவெளி, ஹரப்பா, சுமேரியா போன்ற இடங்களில் நாகரீகங்களை உருவாக்கினர். எஞ்சிய நிலத்திணைவாக இருந்த இலங்கைத் தீவில் வாழ்ந்த பூர்வகுடிகளான மக்களை இயக்கர், நாகர் எனக் கருதலாம் என்ற கருத்துக்களும் உண்டு.

ஆஸ்திரலோயிட் மக்களும் முண்டா மொழியும்

வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்துப்படி ஆபிரிக்காவிலிருந்து இற்றைக்கு 85,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மத்தியகிழக்கு வழியாக புதிய மனிதன் (Homo sapiens sapiens) இந்தியாவின் தென் பகுதியை வந்தடைந்தான். உலகெங்கும் உறைபனி கொண்டு மூடப்பட்டிருந்த அக்காலத்தில் இது இடம்பெற்றுள்ளது. இதைத் தொடர்ந்து இற்றைக்கு 65,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இம்மக்கள் கூட்டம் இந்தியாவிலிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு இடம்பெயர்ந்தது.

ஆனால் இவ்வாறு சென்ற ஆதிமனிதர்களுள் ஒரு பகுதியினர், மீண்டும் இற்றைக்கு 40,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்திய நிலப்பரப்புக்குத் திரும்பினர். கறுத்த தோலும், கறுத்த சுருண்ட தலைமயிரும், குறுகிய கழுத்தும், சப்பையான மூக்கும் கொண்ட இம்மக்கள் “ஆஸ்திரலோயிட் (Australoid) அல்லது ஆஸ்திரோ-ஆசியர்” ஆகிய பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் பேசிய மொழி “முண்டா அல்லது முண்டாரி அல்லது ஒஸ்ரிக் அல்லது ஆஸ்திரலேசியன்” என அழைக்கப்படுகிறது.

இற்றைக்கு 73,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆபிரிக்க மனிதர்களிடம் காணப்பட்ட M2 ஜீன்கள் (Genes) தமிழ்நாட்டில் வாழுகின்ற மக்களிடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு இலங்கையில் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகளில் “ஆஸ்திரலோயிட்” மக்களுடையவையே மிகப் பழமையானவை என கருதப்படுகிறது. இவற்றள் பாதா தொம்பலினாக் குகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எலும்புகள் இற்றைக்கு 30,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவை எனவும், பாகியன் குகையில் கண்டெடுக்கப்பட்டவை இற்றைக்கு 31,000 ஆண்டுகள் முற்பட்டவை எனவும் கதிரியக்கத் தேதிக்கணிப்பின் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆஸ்திரலோயிட் மக்கள் இயற்கை சூழலில் தெய்வங்கள் உறைவதாக நம்பினார்கள். இவ் இயற்கை வழிபாட்டை ஆரம்பித்து வைத்ததும் இவர்களேயாவர். இவர்களுள் மரங்கள், மலைகள், காடுகள், நீர்நிலைகள், சூரியன், சந்திரன், பூமித்தாய் போன்ற இயற்கையாலமைந்த வழிபாடுகளை மேற்கொண்டவர்கள் இயக்கர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். நாக (பாம்பு) வழிபாட்டை மேற்கொண்டவர்கள் நாகர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறான இயற்கை வழிபாடுகளிலிருந்தே உருவ வழிபாட்டு முறை தோற்றம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

திராவிட மொழிகள் மற்றும் ஆரிய மொழிகளுடன் கலந்து விட்டதாகக் கூறப்படும் முண்டா மொழிப் பதங்கள் இலங்கையில் காணப்படுவதன் காரணமாக இம்மொழியைப் பேசிய ஆஸ்திரலோயிட் மக்கள் இலங்கையிலும் வாழ்ந்துள்ளனர் எனக் கருதப்படுகின்றது. உதாரணமாக இலங்கையைக் குறிக்கும் லங்கா என்னும் சொல்லுக்கு தமிழிலோ, சிங்களத்திலோ, சமஸ்கிருதத்திலோ அல்லது பிராகிருதத்திலோ பொருள் காணப்படவில்லை. ஆனால் இதற்கு முண்டா மொழியில் பொருளுண்டு. அதாவது லங்கா என்றால் கடலால் சூழப்பட்ட தீவு என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோல "சைத்தியம்" என்பதுவும் ஒரு முண்டாமொழிப் பதமாகும். இதற்கு கோயில் என்று பொருள். இலங்கையின் இடப்பெயர் ஆய்வுக்கு தமிழ், சிங்கள மொழிப்புலமையோடு இவ்வாறான ஆதியான முண்டா, எழு, சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிப்புலமையும் அவசியமானது. அவ்வாறில்லாவிடில் இவ்வாய்வு பூரணத்துவமடையாது குழப்பநிலை தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

திராவிட முன்னோடிகள் மற்றும் ஆதி ஈழத்திராவிடர்களும் - எழு மொழியும்

ஆஸ்திரலோயிட் மக்களின் இந்திய நிலப்பரப்பு நோக்கிய இடப்பெயர்வுக்கு அடுத்தபடியாக, மத்திய கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து மீண்டும் இரு புலப்பெயர்வுகள் இடம்பெற்றுள்ளதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இது கடைசி பனியுக் காலத்தில் இற்றைக்கு 30,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பாரசீகம் (ஈரான்) வழியாக வந்தடைந்த திராவிட முன்னோடிகள் (Proto Dravidians) ஒருவகை. இவர்கள் கறுத்த நிறமும் நடுத்தர உயரமும் கொண்டவர்கள்.

அடுத்தது கடைசிப் பனியுக் காலத்தின் இறுதியில் அதாவது இற்றைக்கு 10,000 – 9000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மத்தியதரைப் பகுதியிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த ஆதி ஈழத் திராவிடர்கள் (Proto-Elamo Dravidians) மற்றொரு வகையினராகும். இவர்கள் கறுத்த தலை மயிரும், கறுத்த கண்களும், கூரான நாசியும், நீண்ட கழுத்தும், வெள்ளை அல்லது வெண்கல நிறத் தோலும் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

இம் மக்களின் M 20 மரபணு இன்றைய தென்னிந்திய மக்களின் 50 சதவீதமானவர்களிடம் காணப்படுவதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விரு மக்கள் கூட்டமும் வடமேற்கு இந்தியா வழியாக இந்துநதிப் பிரதேசங்களிலும், வடஇந்தியா, மத்தியஇந்தியா, தென்னிந்தியா ஆகிய பிரதேசங்களிலும் குடியேறினார்கள். இவர்களிடம் காணப்பட்ட வழிபாட்டு அம்சங்கள் தெற்கு இந்தியாவிலும் மத்தியதரை நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன.

எடுத்துக்காட்டுகளாக!

லாப்ஸ் (Lapps) மக்களின் பிரதான தெய்வம் “ஸிவோ” (sivo, zivo) – சிவன்.

கிரேக்கர்களின் திரிகூலமேந்திய ஒலிம்பஸ் மலை முக்கண்ணன் “ஸியூஸ்” (Zeus) – சிவன்

மத்தியதரை நாடுகளில் சிங்க வாகனத்துக்கரிய பெண்தெய்வம் “மா, குபேலே, அத்திஸ்” - உமாதேவி, பார்வதி, தூர்க்கை போல

சுமேரியாவின் மலைமகளான “மா” விற்கும் “சந்திரசேகரர்” க்கும் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் கல்யாணத்திருவிழா – சிவன் உமை கல்யாண உற்சவம் போல

தேவதாசிகள் மற்றும் பெண் வரதட்சணை முறை சுமேரியர்களிடம் காணப்பட்டது.

மத்தியதரை மொழிகளான கஸ்ஸைற், ஜீரியன், ஈழமை மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளான தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மொழிகளுக்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமை. [MC Alpin – Proto-Elamo Dravidian (philadelphia) 1981]

சுமார் 2000 வருடங்களுக்கு முன்னர் வழக்கொழிந்து போய்விட்ட சுமேரிய மொழியானது திராவிடமொழிகளின் அம்சங்கள் சார்ந்ததாகவே உள்ளதை ஆய்வாளர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.

இம் மக்களால் பேசப்பட்ட “எழுமொழி” யே தமிழ்மொழியின் தாயாகக் கருதப்படுகின்றது. எழு என்றால் உயிரினங்களுக்கு ஒளி கொடுக்கும் ஆதவன் என்று பொருளாகும். ஆகவே அறிவுக்கு ஒளி கொடுக்கும் இம் மொழியை முன்னோர்கள் எழு என்று பெயரிட்டு அழைத்து சிறப்பித்தனர். இதிலிருந்தே எழும்புதல், எழுத்து, எழுதுதல் போன்ற சொற்கள் தோற்றம் பெற்றன. மட்டக்களப்பிலுள்ள எழுவான்கரை, படுவான்கரை போன்றனவும் இவ்வாறேயாகும்.

இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரான சுமேரியர் சாசனங்கள் சிந்துவெளி நாகரீகம் பரவியிருந்த நகரங்களை “மாஎழுகா, மெழுகா” என்னும் பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன. மா எழு அகம் என்னும் பெயரே இச்சாசனங்களில் மாஎழுகா என பதிவாகியிருப்பதாக இன்றைய மொழியியலாளர்கள் கருதுகின்றனர். இம்மக்களே சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கில் ஹரப்பா, மொஹஞ்சதாரோ முதலான பாரிய நகரங்களை எழுப்பிய திராவிட முன்னோர்களாவார்கள் என்பது இன்று அப்பகுதியில் நடைபெறுகின்ற தொல்லியலாய்வுகள் மூலம் தெளிவாகின்றது.

ஆதி திராவிடர்களின் எழு மொழியானது தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, கன்னடம் எனப் பல மொழிகளாகப் பிரிவுபட்டமைக்கு சமஸ்கிருத மொழியின் ஊடுருவலும் ஒரு காரணமாகக் கருதப்படுகின்றது. சமஸ்கிருதமானது இம் மொழிகளிலே வெவ்வேறு விகிதங்களில் கலந்துள்ளது. ஆயினும் தமிழ் மொழியிலேயே மிகக் குறைந்தளவு சமஸ்கிருதச் சொற்கள் காணப்படுகின்றது என்றும், எழு மொழியிலிருந்த பெரும்பாலான சொற்களை இன்றைய தமிழில் தான் காணக்கூடியதாக உள்ளது என்றும் கூறப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ் எழுமொழி பேசிய மக்கள் எழுவர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். கி.மு 1800 ஆண்டு காலம் வரை இந்தியா முழுவதிலும் இலங்கையிலும் இவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். இந்தியா “மாஎழுஅகம்” என்றும் இலங்கையானது “எழுஅகம்” என்றும் அழைக்கப்பட்டது. எழுஅகம் என்பது காலப்போக்கில் ஈழகம் ஆகிப் பின்னர் “ஈழம்” ஆகி வந்துள்ளது.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட கால பிராகிருத ஏடுகள் தமிழ்மொழியை “தெம்எழு” என்று குறிப்பிடுகின்றன. இந்தியாவின் தென்பகுதியில் பேசப்பட்ட எழுமொழியானது தெம்எழு ஆயிற்று. இன்று இலங்கையில் பேசப்படுகின்ற பிராகிருத மொழிகளுள் ஒன்றான பாளி கலந்த சிங்கள மொழியிலும் தமிழ்மொழியானது “தெமழ” என்றே அழைக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சில வரலாற்றாசிரியர்கள் திராவிடர்கள் தென்னிந்தியப் பிரதேசங்களில் இருந்தே வடக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இதற்கு திராவிடர்கள் இத் தென்னிந்தியப் பகுதிகளிலேயே செறிந்து வாழ்வதையும், முற்காலத்தில் கடல் கோளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட குமரிகண்டம் தென்பகுதியில் காணப்படுவதையும் புவியியல் சான்றாகக் காட்டுகின்றமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரியர்களும் - ஆரியமொழியும்

இந்தியாவை நோக்கிய அடுத்த மனிதப்பெயர்வு இற்றைக்கு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அதாவது கி.மு 2000 ஆடுகளில் இடம்பெற்றுள்ளது. இது மத்திய ஆசியாவின் கஸ்பியன் கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் இருந்து ஈரான் வழியாக வந்து குடியேறிய இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளைப் பேசிய ஆரியர்களின் புலப்பெயர்வாகும். நீலநிறக் கண்களையும், கூர்மையான நாசிகளையும், பொன்னிறக் கேசங்களையும், வெள்ளைநிறத்தோலையும் கொண்ட இம் மக்கள் கைபர் கணவாய் வழியாக குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் வெண்கல வாட்களோடும் இந்தியாவுக்கு வந்து பஞ்சாப் என இன்று அழைக்கப்படும் சரஸ்வதி நதிப்பிரதேசங்களில் முதலில் தங்கினர். பின்னர் அங்கிருந்து காங்கை நதிக்கரை மற்றும் அதன் வடிநிலப் பிரதேசங்களுக்கும் பரவினார்கள்.

இவர்கள் ஆரிய மொழியைப் பேசியதால் ஆரியர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இதிலிருந்தே சமஸ்கிருதம் மற்றும் பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகள் உருவாகின. கல்வி கற்ற ஆரியர்களின் எழுத்து மொழியாக சமஸ்கிருதமும் (திருத்தப்பட்ட ஆரியமும்), சாதாரண மக்களின் பேச்சுமொழியாக பிராகிருதமும் உருவாகின. தற்போது சமஸ்கிருதம் பாவனையில் இல்லாத மொழியாகவும், இன்றைய வடஇந்திய மொழிகள் யாவும் பிராகிருத மொழிகளிலிருந்து பிறந்தனவாகவும் கூறப்படுகின்றது.

ஆரியர்களினுடைய ஆரியம் மொழியும், திராவிடமொழியும் கலந்தே சமஸ்கிருதம் என்னும் மொழி உருவாகியுள்ளது. ஏராளமான திராவிட மொழிச் சொற்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் காணப்படுகின்றன. இது ஆரியமொழி பேசிய மக்கள் இங்கு (இந்தியா) வந்த போது இங்கிருந்த திராவிட மொழியினால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தினால் நிகழ்ந்ததாகும். இன்று வட இந்தியாவில் பேசப்படும் திராவிட மொழிகளான குருக், மால்டோ, பிராகுயி, குயி, குவி, கொண்டா, கோயா என்பன அன்றைய காலத்தில் அப்பிரதேசங்களில் பரவலாகப் பேசப்பட்ட மொழிகளாகும். இதிலிருந்து ஆரியர் குடியேறிய காங்கை நதிப் பிரதேசங்களில் திராவிடம் பாரியளவில் வியாபித்திருந்ததை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது என்கிறார் முன்னாள் ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழக சமஸ்கிருதப் பேராசிரியரான தோமஸ் பரோ அவர்கள் (Burrow.T, 1960 P 340).

இந்தியாவின் பிராமணர் சமூகத்தவர் ஆரம்பகால ஆரியர்களின் நேரடி வம்சாவழியினராவார்கள். இவர்கள் தமது சமூகத்தினருக்குள்ளேயே திருமண உறவுகளைத் தொடர்ந்து காலாகாலமாகப் பேணி வருபவர்கள். இவர்களின்

மரபணுக்கள் இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இந்திய எலும்புக் கூடுகளில் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்ற குறிப்புகளும் உண்டு. அதேவேளை பிராமணரல்லாத ஹரிஜன மக்களின் M2 குரோமோசோம்கள் 73,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஆபிரிக்க மக்களின் எலும்புகளில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்த போது இங்கேயிருந்த திராவிட மக்களுடன் அடிக்கடி போரிட வேண்டி ஏற்பட்டது. இங்கிருந்தவர்கள் இமயத்திலிருந்து தெற்காக பலமான கோட்டைகளை அமைத்து உயர் நாகரீகத்துடன் வாழ்ந்தவர்களாவர். அத்தோடு பலமான சுதேச மக்களை இலகுவாக அவர்களால் வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை. இவ் ஆரியர்கள் தங்களை தேவர்கள் எனவும், இங்கு வாழ்ந்த திராவிடர்களை தஸ்யுக்கள் என்றும் தாசர்கள் (அடிமைகள்) என்றும் அரக்கர்கள், இராட்சதர்கள் என்றும் பல ஏளனமான சொற்பிரயோகங்களைக் கொண்டு அழைத்தனர்.

இவைகள் பற்றி இருக்கு வேதத்தில் ஏராளமான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. வர்ணாச்சிரம தர்மம் கூறி மக்களை பிறப்பால் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என வகைப்படுத்தினர். பிராமணரான தம்மை பிறப்பால் உயர்ந்தவர்களாக்கினர். வேத நூல்களை (இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம்) புனிதமாகக் கருதி அதன்படி ஒழுகினர். கி.மு 1200 க்கும் கி.மு 800 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பல்வேறு ஆரிய ரிஷிகளால் இருக்கு வேதம் உருவாக்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து ஏனைய வேதங்கள் எழுந்தன.

இந்தியாவில் வாழும் “குறிச்சன்” எனப்படும் பழங்குடியினர் இன்றும் பிராமணர்களை தீண்டத்தகாதவர்களாகவே கருதுகின்றனர். அவர்கள் மேலுள்ள வெறுப்புக் காரணமாக தமது வீடுகளில் பிராமணர்கள் வந்திருந்த இடங்களை இவர்கள் கழுவி சுத்தம் செய்வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.(3) இது ஆரிய-திராவிட மோதலின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடாகும்.

ஆரியர்களின் இந்திய வருகைக் காலங்களில் இங்கு வாழ்ந்த திராவிட மக்களைப் பற்றி இவ்வேத நூல்களில் பல்வேறு சம்பவங்கள் காணப்படுகின்றன. அடிக்கடி தஸ்யுக்களோடு போரிட்டமை, தாசர்களை கறுப்பு இனத்தவராகவும், தடித்த உதடுகளும் சப்பையான மூக்குகளைக் கொண்டவர்களாகவும், லிங்கத்தை வணங்குபவர்களாகவும், ஏராளமான கால்நடைகளைக் கொண்டவர்களாகவும், கோட்டைகளில் வசிப்பவர்களாகவும் திராவிடர்கள் கூறப்படுகின்றனர்.

அத்தோடு இக்காலத்தில் வலிமை வாய்ந்த ஆதிதிராவிட தலைவர்களின் பெயர்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. விருத்திரன், சுசுணன், அகி, சாம்பரன், யாதுமதி என்ற வீரதாசுப் பெண், சுவசன், வியம்பன், பிப்ரு, நமுசி, ருதிக்கிரான், சுமுரி, துனி, வலன் போன்றவை இவற்றுட் சிலவாகும். அதுமட்டுமல்லாது நமுசி, சுமுரி ஆகிய பெயர்கள் கி.மு 3000 ஆம் ஆண்டு காலத்தைச் சேர்ந்த சுமேரிய சாசனங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதுமட்டுமல்லாது உலகிலுள்ள மொழிகளுக்கெல்லாம் மூல மொழியாகத் திகழ்ந்தவைகள் ஆறு மொழிகள் என்று கூறப்படுகின்றது. எபிரேய மொழி, கிரேக்க மொழி, லத்தீன் மொழி, தமிழ் மொழி, சமஸ்கிருத மொழி, சீன மொழி என்பவைகளே அவையாகும். இவைகளில் எபிரேய, கிரேக்க, லத்தீன், சமஸ்கிருத மொழிகள் தற்போது பேச்சு வழக்கில் இல்லை.(iv)

பிராமண மதமும், திராவிட மதமும்

ஆரியர்கள் இயற்கை வழிபாட்டில் மட்டுமே ஈடுபட்டவர்கள். இவர்களின் கிரியை முறைகளில் யாகங்களே முக்கிய பாகம் வகிக்கின்றது. அத்தோடு விலங்கு பலியிடல் முறையும் காணப்படுகின்றது. ஆரியர்களின் தலைவனாக இந்திரனே கூறப்படுகின்றான். இங்கு திராவிடர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த உருவ வழிபாடு, லிங்கவழிபாடு, பூசைவழிபாடு என்பன ஆரியர்களிடம் காணப்படவில்லை. ஆரியர்களின் மதத்தை வேதமதம் என்றும் பிராமணமதம் என்றும் அழைப்பர். அதேபோல சுதேச மக்கள் பின்பற்றியிருந்த மதம் திராவிடமதம் என்று பிற்காலங்களில் அழைக்கப்பட்டது. (v)

நிலாவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெண்தெய்வ உருவம் திருகோணமலையில் பெண்தெய்வ வழிபாடு நிலவியதை உறுதி செய்கிறது. இப்பெண் தெய்வ உருவம் இந்தியாவிலுள்ள புதுடில்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது. களிமண்ணினால் உருவாக்கப்பட்டு சுடப்பட்ட இப் பெண்தெய்வ உருவம் 13.5 அங்குல உயரமும், 7.75 அங்குல அகலமும், 2.25 அங்குல தடிப்பும் கொண்டது. இது மொகெஞ்சதாரோவில் கண்டறியப்பட்ட பெண் தெய்வத்தை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. வயிற்றுப் பகுதி பருத்து காணப்படுகிறது.(4)

தற்போது சம்பூரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சுடுமண் உருவங்களிலும் இதையொத்த வடிவங்கள் காணப்படுகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.(5)

பிராமண மதத்தை சாதாரண மக்கள் மத்தியில் பரவச் செய்வதற்காக ஏற்கனவே இம் மண்ணில் பிரபலமாயிருந்த தாய்க்கடவுள், சிவன், விண்ணு(விஷ்ணு), முருகன் ஆகிய திராவிடத் தெய்வங்களை பிராமண மதம் உள்வாங்கிக் கொண்டது. கி.மு 500ஆம் ஆண்டுகளிலேயே முதன்முதலாக ஆரியப்பிராமணர்களின் தமிழ்நாட்டுப் பிரவேசம் ஆரம்பமானது. கி.பி 300 களில் எழுந்த மணிமேகலை காப்பியமும் தமிழ்நாட்டில் பிராமணர்களின் வேத மதத்தினின்றும் வேறான ஒரு மதம் இருந்ததாகவே கூறுகின்றது. பிராமணிய மதமானது திராவிட மதத்தை தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டு வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, சிவனை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்றுக்கொண்டு நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மதமாக சைவசமயம் கி.பி 5ஆம் நூற்றண்டளவிலேயே உருவாக்கம் பெற்றது. இதற்கு அக்காலத்தில் வீறுகொண்டெழுந்த சைவநாயன்மார்களின் பக்தி இயக்கம் பெருந்துணை புரிந்தது. ஆனால் சைவசமயத்தின் அடித்தளமாக விளங்கும் லிங்க வழிபாட்டை ஆரம்பித்து வைத்தவர்கள் ஆதி ஆஸ்திரலோயிட் மக்களாவார்கள். இவ்வாறாக திராவிட மதமும் வேதமதமும் கலந்து கொண்டன. (vi)

வேதமத எதிர்ப்புகளின் விளைவுகள்

இவ்வாறாக வேதமதங்களில் பிராமணர்களின் ஆதிக்கம், உயிர்ப்பலிகள், மாமிசம் புசிக்கும் வேள்விகள் போன்றவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளாத பல ஞானிகளால் புதிய மதக் கொள்கைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவ்வாறானவற்றுள் கபிலரின் சாக்கியமதம், சித்தார்த்த கௌதமரின் பௌத்தம், மகாவீரர் வர்த்தமானரின் சமணமதம்(ஜைனம்), கோசல மஸ்கரி புத்திரரின் அஜீவகம் போன்றவைகள் முக்கியமானவைகளாகும்.

இதேபோல இவ்வாறான கொள்கைகளை மாற்றி திருத்தப்பட்ட பிராமணியத்தை தென்னக சிவப்பிராமணரான சங்கராச்சாரியார் (கி.பி 758-820) பரப்பினார். அதுமட்டுமல்லாது பிராமணியத்துக்கு வெளியே பேணப்பட்ட சைவமதப் பிரிவுகளில் ஒன்றாக கி.பி 200 ஆம் ஆண்டளவில் ஞானி லிகுலீசரால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட "பாசுபதசைவம்" திகழ்ந்தது. இப் பாசுபதத்திலிருந்து வடக்கே கபாலிகம், காளாமுகம் என்பன தோற்றம் பெற்றமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

குளக்கோட்டு மன்னன் திருக்கோணேச்சரத்தில் வழிபாடியற்றுவதற்காக பாசுபதர்களுையே நியமித்ததாக கோணேசர் கல்வெட்டுசாசனம் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இரண்டாம் கயவாகு மன்னன் கோணேச்சரத்தை இடித்தழிக்கும் நோக்குடன் திருகோணமலைக்கு படையெடுத்து வந்த போது இப்

பாசுபதர்கள் கடலில் குதித்து இறந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. திருகோணமலையை அண்மித்ததும் கஜபாகு மன்னனின் கண்களிரண்டும் பறிபோனது என்றும், பின்னர் கஜபாகு தெய்வநிந்தையை உணர்ந்து கோணைச் பெருமானை வழிபட்டபோது ஒற்றைக்கண் பார்வை கிடைத்ததாகவும், அவ்விடமே கந்தளாய் என பெயர்பெற்றது. அதுபோல மறுகண் பார்வை கோணைச்சர்கோயிலை தூரத்திலே நின்று தரிசித்தபோது கிடைத்தது என்றும், இவ்விடமே சின்னக்கந்தளாய் என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் கர்னபரம்பரைக் கதைகள் தெரிவிக்கின்றன. (vii) அத்தோடு பாசுபதர்கள் மட்டக்களப்பு கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரத்திலும் வழிபாடியற்ற நியமிக்கப்பட்டதாகவும் அறியமுடிகின்றமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இருந்தபோதிலும் இன்று சைவம்-தமிழ்-தமிழர் என்றாகிவிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் ஆதிகாலங்களில் பௌத்தர்களும் சமணர்களும் தமிழர்களுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் ஆற்றிய அளப்பெரிய சேவைகளை அக்கால இலக்கியங்கள் (முக்கியமாக ஜம்பெருங்காப்பியங்கள் மற்றும் ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள் உட்பட), பிராமிக்கல்வெட்டு சாசனங்கள் மூலமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது.

இதில் ஜம்பெருங்காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம் (சமணம்), மணிமேகலை (பௌத்தம்), குண்டலகேசி (பௌத்தம்), வளையாபதி (சமணம்), சீவகசிந்தாமணி (சமணம்) என்பவற்றுடன் ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களான உதயணகுமார காவியம் (சமணம்), நாககுமார காவியம் (சமணம்), யசோதர காவியம் (சமணம்), சூளாமணி (சமணம்), நீலகேசி (சமணம்) போன்றனவும் ஆதியில் எழுந்த பழந்தமிழ் நூல்களாகும்.

நிலாவெளி பெண்
தெய்வ உருவம்

சம்பூர் சுடுமண் உருவங்கள்

அடிக்குறிப்புகள்

(i) தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் பிராமணியம், வைதீகமதம், வேதமதம் ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுவந்த மதத்திற்கு பிரித்தானிய ஏழுத்தாளர்களால் 1830 ஆம் ஆண்டில் “இந்துமதம்” என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் பாரசீகர்கள் “ஹிந்து” என்ற பெயரால் இந்திய நாட்டை குறிக்க உபயோகித்துள்ளதை பேர்சிபோலிஸ் கல்வெட்டில் காணக்கூடியதாக உள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. (1)

(ii) இன்று கொட்டியாபுரப்பற்றின் இலக்கந்தை முதல் வெருகல் வரையிலான கரையோரப் பிரதேசங்களில் பெருமளவினராக வாழ்ந்து வருகின்ற ஆதிக்குடிமக்கள் (வேடர்கள்) இயக்கர்களின் நேரடி வழித்தோன்றல்களாகவே கருதப்படுகின்றனர். (இந்நீட்சி கிழக்கு கடற்கரை வழியே வெருகலுக்கு அப்பாலும் கதிரவெளி, வாகரையென தொடர்ந்து செல்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.) இவர்களுடைய தொடர்புகள் மகியங்கனை போன்ற பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்ற சிங்கள மொழி பேசும் வேடர்களிடையேயும் காணப்படுகின்றன.

(iii) கொட்டியாரக்குடாவினுள் அமைந்துள்ள இரு சிறிய மலைகளை தற்போது வரை பெரியகங்கை மலை என்றும் சிறியகங்கை மலை என்றும் அழைப்பதுண்டு. இப்பெயர்கள் காரணமாக இவ்விரண்டு மலைகளுக்கருகாமையினால் மாவலி கங்கையின் இரு கிளைகள் சென்றுள்ளதா என்ற சந்தேகம் எழுவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. பெரியகங்கை மலையை “பாதாளமலை” என்றும் அழைப்பர்.

(iv) இன்றுள்ள மொழிகளிலே 700 க்கும் உட்பட்ட மொழிகளில் மட்டும் தான் எழுதவும் பேசவும் முடியும். இவற்றுள் 100 மொழிகள் மட்டுமே சொந்த வரிவடிவத்தில் எழுதப்படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

(v) தென்னிந்தியா மற்றும் இலங்கையில் உள்ள சைவக்கோயில்களில் ஆகம வழிபாட்டுமுறைகள் புகுத்தப்படு முன்னர் வழக்கிலிருந்த வழிபாட்டு முறைகளை இன்றும் கதிர்காமம் முருகன்கோயில், செல்வச்சந்திதி முருகன் கோயில், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி கோயிலினுள்ள கதிர்காமசுவாமி கோயில், சம்பூர் பத்திரகாளியம்மன் கோயில் (1970க்கு முன்னர்), பல பத்தினியம்மன் கோயில்கள், நாக(பாம்பு) கோயில்கள்

போன்றவற்றில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. (கண்ணகி வழிபாட்டை பிராமணர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை ஆதலால் பல கண்ணகியம்மன், பத்தினியம்மன் கோயில்கள் வேறு பெயரிலான அம்மன் கோயில்களாக மாற்றப்பட்டமை பற்றிய வரலாறுகளுமுண்டு. இவ்வாறான பத்தினி கோயில்களில் ஆரியப்பிராமணர் அல்லாத கிராம மக்களே பூசை செய்வது குறிப்பிடத்தக்கது.)

(vi) இவற்றுக்காக “இந்துமதம்” என்னும் பெயர் கி.பி 1830ஆம் ஆண்டிலேயே பிரித்தானியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

(vii) திருகோணமலையின் உப்பு வெளி பகுதியிலுள்ள சின்னத்தொடுவாய் பகுதியே இவ்விடம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சிவ. தியாகராஜா - தமிழ்மக்களும் தழுவிய மதங்களும், (பக்- 131) 2008
2. க. தங்கேஸ்வரி - ஈழமன்னர் குளக்கோட்டனின் சமய சமுதாயப்பணிகள், (பக்-43), 2003
3. பக்தவத்சலபாரதி - தமிழகப் பழங்குடிகள், (பக்-19) மானிடவியல்துறை, மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம் புதுச்சேரி, 2007
4. கனகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்- 78), 2003
5. அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் - கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசங்கள், (பக்-89), 2016

தமிழ் இணையம்

சிவ. தியாகராஜா- தமிழ்மக்களும் தழுவிய மதங்களும், (பக்-186), 2008

3

கொட்டியார்ப்பற்றில் பெருங்கற்கால பண்பாடும் ஆதிக்குடிகளும்

பரினாம வளர்ச்சிப் படிநிலைகளினூடாக புராதன இலங்கையினை வரலாற்றுக்காலம் மற்றும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலம் என வகைப்படுத்தி ஆராய்வது பொருத்தமானது. வரலாற்றில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை அறிந்து கொள்வதற்கான மூலாதாரங்கள் காணப்படுகின்ற காலப்பகுதி “வரலாற்றுக்காலம்” என கருதப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எழுத்து மூலாதாரங்களைப் போல் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை அறிந்து கொள்ள எழுத்தாதாரங்கள் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் தொல்லியல் சான்றுகள் மூலம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்து சமுதாய அமைப்புகளை அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் என்பது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலமாகும் என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். சிரான் தெரணியாகல என்பவரின் ஆய்வு முடிவுகளின் படி கி.மு 29000 ஆண்டுகள் வரைக்கும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலப்பரப்பு விரிவடைந்து செல்கின்றது என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது (1).

இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலத்தில் நாகர் மற்றும் இயக்கர் குலத்து மக்களது சம்பவங்களே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இதை இலங்கையின் வரலாற்று நூலான மகாவம்சமும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. இவர்களே திராவிடர்களின் மூத்த குடிகளாவார்கள். நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த பெருங்கற்கால (கி.மு 1000 – கி.மு 250 வரை) மக்கள் கூட்டத்தினரே இலங்கையில் முதன்முதலாக வரிவடிவத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தனர் (2). இவ்வாறான பல வரிவடிவ எழுத்துக்கள் கொட்டியார்ப்பற்று பிரதேசத்தின் பலவிடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையில் பூநகரி மாந்தை திருக்கேதீஸ்வரப்பரப்பு, மல்வத்து ஓயாவின் பள்ளத்தாக்கு, அதன் முகத்துவாரம், குதிரைமலைமுனை, புத்தளத்தில்

பொம்பரிப்பு, களனிகங்கையின் முகத்துவாரம், கிழக்கே கொட்டியாரப்பரப்பு, கதிரவெளி, குருக்கள்கின்ன, படியகம்பளை, வெல்லாவ நதிப்படுக்கை, தீகவாபி, கதிரகாமம், மகாகமை, அநுராதபுரத்தில் கெடிகே, யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், நாகர்கோவில், ஆனைக்கோட்டை, வரணி, காகந்தின்னித்திடல் ஆகியன பெருங்கற்கால சுவ அடக்க மையங்களாகக் காணப்படுகின்றது. (3)

பெரியகற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமைச்சின்னங்களை ஏற்படுத்தியதால் இக் காலப்பகுதியை பெருங்கற்காலம் என்று அழைப்பர். இங்கு தனியொரு கல்லைக் கொண்டு நினைவுச் சின்னங்கள் அமைக்காமல் பல பெரிய கற்களையோ அல்லது பெரிய கற்பலகைகளையோ கொண்டமைத்ததன் காரணமாக இவ்வகைச் சின்னங்கள் பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் எனவும், இக்காலம் பெருங்கற்காலம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இக்காலப் பெருங்கல் அமைப்புக்களில் கற்கிடை(dolmen) கற்பதுக்கை(cist), கற்குவை(cairn), பரல் உயர்பதுக்கை(cairn circle), தொப்பிக்கல் (hood stone), குடைக்கல் (umbrella stone), நெடுநிலை நடுகல் (menhir) எனப் பலவகை காணப்படுகின்றது.

இம்மக்கள் கற்களால் மட்டுமல்லாது தாழிகளிலும் இறந்தோரை அடக்கம் செய்துள்ளனர். இவைகளை ஈமைத்தாழி அல்லது முதுமக்கள் தாழி என்றழைப்பர். அதாவது அகன்ற பாணைக்குள் இறந்தவரின் உடலோடு அவர் பாவித்த பொருட்கள், கருவிகள், உணவுப்பதார்த்தங்கள் என்பனவும் தாழியினுள் வைத்து அடக்கம் செய்யப்படும். இம்முதுமக்கள் தாழி அடக்கமுறை கி.மு 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நடைமுறையிலிருந்ததாக டாக்டர். கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். திராவிடர்களது அடக்கமுறையான இவ் ஈமத்தாழி பற்றி தமிழ் தொல் இலக்கியங்களான புறநானூறு, தொல்காப்பியம், நற்றிணை போன்றவற்றிலும் கூறப்படுகின்றது. (4)

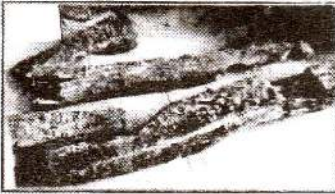
இவ் ஈமத்தாழிகள் தென்னிந்தியாவில் தாமிரபரணி ஆற்றோரம், ஆதிச்ச நல்லூர், சித்தூர் போன்றவிடங்களிலும், இலங்கையில் புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு (பொன்பரப்பி), மாந்தை, குஞ்சுப்பரந்தன், அநுராதபுரம், ஆனைக்கோட்டை, பரந்தன், பத்தியகம்பளை, இப்பன்கடுவ, கல்மனை, கித்துல்கல், குரவித்தை, பத்தொம்பலென்ன ஆகிய இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன. (5) இதன்மூலம் ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் கூட்டமே தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாக அறியமுடிகின்றது.

இலங்கையில் புதிய கற்காலப் பகுதியான கி.மு 1000 ஆண்டுகளில் இருந்து அநுராதபுர மன்னனான தேவனம்பியதீசன் காலம் (கி.மு 250) வரை பெருங்கற்காலம் என்றழைக்கப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவிலும் (கேரளா தவிர்ந்த) இதே காலப்பகுதியே பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரப் பகுதியாக அடையாளம் காணப்படுகின்றது. கற்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகளின் பாவனை வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இது மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. அதாவது பழைய கற்காலம், இடைக்கற்காலம், புதியகற்காலம் என்பனவாகும்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கொட்டியாரம், குச்சவெளி, புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு, தமிழ்நாடு அரிக்கமேடு என்னுமிடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பெருங்கற்காலத்துக்குரியது (கி.மு 1000 – கி.மு.250) என கருதப்படும் கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்டச் சிதைவுகள் மற்றும் இறந்தோரை அடக்கம் செய்யப்பயன்படுத்தப்பட்ட முதுமக்கள்தாழி (ஈமைத்தாழி) என்பன ஒத்த தன்மையுடையனவாக காணப்படுகிறது (6). இவை ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் கூட்டத்தினரே இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதையே காட்டுகின்றது.

திருகோணமலை நகரத்திலும் 2001 ஆம் ஆண்டில் குளக்கோட்டன் தோப்பு என்னுமிடத்தில் முதுமக்கள் தாழி ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தாழியின் பாதுகாப்பிற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த மரங்களின் வடிவமைப்பு

கிடைக்கப்பெற்ற கற்காலம் தாழி

திருமலை ஈமைத்தாழி

பொம்பரிப்பு ஈமைத்தாழி

மேலும் கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்ட சிதைவுகள் கொட்டியாபுரப்பற்றில் இலங்கைத்துறை, சம்பூர், வெருகல் ஆற்றுக்கு அடுத்தாற்போலுள்ள கதிரவெளி போன்றவிடங்களிலும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பிரதேசங்களில் பரந்தளவில் தொல்லியல் ரீதியான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுமாயின் மேலும் பல விபரங்கள் வெளிவர இடமுண்டு. அதுமட்டுமல்லாது வெருகல் கிளையின் கழிமுகப்பகுதியான குரங்கு படையொத்த வேம்பு (கதிரவெளியிலுள்ளது) என்னுமிடத்தில் பாறைக்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட கற்கிடை அடக்கங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன. (7) பிராமி சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியும் வழக்கில் இருந்த காலம் பெருங்கற்கால பண்பாடு நிலவிய ஆதி இரும்புக் கற்கால பண்பாட்டு காலமாகும். இங்கு இரும்பின் பாவனையும் கண்டறியப்பட்டிருந்தது.

கொட்டியாபுரப்பற்றில் இக்காலத்தைய பிராமி சாசனங்கள் வெருகல்-ஈச்சிலம்பற்று, சேனையூர், கயல்கொடிமலை (கச்சக்கொடிமலை), திருமங்கலாய், சேருவிவ போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன. பெருங்கற்கால மக்கள் வேல் (ஒருதலைச் சூலம்) மற்றும் சூல (முத்தலை) வழிபாட்டையும் மேற்கொண்டிருந்தமை அகழாய்வுகள் மூலம் அறிப்படுகின்றது. இதுவே பின்னரான காலங்களில் முருக வழிபாடாகவும், சிவன், துர்க்கை வழிபாடாகவும் மாற்றமடைந்தது. தனியொரு கல்லைக் கொண்டதான லிங்கம் (சிவலிங்கம்), விநாயகர் வழிபாடுகளும் இதன் தொடர்ச்சியாகவே பார்க்கப்படுகின்றது.

நிலாவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெண்தெய்வ உருவம் திருகோணமலையில் பெண்தெய்வ வழிபாடு நிலவியதை உறுதி செய்கிறது. இப்பெண் தெய்வ உருவம் இந்தியாவிலுள்ள புதுடில்லி தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது. களிமண்ணினால் உருவாக்கப்பட்டு சுடப்பட்ட இப் பெண்தெய்வ உருவம் 13.5 அங்குல உயரமும், 7.75 அங்குல அகலமும், 2.25 அங்குல தடிப்பும் கொண்டது. இது மொகெஞ்சதாரோவில் கண்டறியப்பட்ட பெண் தெய்வத்தை ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. வயிற்றுப் பகுதி பருத்து காணப்படுகிறது. (8)

சம்பூரில் கண்டறியப்பட்டுள்ள சுடுமண் பாவைகளில் சில நிலாவெளி உருவத்தை ஒத்ததாகவே காணப்படுகின்றது. இவை ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியவையாகும். (i)

சுடுமண் உருவங்கள் பற்றிக் கூறும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள், சுடுமண் உருவங்களை அமைக்கும் கலை கால வரையறை கடந்தது.

புராதனமான எகிப்திய, சுமேரிய மற்றும் ஹரப்பா நாகரிகங்களிலும் இவ்வழக்கம் இருந்துள்ளது. கல்லிலும் உலோகத்திலும் படிமங்களைச் செய்விப்பதற்கு வசதியில்லாத பொதுமக்கள் தமது தேவைகளுக்கேற்ப தேவர்கள், தேவதைகள், அபிமானத்துக்குரிய அரசர்கள், வீரர்கள் போன்றோரின் படிமங்களை களிமண்ணினாற் செய்து சூளையில் வைத்து எரித்த பின் பயன்படுத்தினார்கள். வவுனியா அருங்காட்சியகத்திலுள்ள சுடுமண்படிமங்கள் நாகர்களது வழிபாட்டுச் சின்னங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றிலே கி.மு 200 - கி.பி 200 வரையிலான காலத்து தமிழ்பிராமி வரிவடிவ எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. சமூக வரலாறு, சமய பண்பாட்டு வரலாறு என்பவற்றின் முக்கியமான ஆதாரங்களாக சுடுமண்படிவங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன (10). என்று தெரிவிப்பதுடன் மட்டக்களப்பில் பாயாமடு என்னுமிடத்தில் நாகர் காலத்தய சுடுமண்படிவங்கள், மட்பாண்டங்கள் மற்றும் அதன் மேலுள்ள எழுத்துக்களையும் ஆய்வு செய்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (ii).

அத்தோடு இந்துக்களின் மிகமுக்கிய சடங்குகளில் ஒன்று "பிதிர்க்கடன்". இறந்தவரைத் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவராக போற்றும் இச் சம்பிரதாயமும் ஈமத்தாழி அடக்கமுறை மற்றும் நடுகல் வழிபாடும் இன்றுவரை தொடர்ந்து வருகின்றதான செயற்பாடு இப்பெருங்கற்கால மக்களினாடாக கடத்தப்பட்டுவந்துள்ள நிகழ்வுகளிலொன்றாகவே கருதப்படுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

- (i) கடந்த 10 வருட காலங்களாக 2006 இலிருந்து இடம்பெயர்ந்திருந்த மக்கள் மீண்டும் சம்பூரில் குடியேறி, தங்களுடைய காணிகளைத் துப்பரவு செய்தனர். இதன் போது கறுப்பு சிவப்பு நிற மட்பாண்ட துண்டங்கள் சிதைந்த நிலையில் சிதறிக் காணப்பட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அத்தோடு களிமண்ணால் செய்து சுடப்பட்ட பலவகையான உருவங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. சிதைந்த உடற்பாகங்கள், பெண்ணுருவங்கள், யானையின் உடற்பாகங்கள் போன்றவை பெருமளவில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருந்தன. கொட்டியாரக்குடாக் கடற்கரையோரத்தில் அமைந்துள்ள இவ்விடத்தைச் சூழ பல பள்ளமான நீரைத் தேக்கக்கூடிய இடங்கள் (குளங்களை ஒத்தது) காணப்படுகின்றன. இது அக்காலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த இடமாகவோ அல்லது இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் இடமாகவோ இருந்திருக்கலாம் (9). இது பற்றி தகைசார்ந்த பேராசிரியர்களால் முழுமையான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படின் மேலும் பல உண்மைகள் வெளிவர இடமுண்டு.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. செ. கிருஷ்ணராஜா - இலங்கை வரலாறு பாகம் -1 (பக் -73), 2012, மூன்றாம் பதிப்பு
2. மேலது (பக் -70)
3. மேலது (பக் -88)
4. கனகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்- 58), 2003
5. மேலது (பக்-59)
6. கனகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்- 11), 2003
7. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்-11, (பக்-16), 2013
8. கனகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்- 78), 2003
9. அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் - கொட்டியார்புரப்பற்று முதுசாங்கள். (பக்-89), 2016
10. சி. பத்மநாதன் - கலைக்கேசரி, (பக்-12), 2016 தை
11. சி. பத்மநாதன் - கலைக்கேசரி (பக்-56), 2015 மார்ச்சு

4

பூர்வீக குடிகள்

கடற்கோளினால் இந்திய துணைக் கண்டத்திலிருந்து இலங்கைத் தீவு பிரிவதற்கு முன்னர் இருந்த பெருநிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த மக்கள் நாகர், இயக்கர், முண்டர், குறும்பர், இருளர், திரையர், பரவர் என்று பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். இருந்த போதிலும் இவர்கள் அனைவரும் பழந்தமிழர்கள் அல்லது பழந்தமிழரோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட பூர்வகுடிகள் என அறியப்படுகின்றது. நாகர் எனப்படுபவர்கள் நாக வணக்கத்தில் ஈடுபடுபவர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர் (நாகம் - பாம்பு, மலை). இருந்த போதிலும் நாகம் என்னும் சொல்லுக்கு மலை என்றும் பொருளுண்டு. பழந்தமிழகத்தில் மக்கள் நிலங்களை வகைப்படுத்தியே வாழ்ந்துள்ளனர். அதில் குறிஞ்சி என்பது ஒருவகை நிலம். அதாவது மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் ஆகும். எனவே மலையில் வாழ்ந்த மக்களைக் குறிக்க நாகர் எனும் சொல் பயன்பட்டிருக்கலாம். அதுமட்டுமல்லாது குறிஞ்சி நிலத்தவரை குறவர் என்றும் அழைப்பர். குறவர் என்பது குன்றவர் என்பதன் திரிபாகும் (குன்று- மலை).

நாகர்கள் யாழ்குடாநாடு உட்பட இலங்கையின் பல பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்துள்ளனர். இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோற்றம் பெற்ற சிலப்பதிகாரத்திலே

“நாக நீள் நகரொடு நாகநாடு அதனொடு
போகம் நீள் புகழ் மன்னனும் புகார் நிகர்...”

என்று காணப்படுகின்றது.

(நாகநீள்நகர்- நெடுந்தீவு, நாகநாடு- யாழ்ப்பாணம்)

சோழநாட்டு மன்னன் நெடுமுடிக்கிள்ளி என்ற சோழ இளவரசனுக்கும் (கி.பி 3 ஆம் நூற்றாண்டு) மணிபல்லவத்து (இன்றைய நயினாதீவு) நாக கன்னியான பீலிவளை என்பவளும் திருமணம் செய்ததை ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள்

ஒன்றான மணிமேகலை எடுத்தியம்புகின்றது. இவர்களின் புதல்வனே தொண்டைமான் இளந்திரையன் ஆவான். இவன் மூலமாகவே இந்தியாவில் பல்லவர் ஆட்சி உற்பத்தியாகியது என்ற கருத்தும் உண்டு.

சங்ககாலப் புலவர்களான புத்தன் இளநாகர் மற்றும் மருதன் இளநாகர் என்னும் பெருமக்களின் பெயர்களில் நாகர் என்றிருப்பதும் நாகர்குல மக்களின் பெருமையை பறை சாற்றுகின்றது.

அண்மையில் கூட மட்டக்களப்பு களுவாஞ்சிக்குடி யில் கி.மு காலத்தைய நாகக்கல் மற்றும் நாக சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன. அத்தோடு அதிலே மணிணாகன், வேள்ணாகன், வேள்கண்ணன் என்னும் பெயர்கள் தமிழ் மொழியிலும், தமிழ் பிராமி வடிவங்களிலும் எழுதப்பட்டிருந்ததாக பேராசிரியர்.சி.பத்மநாதன் அவர்கள் கூறுகின்றார்.(சூரியகாந்தி ஞாயிறு சிறப்பிதழ்-28-06-2015).

இதே போல் வந்தாறுமூலை யிலும் நாகக்கல் மற்றும் நாக சின்னங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன (தினக்குரல் 04-09-2015).

முல்லை நிலத்தில் (காடும் காடு சார்ந்த இடமும்) வாழ்ந்தவர்கள் வேடர் என்றழைக்கப்பட்டனர். வேடர் என்பது வேட்டையாடுபவர்களைக் குறிக்கும். வேடுவர்களைவெட்டர் என்றும் கூறுவர். (வெட்டர் - காடுகளை வெட்டி விளைநிலங்களாக்கியோர்). இன்று இலங்கையில் வாழ்ந்து வரும் வேடர்கள் இயக்கர் என்னும் குழுவினரின் எஞ்சிய சிறு பகுதியினர் என்ற அறிஞர் சேர். ஜேம்ஸ் எம்ர்சன்ரெனர் அவர்களின் கருத்தும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (1)

ஆரியர் (பார்ப்பனர்) தம்மிலும் முற்றிலும் மாறுபட்ட தோற்றம், பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்ட இம் மக்களை யக்ஸர், இராட்சதர் என்று இழித்துரைத்தனர். இது காலப்போக்கில் தமிழில் அரக்கர் என்றும் இயக்கர் என்றும் திரிபடைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

இருளர் என்றால் கரியநிறத்தவர் என்று பொருள்படும் (இரு - கரிய).

குறும்பர் என்பது குறுகிய தோற்றமுடையோரைக் குறிக்கும். கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்திலே இராச பெருமாணிக்கம் வரவில் குறும்பரை அடக்கும் சொங்கராயன் (கோணேசர் கல்வெட்டு 2ம் பதிப்பில் கொம்பராயன் என்றுள்ளது.)

கொடுத்தது முத்துரெட்டின மாணிக்கம் வணிகர் ஏற்றுக் கொண்டது. என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (2)

எயினர் என்பது அம்பு வில் கொண்டு வேட்டையாடுவோரைக் குறிக்கும் (எய் -அம்பு). கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்திலே குளக்கோட்டு மன்னனால் கந்தளாய் குளம் கட்டி முடித்த பின்னர், திருக்குளத்தின் மதவு திறப்பு இருப்பது எயினர் குலத்துள்ள வனவீரகூரிய உடையார் கையிருப்பு என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (2)

திரையர் என்பது கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்தோரைக் குறிக்கும். இவர்கள் பரவர் (பரதவர்) என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். திரை, பரவை என்பதற்கு கடல் என்று பொருள்.

இவ்வாறு குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்து நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தோற்ற அடிப்படையில் ஓரினத்தைச் சேர்ந்த பழந்தமிழர்களாகவே அடையாளம் காணப்படுகின்றனர்.

அதுமட்டுமல்லாது இயக்கர், நாகர்,சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்பன குலப் பெயர்களாகவும் திராவிடர் என்பது மொழிவழிப் பெயராகவும் (திராவிடர் என்போர் பழந்தமிழர்) வரலாற்றாய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். (3)

கொட்டியாபுரத்தில் இயக்கர், நாகர்

இலங்கையின் வரலாற்று நூலாகக் கொள்ளப்படும் மகாவம்சத்தின் (கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாக கருதப்படுகிறது.) கூற்றுப்படி இலங்கை வரலாறு ஆரம்பிக்கும் விஜயனின் காலத்திற்கு (கி.மு.483) முன்னரே இலங்காபுரி என்றழைக்கப்பட்ட இத்தீவில் இயக்கர் (இயற்கை தெய்வ வழிபாடுடையவர்கள்), நாகர் (நாகவழிபாடுடையவர்கள்) என்றழைக்கப்பட்ட மக்கள் கூட்டங்கள் வாழ்ந்ததாக அறியமுடிகின்றது. விஜயனும் இலங்கைக்கு வரும்போது குவேனி என்னும் பெயர் கொண்ட இயக்கர்குலப் பெண்ணை சந்தித்ததாகவே வரலாறு கூறுகின்றது.

விஜயன் வருகை பற்றி இலங்கை அரசு வெளியீட்டு, பிறகு வாபஸ் பெற்றுக்கொண்ட தபால் தலை

விஜயனின் வருகையைக் குறிக்கும் தபால்தலை

அதுமட்டுமல்லாது மகாவம்சத்து விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னரே ஈழநாட்டில் ஐந்து சிவாலயங்கள் இருந்துள்ளன. அவையாவன கிழக்கே திருக்கோணேஸ்வரம், வடக்கே நகுலேஸ்வரம். மேற்கே திருக்கேதீஸ்வரம் மற்றும் முன்னேஸ்வரம், தெற்கே தொண்டீஸ்வரம் என்பனவாகும். மதவெறி பிடித்த போர்த்துக்கேயரினால் இவ்வாலயங்கள் இடித்தழிக்கப்பட்ட போதிலும் தொண்டீஸ்வரம் தவிர்ந்த ஏனையவை தற்போதும் வழிபாட்டிடங்களாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை வரலாற்றை முதன்மைப்படுத்தும் பாளி மொழியிலமைந்த நூலான மகாவம்சத்தை கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டில் மகாநாமதேரர் எழுதியுள்ளார். ஆனால் இலங்கையில் கிடைக்கப்பெறும் தொன்மையான வரலாற்றிலக்கியங்களில் காலத்தால் முந்தியது தீபம்சமாகும். பாளிமொழித் தொகுப்பான தீபவம்சம் கி.பி 4ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது. சூளவம்சம், மகாவம்ஸ, ஸீகளஅட்டகதா, மகாவம்சதீகா, இராஜாவலிய, பூஜாவலிய போன்றனவும் அடக்கம்.

பண்டைய இலங்கையின் வடபகுதி “நாகதீபம்” என்றும் தென்பகுதி “தம்பபன்னி” அல்லது “தாமிரபர்ணி” என்றும் அழைக்கப்பட்டது. கதம்பநதி எனப்படும் அருவியாற்றுக்கும் நாகபொக்கனை, திரிகூடத்துக்கும் வடக்கேயுள்ள பகுதி நாகதீபம் எனப்பட்டது. கதம்பநதி மற்றும் மாவலி கங்கையின் கழிமுகத்துக் கிளை ஆகியவற்றை இணைக்கும் தென்புற வளைகோட்டுக்குத் தெற்கேயுள்ள பகுதி தாமிரபர்ணி எனப்பட்டது (4). இவ்வாறாக வடபகுதியில் நாகர்களும் தென்பகுதியில் இயக்கர்களும் (யக்ஷர்) குடியிருப்புக்களை அமைத்திருந்தனர்.

மகாவம்சத்தின் படி புத்தர் ஞானம் பெற்று ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பின்னர் இலங்கை வந்திருந்தார் என்றும், அப்போது மகாநாகா தோட்டத்தில் இயக்கர்கள் பயம் காரணமாக குழுமியிருந்த வேளை அவர்கள் முன் தோன்றிய புத்தர் பெருமான் இயக்க மக்களது பயங்களைப்போக்கி இரட்சித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

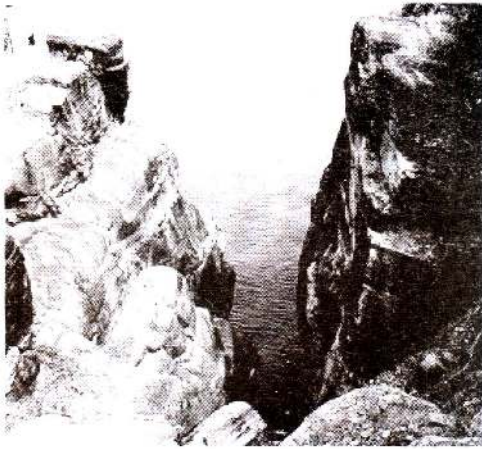
புத்த பெருமான் தனது இரண்டாவது விஜயத்தின் போது இரு நாகமன்னர்களுக்கு (மகோதரன் மற்றும் சூலோதரன் இவர்கள் இருவரும் மாமன் மருமகன் ஆவார்கள்) இடையிலான சிம்மாசனத் தகராற்றைத் தீர்த்து வைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

இவ் இரண்டாவது விஜயம் நிகழ்ந்த மூன்றாவது வருடம் கல்யாணி தேசத்து நாக மன்னன் மணியக்கியன் என்பவனது வேண்டுகலை ஏற்று புத்தர் பெருமான் 500 சக பிக்குகளுடன் மூன்றாவது தடவையாக இலங்கைக்கு வருகை புரிந்தார்.

இராமாயண காவியத்தில் கூறப்படும் மிகப்பெரும் சிவபக்தனான இராவணன் இயக்கர் குலத்தவனாவான். அவன் நாக குலத்தவளான மண்டோதரியை மணந்து இலங்காபுரி வேந்தனாக அரசாண்ட காலத்தில்

இயக்கரும் நாகரும் ஒரு நாகரீகச் சிறப்புமிக்க குலங்களாகவே வாழ்ந்துள்ளனர் என கூறப்படுகின்றது. (5)

இராமயண காவியத்தில் கூறப்படுகின்ற சம்பவங்களும் இன்று நாம் இராமாயணத்தின் எச்சங்களாகக் கூறும் திருக்கோணேஸ்வரம்-இராவணன் தொடர்பு. இராவணன் வெட்டு என்னும் மலைப்பிளவு, கன்னியா வெந்நீரூற்று என்பன தொல்லியல் வரலாற்றாய்வு மூலமாக உறுதிப்படுத்தப்படாத காரணத்தால் இது கட்டுக்கதை அல்லது புராணக்கதை என்று கூறப்படுகின்றது. (1)

திருக்கோணேச்சரத்திலுள்ள
ராவணன்வெட்டு

இராவணன் கைமலைமலையைத்
தூக்கிய சிற்பம்

அந்த வகையில் கடவுள் அவதாரமாக உருவகிக்கப்படும் இராமனும், பெரும் சிவபக்தனாக போற்றப்படும் இராவணனும் யுத்தமொன்றில் ஈடுபட்டதும், தென்திசையிலுள்ள அழகிய இலங்காபுரியை இராவணன் ஆண்டதும் மக்கள் மனதில் நீங்காத இடத்தை அடைந்து விட்டன.

இவ்வாறு இராவணன் பற்றியும் அவனது சிவபக்தியைப் பற்றியும் கூறும் அதிமுந்திய சான்றுகளில் ஒன்றாக கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருக்கோணேஸ்வரப் பெருமானைப் பற்றிப் பாடிய தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் (ராவணன் மேலது நீறு.....) காணப்படுகின்றன. இராவணனின் பெரும் சிவபக்தி காரணமாக ஈஸ்வரன் என்னும் விசுவப் பெயர் பெற்று அவன் இராவணேஸ்வரன் என்று போற்றப்படுகின்றான். இவனது தாயும் மனைவியும் கூட சிறந்த சிவபக்தர்களாகவே இருந்துள்ளனர்.

ஆரியரால் திராவிடனான இராவணன் மிகவும் திட்டமிட்டு கெட்ட செயல்கள் புரிபவனாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதாக வாதம் செய்வோரும் உள்ளனர். இன்றும் கூட இராவணனுக்குக் கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்யும் மக்கள் கூட்டமும், கிராமங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இந்தியாவின் மத்திய பிரதேசம் விதிஷா நகரிலிருந்து 45 கி.மீ தொலைவில் உள்ள கிராமம் "ராவண்". இவ்வூரின் முக்கிய கடவுளே இராவணன் தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கிராம மக்கள் தமது எந்தவொரு சப நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கு முன்னும் இராவணனை வழிபடுவதை வழக்கமாக வைத்துள்ளனர். (6)

இராமர்- இராவணன் காலம் பற்றி பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றனர். இவர்களிலே பார்கிரெர், ஜகோபி, வெபர், ஆர்தர் மக்ளோனஸ், கீத், வின்ரெனிஸ், தர்ம, ராமசுவாமி சாஸ்திரி ஆனந்த குருகே என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுள் பார்கிரெர் மகாபாரதப்போர் நடைபெற்றது கி.மு. 1100 ஆண்டுகள் எனவும், இராமன் வாழ்ந்த காலம் கி.மு. 1600 ம் ஆண்டுகளில் எனவும் கூறுகின்றார். ஆனால் ஜகோபி அவர்கள் இராமயண காலத்தை கி.மு. 800 க்கும் கி.மு. 600 க்கும் இடைப்பட்டதாகக் கூறுகின்றார். (7)

அத்தோடு இராவணனின் தம்பி விபீஷணன் இலங்கை மன்னனாக இருந்த காலத்திலே தான் மகாபாரதத்து சம்பவங்கள் இடம்பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது பாண்டவர்கள் தருமர் தலைமையில் இராஜசூயமாகச் செய்த சந்தர்ப்பத்தில் தென்திசையில் இலங்கையை ஆட்சி செய்த விபீஷணன் வெள்ளியாலான பனைமரத்தை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்ததாக இதிகாசக் கதைகள் கூறுகின்றன.

இராவணனது காலம் கி.மு 6000 எனவும், கி.மு 3544இல் கடற்கோள் ஏற்பட்டது எனவும் அதில் இலங்கையின் பெரும்பகுதி அழிவுற்றது எனவும் டாக்டர். டபிள்யூ. பாலேந்திரா கூறுகின்றார். இதில் கோணேசர் ஆலயமும் கடலில் மூழ்கியது என்றும் கூறப்படுகின்றது. (8)

இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படும் மகாவம்சம் விஜயனது இலங்கை வருகைக்கு முன்னரே இங்கிருந்த இயக்கர் மற்றும் நாகர் என்பவர்கள் பற்றிக் கூறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இவ்விரு ஆதிக்குடிகளையும் மனித வர்க்கத்தினராகக் கருதவில்லை. கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாஹ்ரியன் என்பவரது கூற்றுப்படி!

“இந்த நாட்டில் ஆரம்பத்தில் மனித குடியானவர்கள் ஒருவரும் இருக்கவில்லை. ஆனால் தேவதைகளும் நாகர்களும் இங்கிருந்தார்கள். பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த வியாபாரிகள் இவர்களுடன் வர்த்தகம் நடாத்தி வந்தனர். வர்த்தகம் செய்யப்பட்ட போது இத்தேவதைகள் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆவர்கள் பொருட்களுக்குரிய விலைகளைக் குறித்து தங்களுடைய பொருட்களை வைத்திருந்தார்கள். பொருட்களின் மீது காணப்பட்ட விலைக்கேற்ப வியாபாரிகள் அவற்றைக் கொள்வனவு செய்து எடுத்துச் சென்றார்கள்.”

இதே போல கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஹூ ஆன் திஸாங் என்பவர் “இந்தத் தீவு (இலங்கை) கெட்ட தேவதைகளால் குடியேற்றப்பட்டிருந்தது.” என்று கூறியுள்ளார். இதே கருத்தையே மென்டிஸ், பரணவிதாரண ஆகியோர் கூறுகின்றனர். ஆனால் மஜீம்தார், புசல்கர் ஸெலிக்மன் ஆகியோர் இயக்கர், நாகர் என்பவர்கள் தற்போது இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திராவிடருக்கு முற்பட்ட பூர்வீகக் குடிகளான வேடர்களின் சந்ததியினராக இருக்கலாம் என்கின்றனர். இதே போல இராசநாயகம், பாரகர், நந்ததேவ விஜேசேகர என்பவர்கள் இவர்களை மனித வர்க்கமாகவே கருதுகின்றனர் (9).

வரலாற்றில் பல சந்தர்ப்பங்களில் இயக்கர், நாகரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுபவர்கள் தமது காலங்களில் ஆதிக்குடிகள் பற்றி நிலவி வந்த மரபுக் கதைகளை மையமாக வைத்தே வரலாற்றுக் குறிப்பெழுதியுள்ளனர். இதிலிருந்து இக்கருத்து குறைந்தது மகாவம்ச காலத்திலாவது செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்று கூறலாம்.

இவ்வாறு இயக்கர், நாகர் என்போர் மனித வர்க்கத்தினரே அல்ல என்னும் கருத்துள்ள மரபுக் கதைகளை அவ்வப்போது இலங்கைக்கு வந்து வியாபாரத்திலீடுபட்டவர்களும் இவ் வியாபாரப் பொருட்களின் ஏகபோக உரிமை கருதி பயன்படுத்தியிருக்கலாம் (10) என்று கருதவும் இடமுண்டு.

அத்தோடு பண்டைய காலத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்த மக்களிடையே இலங்கைத் தீவிலிருந்த மக்களைப் பற்றி நிலவிய ஒரு நம்பிக்கை என்னவெனில் இலங்கைத் தீவானது மனிதர்களை உண்டு சீவிப்பவர்கள் குடியிருக்கும் இடம் என்பதாகும். இது இலங்கையிலுள்ள செல்வங்களைக் கண்டறிந்த வியாபாரிகள் இங்கு ஏனைய வியாபாரிகள் வராமல் தடுப்பதற்காக இக்கருத்தைப் பரப்பியிருப்பார்கள் என்று கூறப்படும் அதேவேளை, சிலவேளைகளில் ஆரம்பக்குடியானவர்களிடம் காணப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள், நடத்தைகள்

ஆகியனவும் இவ்வாறான கருத்துக்கள் மேலோங்குவதற்கு காரணமாக இருக்கலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இதன் காரணமாகவே அப்புராதன காலத்தில் இலங்கையிலிருந்த ஆதிக்குடிகளான இயக்கர்களை அரக்கர்கள் என்றும் இராட்சதர்கள் என்றும் வர்ணித்து புராண காவியங்கள் புனையப்பட்டன என்று கொள்வோரும் உள்ளனர். இது ஆரிய - திராவிட மக்களிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களின் வெளிப்பாடுகளாகும்.

சிந்துவெளி நாகரீக காலத்திலும் நாகவழிபாடுகள் இடம்பெற்றதாக தொல்லியலாய்வுகள் கூறுகின்றன. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பல இடங்களில் நாகர் எனப்பட்ட கோத்திரம் கொண்டவர்கள் வாழ்ந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக சில இடங்கள் “நாக” என்னும் பகுதி சேர்த்து நாகர்முனை, நாகதீவு, நாகமலை, நாகர்கோவில், நாகநாடு முதலிய பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றன.

இதே போல இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களிலொன்றான சூளவம்சத்தின் சில இடங்களில் இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியில் நாகவழிபாடு (பாம்பு வழிபாடு) இடம்பெற்றுள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது கீர்த்தி சிறிமேக மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி 301 - 328) மந்திரவாதி ஒருவனுக்கு உணவு வழங்கியமைக்குப் பிரதியுபகாரமாக “மகாநாக” என்பவனை அரசு பதவியில் அமர்த்துவதாகக் கூறியதோடு, அவனை கோகர்ண கடற்கரைக்கு அழைத்து வந்து மந்திரத்தை முறைப்படி உச்சரித்து புன்ஸ மாதத்தின் (மார்கழி - தை) முழு நிலவுள்ள இரவில் நாகாவை மந்திரத்தால் அழைத்து செய்த செயல்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அத்தோடு இந்தியாவில் இருந்து 700 தோழர்களுடன் இலங்கை வந்தடைந்த விஜயன் (கி.மு 483) இயக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்த குவேனி என்பவளை மணம் செய்தான். பின்னர் இயக்கர்களின் இராச்சியத்தை குவேனியின் துணைகொண்டு கவர்ந்து இயக்கர்குல அரசனையும் கொண்டு இலங்கையை அரசு புரியலானான். சில காலங்களின் பின்னர் குவேனியை அவளது இரு பிள்ளைகளுடன் துரத்திவிட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு விஜயன் கூட்டத்தாருக்குப் பயந்து காடுகளின் அடர்ந்த பகுதிகளுக்குள் மறைந்து வாழ்ந்த இயக்கர்களின் இன்றைய சந்ததியினரை வேடுவர்கள் என்றும் அழைப்பதுண்டு.

இவ்வாறான நிலையில் குவேனி தன் இனத்தாராலேயே கொல்லப்பட்டாள். இக்கொலை குவேனி குருணாகலிலுள்ள வில்பாவ குன்றில் உள்ள குகை ஒன்றினுள் ஒளித்திருந்த போது இடம்பெற்றதாக வரலாறு. இக் குன்று குருணாகல்-கொழும்பு வீதியில் 5 கி.மீ மேற்கு திசையில் உள்ளது. (11)

விஜயன் தனது இறுதிக்காலத்தில் தனக்கு புத்திர வாரிசு இன்மையால் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கும் படி தனது தந்தையின் தேசத்திற்கு விடுத்த அழைப்பின் பேரில் கி.மு 444 இல் பண்டுவாசுதேவன் என்பவன் தனது தோழர்களுடன் கொட்டியாரத்துறையில் இறங்கி மாறுவேடத்தில் விஜயன் இருக்குமிடம் சென்றான் என்பது வரலாறு. மகாவம்சத்தில் இது மகாகந்தாரநதி முகத்தில் உள்ள கோணகமாகாத்துறை என்று கூறப்படுகின்றது. இதுபோலவே பண்டுவாசுதேவனின் இராணியாக வந்த பத்தகச்சனா என்பவளும் அவளது தோழியரும் மாறுவேடங்களிலேயே இத்துறையை அடைந்து, பின் இங்கிருந்து சென்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது (12). இங்கு கூறப்படும் நதிமுகம் என்பது மகாவலி கங்கை கழிமுகத்தையே குறிக்கின்றது. இதனருகிலேயே கொட்டியாரத்துறை உள்ளது. எனவே இங்கு கூறப்படுகின்ற கோணகமாகாத்துறை என்பது கொட்டியாரத்துறையேயாகும்.

அத்தோடு இவர்கள் இருவரும் கொட்டியாரத் துறையினூடாக மாறுவேடங்களில் சென்றுள்ளதை ஆராயும்போது இப்பகுதியில் இவர்களுக்கு எதிரியானவர்கள், விஜயனின் எதிரி அரசுகள் இங்கு இருந்திருக்கலாம். இது இயக்கர்களின் அரசுகளாகவே ஊக்கிக் இடமுண்டு. ஏனெனில் விஜயன் இயக்கர்களுக்கு எதிரியாயிருந்த அதேவேளை நாகர் குலத்தவர்களுடன் நட்பு புண்டிருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் தென்னிலங்கையில் காளிதேசத்தில் இருந்து கொண்டு இலங்கையை அரசுபுரிந்து வந்த காளிசேனனை, விருந்தொன்றின் போது குவேனியின் உதவியுடன் கும்புச்சியினால் விஜயன் வெட்டிக் கொண்டு இலங்கை முழுவதுக்கும் அதிபனானான். பின் தான் அரசுக்கு வந்து 38 ஆம் வருடம் தேகவியோகமடையும் காலமறிந்து, தம்பி சமிஸ்துவை பட்டங்கட்ட அனுப்பும்படி தன் தந்தைக்கு திருமுகம் வரைந்து அனுப்பினான். அதைக் கொண்டு சென்றவர்கள் மண்ணாற்றுப்பதி (இன்றைய மன்னார்) அடைந்து, வங்கதேசப்படகிலேறி சிங்கபுரம் போய் விஜயனின் தந்தை இறந்ததை அறிந்து, கடிதத்தை சமிஸ்துவின் கையில் கொடுத்தனர்.

ஆனால் தான் சிங்கபுரத்தை அரசுசெய்கின்ற காரணத்தால் கலிங்க நகரத்து அரசன் சிறிகேசவசந்திரசேனரின் 2ஆம் புத்திரன் சிறிகுலசேனனை

பட்டங்கட்டுமாறு (கலிஉதித்து 2760) அனுப்பி வைத்த போது அதை விஜயன் ஏற்றுக் கொண்டான். இதன்பின்னரே சமிஸ்துவின் 3ஆம் புத்திரன் பந்துவாசன், வங்கர் குலத்து எல்லாளன் னையும் அழைத்துக் கொண்டு இலங்கைக்கு வந்து சிறிகுலசேனனுடைய புத்திரன் கூத்திகள் ஆகிய மூவரும் இலங்கையை மூன்றாகப் பிரித்து ஆட்சி (கலிபிறந்து 2806 ஆம் வருடம்) புரிந்தனர்(13) என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இதைவிட நாகர் குலத்தரசர்களும் கொட்டியாரத்தையும் திருகோணமலைப் பகுதியையும் ஆட்சி செய்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது. மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் நாகதீப அரசின் மேலாண்மையை ஏற்றிருந்த “கொட்டியன்” என்னும் சிற்றரசன் ஆட்சி புரிந்தான் என்றும், இப்பிரதேசம் கொட்டியனூர் என்றழைக்கப்பட்டதாகவும், இதுமட்டுமல்லாது கொட்டாயன் என்னும் நாகர் குலத்து அரசன் நாகதீபத்தை திருகோணமலையடங்கலாக ஆட்சிசெய்தான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைவிட இரணியன் கோட்டை (இரணியன் கொட்டு அல்லது கொட்டடி) என்னும் ஓரிடம் கொட்டியாரபுரத்தின் தென்பகுதியில் உள்ளது. இது இன்னமும் ஆராயப்படாத இடமாகும்.

கொட்டியாரபுரப்பற்று கிராமங்களில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்ற “வல்லியக்கன்” தெய்வ வழிபாடு (வல்லியக்கன்- வலிமையான இயக்கன்) சந்ததி சந்ததியாக மிகவும் பயபக்தியோடு நடைபெற்று வருவதும் இயக்கர் குலத்தின் அறுபடாத நீட்சியாகவே கருதவேண்டியுள்ளது. சம்பூரில் ஆலங்குளத்துக்கு அருகாமையிலும், இலக்கந்தை வல்லியக்கன்குடாவிலும் நடைபெற்றுவருகின்ற வல்லியக்கன் தெய்வத்துக்கான வழிபாடுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

- (i) இலங்கையின் தென்கிழக்கு கடலினுள் அமிழ்ந்துள்ள பெரிய இராவணன் கோட்டை, சிறிய இராவணன் கோட்டை என்பன வரலாற்று பாடத்தில் அண்மைக்காலம் வரை குறிப்பிடப்பட்டு வந்ததொன்றாகும். இவற்றை கதிர்காமம் ஏழுமலைக் குன்றில் இருந்து பார்க்கும் போது தெளிவாகத் தெரிவதாகக் கூறுவர். இதனை இலங்காபுரியின் எஞ்சிய பகுதி என்றும் கூறுவதுண்டு.

குறிப்பு:- ஒரு வரலாற்றாசிரியன் தனக்குக் கிடைக்கின்ற புராணக்கதைகளையோ அல்லது கர்ணபரம்பரைக் கதைகளையோ முற்றாகத் தள்ளிவிடவும் முடியாது. நம்பகமான ஆதாரங்கள் கிடைக்காத

போது சில பாரம்பரியக்கதைகளே வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு உபயோகமானவைகளாக இருக்கின்றன. பாரத கண்டத்தின் தென்கோடியில் வாழ்ந்த எம் இனத்தின் வரலாற்றாதாரங்கள் ஆரியர்கள் அடங்கலான அந்நிய நாட்டவர்களின் ஆக்கிரமிப்பினால் திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டமையே வரலாறு.

19ஆம் நூற்றாண்டுகாலத்தில்
கொட்டியாரத்துறை

நாகர் காலத்து நாணயங்கள்

உசாத்துணை நூல்கள்

1. வாகரை வாணன் - கிழக்கிலங்கைத் தமிழகம், (பக்-11), 2011
2. வயிரமுத்து வீரகத்தி - கோணேச கல்வெட்டு சாசனம் - ஏட்டுப்பிரதி (1914)
3. நா. நவநாயகமூர்த்தி - திருக்கோவில் பிரதேச இலக்கிய வரலாறு, (பக்- 3), 2014
4. க. குணராசா - ஈழத்தவர் வரலாறு (பக்-3), 1996
5. செ. இராசநாயகம் - யாழ்ப்பாண சரித்திரம் - (பக் - 6)
6. குமுதம் சஞ்சிகை (2015-06-04) (பக் -62)
7. செ. குணசிங்கம் - கோணேஸ்வரம், (பக் - 6), 1973
8. க. தங்கேஸ்வரி - ஈழமன்னர் குளக்கோட்டனின் சமயசமுதாயப் பணிகள், (பக்-44), 2003
9. செ. குணசிங்கம் - கோணேஸ்வரம், (பக் - 44), 1973
10. மேலது (பக் - 47)
11. பஸ்ரியாம்பிள்ளை ஜோண்சன் - கலைக்கேசரி, (பக்-44) vol-6,issue-9, Sept 2015
12. க. குணராசா - மகாவம்சம் தரும் இலங்கைசரித்திரம், (பக்-40), 2003
13. பதிப்பாசிரியர்கள். வித்துவான் சா.இ. கமலநாதன், கமலா கமலநாதன் - மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், (பக்-9,10), 2005

6

பிராமி கல்வெட்டு சாசனங்கள்

புராதன சிறப்பு மிக்க கொட்டியாபுரப்பற்று என்னும் இத்தேசமானது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலும் மனித குழுமங்கள் நாகரீகச்சிறப்போடு வாழ்ந்தமைக்கான ஆதாரங்களை இங்கு காணப்படும் பழங்கால சிதைவுகள், கட்டட இடிபாட்டு எச்சங்கள், பிராமிக்கல்வெட்டு சாசனங்கள், மற்றும் இந்துமத தலபுராணச் செய்திகள் என்பவற்றை தொல்லியல் சார்ந்த ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தும் போது அறிந்து கொள்ள முடியும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நால்வகை நிலங்களைக் கொண்ட கொட்டியாபுரப்பற்று (தற்போதய மூதூர், சேருவில, ஈச்சிலம்பற்று) பிரதேசத்தில் பல பிராமி சாசனங்கள், கிரந்த மற்றும் தமிழ் மொழியிலான கல்வெட்டுகள், ஆதி திராவிடக்குடிகளின் வாழ்வியல் எச்சங்கள், புராதன பழைமைமிக்க திருக்கரைசையம்பதி, வெருகலம்பதி போன்ற இந்து ஆலயங்கள் இப்பிரதேசத்தில் பரந்தளவில் காணப்படுகின்றன. அத்தோடு வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு இலங்கையின் புகழ்பெற்ற துறைமுகங்களான கொட்டியாரத்துறை மற்றும் இலங்கைத்துறை என்பனவும் இப்பிரதேசத்திலே காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது..

பிராமி சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியும் வழக்கில் இருந்த காலம் பெருங்கற்கால பண்பாடு நிலவிய ஆதி இரும்புக் கற்கால பண்பாட்டு காலமாகும். கொட்டியாரம், குச்சவெளி, புத்தளத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு, தமிழ்நாடு அரிக்கமேடு என்னுமிடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பெருங்கற்காலத்துக்குரியது (கி.மு 1000 – கி.மு.250) என கருதப்படும் கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்டச் சிதைவுகள் மற்றும் இறந்தோரை அடக்கம் செய்யப்பயன்படுத்தப்பட்ட முதுமக்கள்தாழி (ஈமைத்தாழி) என்பன ஒத்த தன்மையுடையனவாக காணப்படுகிறது (1). இவை ஒரே பண்பாடுடைய மக்கள் கூட்டத்தினரே இவ்விரு நாடுகளிலும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதையே காட்டுகின்றது.

தமிழ்பிராமி

மனித இனத்தில் எழுத்துக்களின் வழக்கு தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பாக சித்திரங்களாகவும், சித்திர எழுத்துக்களாகவும் எண்ணங்கள் பதிவாகியுள்ளன. கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியிலேயே வரிவடிவம் தோற்றம் பெற்றதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. குறிப்பாக அகோகப்பேரரசரின் ஆட்சிக் காலத்தில் பிராமி என்றழைக்கப்படும் வரிவடிவம் தோன்றியதாகக் கருதப்படுகின்றது. இதனாலேயே வடபிராமியை அசோகப்பிராமி என்றழைப்பர். தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்துமுறை தமிழ்பிராமி அல்லது தமிழி என்றழைக்கப்பட்டன.

வடபிராமி வரிவடிவங்கள் இலங்கைக்கு அறிமுகப்படுத்த முன்பாகவே, தமிழ்நாட்டில் காணப்பட்ட தமிழ் பிராமி வரிவடிவங்கள் இலங்கையில் அறிமுகமாகிவிட்டன. இதுவரை இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 75000 பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் சுமார் 50000 ஆதித்தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களாகும். இந்தியாவில் உள்ள தமிழ் சாசனங்களில் பிராமி, கிரந்தம், தமிழ், வட்டம் என நான்கு வரிவடிவங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்கள் தமிழ் வரிவடிவத்திலும், கிரந்த வரிவடிவத்திலுமே எழுதப்பட்டுள்ளன.(2)

இத்தகைய காலத்துக்குரிய தமிழ்பிராமி சாசனங்கள் இலங்கையில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. அநுராதபுரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இருக்கைத் தமிழ்பிராமி சாசனம், மட்டக்களப்பில் வேளிர் பற்றிய சாசனம், பெரியபுளியங்குள சாசனம், போன்றவை இவற்றுள் சிலவாகும்.(3)

திருகோணமலையில் கொட்டியாபுரப்பற்றில் இக்காலத்தை பிராமி கல்வெட்டு சாசனங்கள் வெருகல்-ஈச்சிலம்பற்று, சேனையூர், கஜக்கொடிமலை, திருமங்கலாய், சேருவில் போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

பிராமிகுக்கைக் கல்வெட்டுகள்

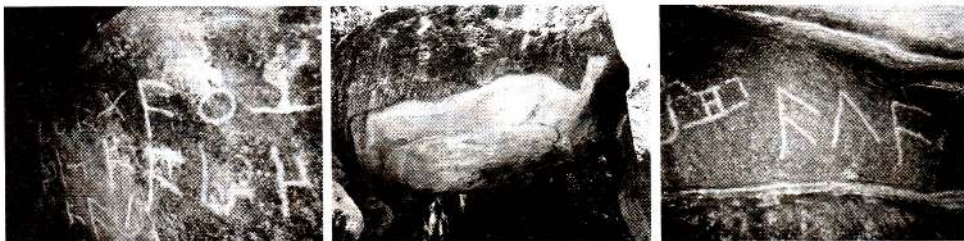
வெருகல் - வட்டவன் பிரதேசத்தில் பல இடங்களில் உள்ள குக்கைச் சுவர்களில் காணப்படும் இவ்வகையான பிராமி சாசனங்கள் துறவிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட தான சாசனங்களாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது.

இவ்வகையான குக்கைச்சாசனம் பற்றி பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் கூறுவதாவது!

“அநுராதபுரத்திற்கு பௌத்த சமயம் அறிமுகமாவதற்கு முன்னரே இங்கு பிராமி வரிவடிவம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனாலும் தமிழ் நாட்டினூடாக பௌத்தம் அறிமுகமான நிகழ்வு தமிழ்நாட்டுச் செல்வாக்கினூடாக பிராமி வரிவடிவம் இங்கு பரவ வாய்ப்பாயிற்று. இக்காலகட்டத்தில் ஓரிரு வரிச் சாசனங்கள் குகைகளில் மேல்விளிம்புகளின் கீழ்ப்பகுதிகளில் பொறிக்கப்பட்டன. இதனால் இவ்வகைச் சாசனங்கள் பிராமிக்குகைக் கல்வெட்டுகள் என அழைக்கப்பட்டன. கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையான காலப்பகுதியில் இலங்கையின் குடியிருப்பாளர்கள் (வணிகர், நெசவாளர், எண்ணெய்வியாபாரி, மணிகர, உப்புவியாபாரி போன்றோர்) குகைகளைத் தானமாக வழங்கியிருந்த செய்தியினையே இச்சாசனங்கள் பதிவு செய்திருந்தன.

நான்கு திசைகளிலுமுள்ள பௌத்த சங்கத்திற்கு இறந்த காலத்திலும், எதிர்காலத்திலும் என இப்பிராமிப் பொறிப்பில் பெருமளவிற்கு ஒரே தன்மையைக் காணலாம். இச்சாசனங்களில் தானம் வழங்கியவரின் பெயர், அவருடைய விருதுப் பெயர், அவரது பரம்பரை, தொழில், சமுதாயத்திலுள்ள அந்தஸ்து முதலான விபரங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.”(4)

வெருகல்-வட்டவன் பிரதேசத்திலுள்ளதும் இவ்வாறான ஒருவகை குகைச்சாசனத்தை ஒத்ததாகவே காணப்படுகிறது. இவை துறைசார் ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். இதன்மூலம் அக்காலங்களில் இப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் பேச்சுமொழி, சார்ந்திருந்த மதம், கலாச்சார பண்பாடுகள் போன்றவை பற்றி அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

திருகோணமலை- மட்டக்களப்பு பிரதான வீதியில் வெருகல் கிராமத்துக்கு சற்று முன்னால் வட்டவன் உள்ளது. இங்கு பரவிக்காணப்படும் மலைப்பாறைகளிலேயே இப்பிராமி எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

இவை கருங்கற்களாலான குகைக் குன்றுகளின் மேல்விளிம்புகளின் கீழ்ப்பகுதியிலும், குன்றுகளின் சரிவுகளிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ் எழுத்து வடிவங்கள் தனியான நீள நிரையாகவும், இரண்டு, மூன்று வரிகளாகவும்

காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பல குன்றுகளில் பெரும் எண்ணிக்கையிலான பிராமி எழுத்துக்கள் இங்கு காணப்படுகின்றமை விசேட அம்சமாகும்.

இலங்கையில் இவ்வாறான பல குகைத்தள பிராமிச்சாசனங்கள் பௌத்த மற்றும் சமண (மட்டக்களப்பு வெல்லாவெளி சாசனம்) சமய சார்புடையனவாக அறியப்பட்டுள்ளன(5). இச்சமயதுறவிகள் அவர்களது சமயவாதிகளுக்கமைவாக மக்கள் குடியிருப்புகளுக்குத் தொலைவில் அமைந்திருக்கும் கல்தரைகளிலும், மலையடிவாரங்களிலும் இயற்கையாய் அமைந்த இடங்களில் வசிப்பது வழக்கம். இவ்வாறான பல குகை வாழிடங்கள் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை அடங்கலான கிழக்கு மாகாணத்தில் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. இவ்வாழிடங்களை அக்காலங்களில் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கிய மன்னர்கள், வணிகர்கள், மக்கள் தலைவர்கள் தானமாக வழங்கியமை பற்றிய பிராமிக்கல்வெட்டுகள் பல இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்விடத்திற்கு சிறிது தூரத்திலேயே மகாவலி ஆற்றின் வெருகல் கிளையின் கழிமுகப்பகுதியான குரங்கு படையொத்த வேம்பு (கதிரவெளியிலுள்ளது) என்னுமிடத்தில் பாறைக்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட கற்கிடை அடக்கங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.(6) இதற்கு சில மைல்கள் தொலைவிலேயே பழந்தமிழ் பிரதேசங்களான திருக்கரைசையம்பதி, அகத்தியதாபனம், திருமங்கலாய், வெருகல், இலங்கைத்துறை என்பன காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெருகல்-ஈச்சிலம்பற்று பிரதேசத்திலுள்ள பல கிராமங்களில் இன்றும் ஆதிக்குடிகள்(வேடுவர்கள்) வசித்து வருகின்றனர். இவர்களை இலங்கையின் மூத்த குடிகளுள் ஒரு வகையினரான இயக்கர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்று கருதுகின்றனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் எங்குமில்லாதவாறு இவ் ஆதிக்குடி மக்கள் இப்பகுதியில் செறிந்து வாழ்கின்றமை இப்பிரதேசத்தின் தொன்மைக்கு சிறந்தவொரு எடுத்துக் காட்டாகும்.

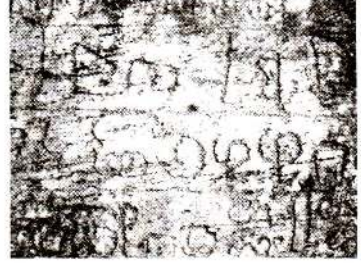
சேனையூரில் பிராமிச்சாசனம்

அடுத்து கொட்டியாபுரப்பற்றில் சேனையூரில் உள்ள பிராமிச்சாசனம் ஒன்று மிகவும் உயரமான சதுரத் தூண்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. “வேடி, வேலியன், வாணிபன் என்ற சொற்களதும் மு என்னும் எழுத்தினதும் அடையாளங்கள் இருக்குமாப்போல் தெரிகிறது” (7) என அறியப்படுகிறது.

தற்போதய மூதூர் கிழக்கு பிரதேசத்தில் சேனையூருக்கு அருகாமையில் உள்ள குறவன்வட்டவன் மலை, பெண்டுகள் சேனை போன்ற இடங்களிலும் பல புராதன அழிபாட்டுச்சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன.

கஜக்கொடி மலை பிராமிக் கல்வெட்டு

கட்டைபறிச்சான் என்னுமிடத்திலிருந்து பள்ளிக் குடியிருப்பு செல்லும் வழியிலுள்ள கஜக்கொடி மலையில் (கச்சக்கொடிமலை) பிராமிக் கல்வெட்டொன்று உண்டு. இதில்

“ப ரு ம க தி ச பு த லெ னே ச க ச ச ங் க ம ய”என்று இதைப் படியெடுத்ததோடு, இது கி.மு 2ஆம் நூற்றண்டைச் சேர்ந்ததாகவும் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா அவர்கள் கூறியுள்ளார்.(8)

மூதூர் - மட்டக்களப்பு பிரதான வீதியில் அமைந்துள்ள மூன்றாம் கட்டைமலை (தற்போது ஜபல் மலை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இது வரலாற்றுக்காலத்தில் இராஜவந்தான் மலை என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.) க்கு கிழக்குப் பக்கமாக பல மலைத்தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒன்றே கஜக்கொடிமலை அல்லது கச்சக்கொடிமலை என்பதாகும். இக் கஜக்கொடிமலை மலையே கயல்கொடி மலை என்றும் கூறுப்படுகின்றது. இச்சுற்றாடலிலுள்ள ஏனைய மலைகளின் பெயர்கள் வருமாறு!

ஓட்டுவட்டவன்மலை, கிளிக்குஞ்சுமலை, சுவாமிமலை, வேலர்மலை, குறவன்வட்டவன்மலை, கறிமூடிமலை, மயில்மலை, பாண்டிஆண்டிமலை, அடம்பவட்டவன்மலை, பெண்டுகள்சேனைமலை என்பனவாகும்.

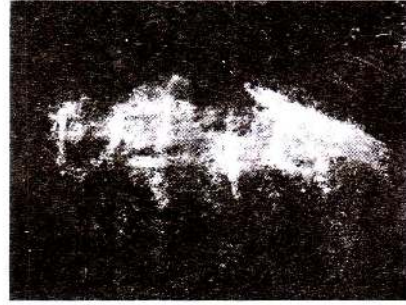
சேருவில சாசனம்

அடுத்ததாக கொட்டியாபுரப்பற்றின் சேருவில என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாசனத்தைக் கூறலாம்.

இதிலே “தமிட” என்னும் வடிவம் காணப்படுகின்றது. ஆதிவரலாற்றுக்காலத்தில் (இற்றைக்கு 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்) இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ் இனக்குழு பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் தமேட என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

திருமங்கலாய் பிராமிசாசனம்

கொட்டியாபுரப் பற்றிலுள்ள ஆதியம்மன்கேணி கிராமத்தினூடாக திருமங்கலாய் நோக்கி காட்டுப்பாதையூடாகச் செல்லும் போது, சிறியதான நீர் தேங்கி நிற்கும் சில குழிகளைக் கொண்ட கருங்கல் மலையொன்றின் சரிவான பகுதியில் இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (9)

திருகோணமலை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் தொல்லியலாய்வுகள் மிகச் சிறியளவிலேயே இடம்பெற்றுள்ளமையை ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்டவை கூட ஒரு முழுமையான முடிவை நோக்கி செல்லமுடியாமையால் பல்லாண்டு காலமாக இடைநிறுத்தப் பட்டுள்ளமையைக் கண்டு வரலாற்றார்வமுடைய ஆய்வாளர்கள் முதல் சாதாரண மக்கள் வரை அனைவரும் கவலையடைந்துள்ளனர். இதைவிட இன்னும் ஆய்வுக்குட்படுத்தக் கூடிய நிலையிலுள்ளவைகளும் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டியவைகளும் இக் கொட்டியாபுரப்பற்றில் நிறையவே உள்ளன என்றால் அது மிகையாகாது. இவைகளில் பெரும்பாலானவை தற்பொழுதுள்ள மக்கள் குடியிருப்புகளுக்கு வெகு தொலைவிலேயே காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. கனகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்-11), 2003
2. மேலது - (பக்-18)
3. செ. கிருஷ்ணராஜா - இலங்கை வரலாறு பாகம்-1, (பக்-30,31),
மூன்றாம்பதிப்பு 2012
4. மேலது - (பக்-32)
5. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்-11, (பக்-27), 2013
6. மேலது - (பக்-16)
7. மேலது - (பக்-4)
8. பாரசுகுமார் - கொட்டியாரம் இலக்கியமரபு, (பக்-xii), 2010
9. அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் - கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசாங்கள்,
(பக்-28), 2016

7

வேடுவர்- முக்குவர்- திமிலர்

வேடுவர் சமூகம்

கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்திலுள்ள பல கிராமங்களில் இன்றும் ஆதிக்குடிகள்(வேடுவர்கள்) வசித்து வருகின்றனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் எங்குமில்லாதவாறு இவ் ஆதிக்குடி மக்கள் இப்பகுதியில் செறிந்து வாழ்கின்றமையை அவதானிக்கலாம். இவர்கள் இலங்கையின் மூத்த குடிகளுள் ஒரு வகையினரான இயக்கர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்று கருதப்படுகின்றனர்.(1) முல்லை நிலத்தில் (காடும் காடு சார்ந்த இடமும்) வாழ்ந்தவர்கள் வேடர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வேடர் என்பது வேட்டையாடுபவர்களைக் குறிக்கும். வேடுவர்களைவெட்டர் என்றும் கூறுவர். (வெட்டர் - காடுகளை வெட்டி விளைநிலங்களாக்கியோர்).

இம்மக்கள் பல வகையான தெய்வ வழிபாடுகளைக் கொண்டிருந்தனர். பெரியசாமி பாய்மரக்கடவுள், மீனாட்சியம்மன், குஞ்சி வாப்பா, மோனமார், அம்மன், களிமோராஞ்சி, மாரியம்மன், பெரியமோனாச்சி, பிள்ளையார், முருகன், பத்தினி, நாகவழிபாடு போன்றன இவற்றுள் அடக்கம். வெருகல் முருகன் கோயிலை நல்லைநாதச் செட்டியார் கட்டுவதற்கு முன்னரே அங்கு வேல் வழிபாட்டை அங்கிருந்த ஆதிக்குடி மக்கள் மேற்கொண்டு வந்ததாகவும் அறியப்படுகிறது. அத்தோடு கடற்கரையில் நடாத்தும் பாய்மரத்தெய்வ வழிபாடு இன்றளவும் பிரசித்தமானது. இவர்கள் தனியானதொரு மொழியையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தற்போது பூசை வழிபாடுகளுக்கு மற்றும் மந்திர வேலைகளுக்கு மட்டுமே இம்மொழியில் உரையாடுகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

தற்போது 70 நாடுகளில் 30 கோடி வேடுவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் 1994-09-08 இல் ஆதிவாசிகள் தினம்

பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் அம்பாறையிலும் (போல்லேபெட்ட - ஹெனனிகல), பதுளையிலும் (தம்பனை - மகியங்கனை), பொலநறுவையிலும் (டலுகன), மட்டக்களப்பிலும் (வாகரை, கதிரவெளி) மற்றும் திருகோணமலையிலும் (வெருகல், ஈச்சிலம்பற்று) வேடுவர் சமூகம் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையில் ஆதிவாசிகளுக்கான அமைப்பாக “ வாரிக சபா “ என்பது காணப்படுகின்றது.(2)

தமிழகத்தில் மாத்திரம் 36 பழங்குடிச் சமூகங்கள் உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது (1976 இல்). இவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கென்று தனியான கலாச்சாரம், பண்பாடுகளை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களுள் சில சமூகங்கள் நவநாகரீக வாழ்க்கை முறையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ள போதிலும், பல சமூகங்கள் இன்றும் இயற்கையோடிணைந்த பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறையையே கடைப்பிடிப்பதில் பெருமிதம் கொள்கின்றன. கொலம்பஸ் புதிய உலகைக் கண்டுபிடித்து (அமெரிக்கா) நிறைவடைவதைக் கொண்டாடு முகமாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை 1993 ஆம் ஆண்டை “ உலக பூர்வ குடிகளின் ஆண்டு” ஆக அறிவித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.(3)

திருகோணமலையில் கொட்டியாரபுரப்பற்றின் (இன்றைய மூதூர். சேருவில், ஈச்சிலம்பற்று) கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள காடுகளில் வேடுவர் சமூகத்தினர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். முன்னைய காலங்களில் இச் சமூகத்தின் தலைவர் “பட்டங்கட்டி” என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டார். இவர் தமது சமூகம் சார்ந்த சகல முடிவுகளையும் எடுக்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தார். இவர்களுக்கு 1968 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கை அரசாங்கம் மாதா மாதம் சம்பளம் வழங்கி வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வேடுவ மக்கள் தங்கள் உணவுத்தேவைகளுக்காக மிருகங்களை வேட்டையாடியும், காடுபுடு பொருட்களை உண்டும் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் தற்காலங்களில் நிரந்தர வதிவிடங்களை ஏற்படுத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் சேனைப்பயிற்செய்கை, வேளாண்மைச் செய்கை, மீன்பிடி, அரசாங்க உத்தியோகம் என பல தொழில்களையும் இங்குள்ள ஏனைய சமூகங்களைப் போல் செய்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இச்சமூகத்தினர் கொட்டியாரபுரப்பற்றில் பெருமளவினராக இலங்கைத்துறை, வாழைத்தோட்டம், கல்லடி, வெருகல், வெருகல்முகத்துவாரம், இலங்கைத்துறைமுகத்துவாரம், வட்டவன், கறுக்காமுனை, பூநகர், மாவடிச்சேனை, தங்கநகர், உப்புறல், சீனன்வெளி, பாட்டாளிபுரம், மட்டப்புக்களி, நல்லூர், வீரமானகர், இலக்கந்தை, சந்தோசபுரம் (கிறவல்குழி), சாலையூர் ஆகிய கிராமங்களில் வாழ்கின்றனர்.

சில வரலாற்று நூல்களில் வேடுவர் சமூகத்தினர் இலங்கையின் தென்பகுதி மற்றும் தென்கிழக்கு பகுதிகளில் இருந்து கொட்டியாரபுரப்பகுதிக்கு வந்ததாகவும், இவர்களின் இந்நகர்வு ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இடம்பெற்றதாகவும் கூறுவர். ஆனால் வேடுவர் சமூகத்தினர் இலங்கையில் ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்த இயக்கர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என கருதுமிடத்து, இக்கூற்று பொய்க்கின்றது.

ஒல்லாந்து – ஆங்கிலேயர் காலத்தில் குஞ்சர் பட்டங்கட்டி பின்னர் அவரது சகோதரர் செம்பர் பட்டங்கட்டி அதன் பின்னர் குஞ்சர் பட்டங்கட்டியின் பேரன் ஆகியோர் இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

கோணாமலை பட்டங்கட்டியின் காலத்தில் 1930 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் சனாதிபதியாகவிருந்த கௌரவ. டி.எஸ்.சேனாநாயக்கா அவர்களின் ஆட்சியின் போது ஜனாப். ஏ.ஆர்.ஏ.எம்.அபுபக்கர் (பா.உறுப்பினர்) அவர்களின் உதவியுடன், பழங்குடி இன மக்களுக்காக நல்லூரில் உல்லைக் குளத்தைப் புனரமைத்துக் கொடுத்து 1000 ஏக்கர் வயல்நிலங்களையும் உருவாக்கி, 1935 ஆம் ஆண்டில் L.D.O பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டன. பரம்பரை உரித்துடையதாக இப்பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இச் சமூகத்தவர்கள் தற்காலங்களில் இலங்கை அரசியலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திமிலர் சமூகம்

கிழக்கிலங்கை வரலாற்றில் காணப்படுகின்ற சமூகங்களுள் திமிலர் சமூகம் குறிப்பிடக்கூடியதொன்றாகும். இவர்களைப் பற்றிய பல செய்திகள் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு பிரதேச வரலாற்று நூல்கள் மற்றும் மக்களிடையே காணப்படுகின்றன. இவர்கள் இலங்கையில் குறிப்பாக தென்பாகத்தில் பரந்து வாழ்ந்திருந்த இயக்கர் குலத்தின் வழித்தோன்றல்களாகவே கருதப்படுகின்றனர்.

மட்டக்களப்பில் திமிலர் மற்றும் முக்குவர்களிடையே இடம்பெற்ற மோதல்கள், மற்றும் திமிலர் சமூகத்தவர்கள் திருகோணமலையின் கொட்டியாரப்பகுதிக்கு வந்த செய்தியை வரலாற்று நூல்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

அதாவது! கலிபிறந்து 3020 களில் கலிங்க தேசத்து மன்னனான இரஞ்சலனால் திமிலர் சமூகத்தினர் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திலிருந்து வடக்குப் பக்கமாக மாவலி கங்கைக்கு அப்பால் தூரத்தப்பட்டனர் (4). என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதை அனுராதன்புரியை சோரநாகன் அரசு செய்யும் காலப்பகுதியில் ரணாசலன் என்னும் கலிங்க இளவரசன் இயக்கர் என்னும் திமிலரை வாளுக்கிரையாக்கி மகாவலி கரைக்கப்பால் தூரத்தி எல்லைக்கல் நாட்டியதாக மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் (2005) இவ்வாறு கூறுகின்றது.

மற்றுமொரு குறிப்பொன்றில் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் திமிலர் சமூகத்தினர் வலுப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறிய முக்குவர் சமூகத்தினர் அடிக்கடி திமிலர் சமூகத்தினருடன் சண்டையிலீடுபட்டனர். பின்னரான காலத்தில் மட்டக்களப்புக்கு வியாபார நோக்கம் கருதி இங்கு வந்திருந்த அரேபிய முஸ்லீம்களான பட்டாணியர்களுடன் முக்குவர்கள் சினேகம் கொண்டு திமிலர்களுடன் சண்டையிட்டு மட்டக்களப்பிலிருந்து அவர்களை தூரத்திச்சென்று வெருகல் கங்கைக்கு அப்பால் விட்டு, அங்கு எல்லைக்கல்லும் நட்டு திரும்பினர் (5). என்றும் காணப்படுகின்றது.

இச்சம்பவம் சார்ந்ததாகவே மட்டக்களப்பில் சத்துருக்கொண்டான், வந்தாறுமூலை, சந்திவெளி, ஏறாவுர் போன்ற இடப்பெயர்கள் அமைந்து காணப்படுகின்றன என்று வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு தமக்கு உதவிபுரிந்த பட்டாணியர்களுக்காக முக்குவர்கள் தமது எவ்வொரு குடியிலிருந்தும் ஒவ்வொரு பெண்ணை மணம் செய்வித்தும், ஏறாவுரில் வசிப்பிடம் அமைத்தும் கொடுத்தனர். இவ்வாறு இரண்டறக் கலந்த சமூகங்களாகவே மட்டக்களப்பில் தமிழ் முஸ்லீம் சமூகங்கள் காணப்படுகின்றன. மட்டக்களப்பில் மீன்பிடித்தொழில் செய்து வந்த திமிலர்கள் சார்ந்த இடங்களாகவே திமிலைதீவு, வலையிறவு என்னும் பெயர் கொண்ட இடங்கள் காணப்படுகின்றன. திமில் என்னும் சொல் தோணியைக் குறிக்கவும் பயன்படுகிறது.

இதனுடன் தொடர்புடையதான செவிவழிக்கதையொன்று ஈச்சிலம்பற்று-வெருகல் பிரதேசங்களில் உலவுகின்றமையை நாம் கேட்கக் கூடியதாகவுள்ளது. அதாவது!

மட்டக்களப்பிலிருந்து வெருகல் கங்கையூடாக கொட்டியாரப்பற்றை நோக்கி வந்த மக்கள் கூட்டத்தினரை வெருகல் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் தீ வளர்த்து. அதிலே அவர்களை நடக்க வைத்து (தீப்பாய வைத்து) புனிதர்களாக மாற்றும் சடங்கை நிறைவேற்றியதன் பின்னரே தங்களுடைய பிரதேசங்களில் அவர்களும் வாழ்வதற்கு அனுமதித்தனர். இவ்வாறு தீப்பாய்தல் சடங்கு நிறைவேற்றப்பட்ட இடம் “தீப்பாய்ந்த வட்டவன்” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்விடம் வெருகல் பிரதேசத்தில் வட்டவன் என்னுமிடத்துக்கு அருகாமையில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்பு

இன்று கதிரவெளிக்கு அப்பாலுள்ள இடத்தில் காணப்படும் “பத்தியைத் தூக்கிய பாலையடி” கூறும் கதையும் இதனோடு இணைந்ததே. அதாவது இச்சண்டை நிபந்தனை பற்றியறியாத திமிலர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த கர்ப்பிணிப் பெண் ஒருத்தி இவ்வழியால் செல்லும் போது நிபந்தனையை மீறியதற்காக அவள் இவ்விடத்திலுள்ள பாலை மரத்தில் தூக்கிலிடப்பட்டாள் என்ற சோகத்தை இப் பிரதேசத்து கதைகள் தெரிவிக்கின்றன.

முக்குவர் சமூகம்

முக்குவர் அல்லது முற்குகர் என்றழைக்கப்படும் சமூகம் பற்றிய பெருமளவு தகவல்கள் மட்டக்களப்பு சார்ந்த நூல்களிலேயே கூறப்படுகின்றது. இவர்கள் வட இந்திய தேசங்களிலிருந்து நேரே மட்டக்களப்புக்கு வந்தவர்களின் சந்ததியாகவும் கொள்ளும் குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

இவர்கள் குகன் சந்ததியினர் என்று கூறப்படுவதுமுண்டு. மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் தாம் இராமனுக்கு கங்கை நதியைக் கடக்க உதவிய குகனின் மரபுவழியில் வந்தவர்கள் என்றே கல்வெட்டுக்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர். முற்குகர் வருகை பற்றி “குகன் முறை அகவல்” என்னும் பாடல் இவ்வாறு தொடங்குகின்றது. (6)

சீர்வருதுளவச் சீர்தன் மார்பினில்

மருவளர் புவியில் மனுவாய் உதித்து

குகனைக் குலமுடம்...”

இப்பாடலில் முற்குகர்கள் குகன் குலத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் என்றும், இந்தியாவிலுள்ள பல இடங்களில் வாழ்ந்த இவர்களில் பலர் இராட்சதர் நிறைந்துள்ள இலங்கையின் மட்டக்களப்பில் வந்து குடியேறிய செய்தி

காணப்படுகின்றது. அத்தோடு கண்ணகியின் காற்சிலம்பிற்கு நாகமணி எடுக்க வந்த மீகாமனுடன் போரிட்டு அவனைத் தோற்கடித்து துரத்தியதால், கண்ணகியின் சாபத்தினால் அங்கிருந்து குடிபெயர்ந்து மட்டக்களப்பில் வந்து குடியேறியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தமிழ் காப்பியமான சிலப்பதிகார காலத்தின்படி கண்ணகியின் காலம் கி.பி 2 ஆம் நூற்றாண்டாக இருப்பதனால், முற்குகர் மட்டக்களப்பில் குடியேறிய காலமும் இக்காலமே என்று கருதப்படுகின்றது. 2ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இவர்கள் குடியேறியதாக கலாநிதி H.W தம்பையா அவர்களும் கூறுகிறார்.

இங்கே இராட்சதர் நிறைந்துள்ள இலங்கை என்று கூறப்படுகின்றது. இது இயக்கர்களின் வழித்தோன்றல்களாக இங்கிருந்த திமிலர்களைச் சுட்டியிருக்கலாம். ஏனெனில் இவ்வாறு வந்த முக்குவர்களாலேயே திமிலர்கள் மட்டக்களப்பிலிருந்து கொட்டியாரப் பகுதிக்கு விரட்டப்பட்டதாக வரலாறு தெரிவிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னுமொரு முக்கிய செய்தியை இந்தியாவின் “திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானக் கையேடு” என்ற நூல் பக்கம் 855 இல் தெரிவிக்கின்றது. அதாவது மலபார் பகுதியில் முத்துக்குளிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் முக்தவர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். முக்தவர் என்பதே திரிபடைந்து முக்குவர் என்றாகியதாக இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது (7). அதாவது முக்தவர் அல்லது முத்தவர் என்பது முத்துக்களை உடையவர்கள் என்றும், மூழ்கி முத்தெடுப்போர் என்றும் பொருள்படும்.

பண்டைய மட்டக்களப்பின் அக்கரைப்பற்று, திருக்கோவில் ஆகிய பகுதிகளில் முற்குகர் வருகை பற்றிக் கூறுகின்ற இன்னுமொரு கல்வெட்டுப்பாடல் இவ்வாறு செல்கின்றது. (8)

“கலியப்தம் இருபது நூறு உடன் எண்ணூறு எட்டைந்து
வரச்சரம் என்றுரைப்பர்
வலிமையுடன் மட்டுநகர் வந்திறங்கி
புலி புகுந்த பசுநிரல் போல் திமிலர் யாவும்
பொன்று விழப்பொருது கொன்று புகழே யுண்டு..”

இப்பாடலின்படி கலிபிறந்து 2840 ஆம் ஆண்டுகளில் (கி.மு 261), முற்குகர்கள் தமது சுற்றத்தாருடன் இங்கு வந்து குடியேறி நாடு நகரங்களை

உண்டாக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலாசிரியர் முற்குகர் இங்கு வருகை தந்த போது இங்கு வாழ்ந்த மக்களை அதாவது திமிலர்கள் மற்றும் வேடுவர்களை (இயக்கர்களை அல்லது இவர்களின் வழித் தோன்றல்களை) தமிழர்கள் என்று ஏற்கமறுத்துள்ளமையானது ஆரியமயமாக்கத்தின் ஆதிக்கத்தையே காட்டுகின்றது.

மட்டக்களப்பில் மட்டுமல்லாது புத்தளம், கற்பிட்டி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலும் முக்குவர்கள் குடியேறியிருந்தனர். இவர்கையை ஆண்ட வாட்டிய அ பயன் என்னும் மன்னன் காலத்தில் (கி.மு 474 - 454) புத்தளத்தில் மக்கள் குடியேறினர் என்று “வன்னி உபட்ட” என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. புத்தளத்தில் இருந்தே முற்குகர்கள் கிழக்கு, வடக்கு பகுதிகளுக்கு சென்றனர் என்றும் பல சரித்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. (9)

மற்றுமொரு வரலாற்றுக் குறிப்பின் படி வட இந்திய தேசத்திலிருந்து கீரிமலைப் பகுதில் குடியேறி மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்த முக்குவர் சமூகத்தினர் அங்குள்ள கீரிமலைக் கோயிலை அசுத்தம் செய்த காரணத்தினால் கி.மு 436 இல் பண்டுவாசுதேவன் மன்னன் இம்முக்குவ சமூகத்தினரை அங்கிருந்து விரட்டினான். அவர்கள் அங்கிருந்து மட்டக்களப்பு பாணகை முதலான இடங்களுக்குச் சென்றனர் (10).

இவ்வாறு கீரிமலைப் பிரதேசத்தில் இருந்த முற்குகர்கள் அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட போது, சாந்தன், உசுமன் என்னும் இரு தலைவர்களுடன் இவர்கள் வலையிறவு மற்றும் பாணகை ஆகிய இடங்களில் குடியேறியதாக வரலாறு தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வாறு இப்பிரதேசங்களுக்கு வந்த முக்குவர் இங்கிருந்த திமிலர் சமூகத்தினருடன் ஏற்பட்ட முரண்பாடு காரணமாக இத் திமிலர்களை கொட்டியார்ப்பகுதிக்கு விரட்டியடித்தனர்.

திலிலரை இங்கிருந்து துரத்துவதற்கு ஆபுகானஸ்தானத்தில் இருந்து வியாபாரத்திற்கு வந்த பட்டாணிகளைத் தமக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக் கொண்டனர். வெற்றிபெற்றதன் பின்னர் இவர்களை ஏறாவுரில் குடியேற்றியதோடு, தமது குடிப்பெண்கள் எழுவரையும் இவர்களுக்கு மணமுடித்து வைத்தனர். தற்போது மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்டத்தில் வாழுகின்ற முஸ்லீம்கள் இவர்களின் சந்ததியினரே. இது பற்றி பிரபல முஸ்லீம் அறிஞர் டாக்டர். எம்.சீ.எம். கலீல் அவர்கள் “ஐலன்ட்” பத்திரிகையில் 10.11.86 இல் எழுதிய கட்டுரையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. (11)

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சம்பூர் ஸதீஸ் - கொட்டியாபுரப்பற்றில் (மூதூர்) இயக்கர் நாகர்களின் செல்வாக்கு. காலடி, கிழக்கு மாகாண தமிழ் இலக்கிய விழா சிறப்புமலர், (பக்-63), 2015
2. வீரசேசரி நாழிதழ் 03-08-2014
3. பக்தவத்சலபாரதி - தமிழகப் பழங்குடிகள், (பக்-61.71), மானிடவியல்துறை, மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புதுச்சேரி, (2007)
4. பதிப்பு- F.X.C. நடராசா, மட்டக்களப்பு மான்மியம், (பக்-22), 2000
5. வி.சீ. கந்தையா - மட்டக்களப்பு தமிழகம், (பக்- 392), 1964
6. ஞா.சிவசண்முகம் - மட்டக்களப்புக் குகன்குல முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும் (பக்-01), 2000
7. மேலது (பக்- 08)
8. மேலது (பக்- 04)
9. மேலது (பக்- 11)
10. செ. இராசநாயகம் - யாழ்ப்பாண சரித்திரம், (பக்-23), 1999
11. ஞா. சிவசண்முகம் - மட்டக்களப்புக் குகன்குல முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும் (பக்-07), 2000

8

இலங்கையில் வன்னியர்கள்

வன்னியர் என்பது ஒரு சமூகத்துக்கு வழங்கப்பட்ட பெயராகவே இருந்து வந்துள்ளது. வன்னியர் என்ற சொல்லுக்கு “வலிமை மிக்க” என்று பொருள். இந்தியத் தமிழகத்தில் வன்னியர் என்னும் சமூகம் மிக நீண்ட காலந் தொட்டு தனித்துவ அடையாளங்களோடு இன்று வரை இருந்து வருகின்றது. வடதமிழ் நாட்டிலேயே இவர்கள் மிகப் பரந்தளவில் வாழ்கின்றனர். இச் சமூகத்தினரைப் பற்றி வன்னியர் புராணம், வன்னியர் குலநாடகம், கல்லாடம், சிலை எழுபது, வன்னியர் குலக் கல்யாணக்கொத்து என்னும் நூல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

சிறந்த போர் வீரர்களாகப் போற்றப்பட்ட வன்னியர்கள் பல்லவர், பாண்டியர் மற்றும் சோழர்கால அரசிலும் முக்கியத்துவம் உடையவர்களாயிருந்தனர். இவர்களது சேவைக்காக வழங்கப்பட்ட நிலங்களில் செறிந்து வாழ்ந்தனர். ஈழத்தில் வன்னியர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் வன்னிப்பற்றுக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

ஈழத்தில் குடிசன அடர்த்தி குறைந்து காணப்பட்ட கொட்டியாபுரப்பற்று அடங்கலான வன்னி என்றழைக்கப்படும் பிரதேசங்களில் வன்னியர்களின் குடியேற்றம் மக்களினதும், வழிபாட்டுத் தலங்களினதும் தேவைகளுக்காக பல்வேறுபட்ட சந்தர்ப்பங்களில் தென்னிந்தியாவின் சேர, சோழ, பாண்டிய, மற்றும் கலிங்கம் முதலான தேசங்களிலிருந்து இலங்கைக்கு வரவழைக்கப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டனர். இக்குடியேற்றங்கள் சோழகங்கன் என்றழைக்கப்பட்ட குளக்கோட்டன், செய்துங்கவரராசசிங்கன், விஜயகாலிங்க ஆரியன் ஆகிய மன்னர்களின் காலத்திலேயே பெருமளவில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இதைத் தொடர்ந்தே இங்கு வன்னிமைகள் அல்லது வன்னிபங்கள் எனப்படுபவர்கள் தலைமையிலான அரசாட்சி முறைமை சிற்றரசுகளாகவோ அல்லது சுதந்திர அரசுகளாகவோ இடம்பெற்றிருந்தன.

இவ்வரசுகள் தன்னாதிக்கமுடைய தனித்துவ அரசுகளாகவும், கண்டி அல்லது யாழ்ப்பாண அரசுகளின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றும் இருந்திருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்லாது போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியங்களிற்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் தமது இராச்சியங்களை ஆட்சி புரிந்துள்ளமையை பல வரலாற்று நூல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மத்தியகால இலங்கையில் ஐந்து வன்னிச்சிற்றரசுகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன (1).

1. மகா வன்னி (நுவரகலாவிய மற்றும் ஊவாவெல்லஸ்ஸ பகுதிகள்)
2. திருகோணமலைப்பகுதி வன்னி
3. மட்டக்களப்பு தேசத்து வன்னி
4. யாழ்ப்பாண பட்டினத்து வன்னி (அடங்காப்பற்று)
5. புத்தளத்து வன்னி (தெமளஹத்தத்து)

மகாவன்னி

தம்பதெனியா இராசதானியின் ஆரம்பகர்த்தாவான மூன்றாம் விஜயபாகு மாயரட்டையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த போது மகாவன்னி என்னும் பெருவலி படைத்த சிங்களப் பிரதானிகளை அடக்கி மகாவன்னியைக் கைப்பற்றியதாக சிங்கள நூலாகிய பூஜாவலிய கூறுகின்றது. அத்தோடு முதலாம் புவனேகபாகுவின் ஆட்சியில் (கி.பி 1272-1284) ஆபண, ஹிமியானக, கதலீவாட என்னும் சிங்கள வன்னியர்கள் அரசனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்பு தேசத்து வன்னி

எட்டு பற்றுக்களைக் கொண்ட மட்டக்களப்பு தேசத்து வன்னிமைகள், சிற்றரசர்கள், சுதந்திர அரசர்கள் சமுதாய பாரம்பரியங்கள் பற்றி மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், மட்டக்களப்பு மான்மியம் முதலான நூல்களில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மகாவம்சத்துக்கு நிகரான ஒரு தொடர்ச்சியான அரசபரம்பரையைக் கொண்டுள்ளமையானது இந் நூல்களின் பிரதான சிறப்பம்சமாகும். மட்டக்களப்பு, சம்மாந்துறை, பழகாமம், ஏறாவூர், நாடுகாடுப்பற்று, பானமை, போரதீவு, சிங்காரபுரி (அட்டப்பள்ளம்) முதலிய எட்டுப் பற்றுக்களையும் வன்னியரசர்களே ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர் என்பது வரலாறு.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்து வன்னி

இவை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கூறுகளாகவே இருந்தன. இவற்றைப் பற்றிய கூடுதலான தகவல்கள் வையாபாடல் என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. பனங்காமம், மேல்பற்று, முள்ளியவளை, கருநாவல்பற்று, தென்னமரவாடி, கரிக்கட்டுமூலை, செட்டிக்குளம் முதலான பற்றுக்களை அடங்காப்பற்று என்று அழைப்பர். பண்டார வன்னியனின் இவ்வன்னி இராச்சியமே இலங்கையின் இறுதியான சுதந்திர இராச்சியமாகத் திகழ்ந்தது. அத்தாடு இவ்வன்னிமைகள் பற்றிய அதிகளவிலான தகவல்கள் ஒல்லாந்தரின் குறிப்புக்களில் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

புத்தளத்து வன்னி

முற்காலங்களில் ஒரு பிரதான துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கிய புத்தளம், ஒரு நிர்வாகப் பிரிவின் தலைமை நிலையமாகவும் விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. புத்தளம் என்ற நிர்வாகப் பகுதி ஏழு கோறளை என்றழைக்கப்பட்ட திசாவைப் பகுதியில் அடங்கியிருந்தது. புத்தளம் நிர்வாகப் பகுதியிலே தெமளஹுத்பத்து என்னும் பிரிவொன்று அமைந்திருந்தது. அதிலே பண்டிதபத்து, கிரிமெட்டியாபத்து, கரம்பபத்து, பெருவெளிப்பத்து, ராஜவன்னிப்பத்து, முன்னேஸ்வரம்பத்து, ஆனைவிமுந்தான் பத்து, குமாரவன்னிப்பத்து என்னும் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தமையால் இவை தெமளஹுத்பத்து என்னும் சிங்களப்பெயர் கொண்டு சிங்கள மன்னர் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. இதிலே பட்டினத்திலும் கரையோரத்திலும் தமிழரும் முஸ்லீம்களும் வாழ்ந்தனர். சிங்களவர்கள் பிரதேசத்தின் உட்பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர்.

புத்தளத்தின் தமிழர் குடியிருப்புகள் புராதானமானவையாகும். 2000 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட ஈமத் தாழிகள் இங்குள்ள எலுவாங்குளம், பொம்பரிப்பு (பொன்னரிப்பு) ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழர்களில் முக்குவர், பரதவர், செட்டிகள் என்போர் பிரதான பிரிவினராகக் காணப்பட்ட போதிலும் முக்குவர்களே எண்ணிக்கையில் கூடுதலானவர்களாக இருந்தனர். இவர்களிடையில் சைவர், இஸ்லாமியர், கிறிஸ்தவர்களும் அடங்குவர்.

கண்டிய நாயக்க மன்னர்களின் காலத்தில் “ராஜவன்னியன், குமாரவன்னியன் ஆகியோர் ஆட்சிபுரிந்ததாக அறிய முடிகின்றது. கோட்டை அரசனாகிய ஆறாம் பராக்கிரமபாகு (கி.பி 1412-1467) பல மாதங்களாகக் கரும் சமர் செய்த பின் புத்தளத்து வன்னிமையான “மாணிக்கத்தலைவன்” என்பவனை

வெற்றி கொண்டதாக அறியப்படுகின்றது. கி.பி 1545-46 ஆம் ஆண்டுகளில் புத்தளத்து ராஜவன்னியன் மாதம்பையிலிருந்த இளவரசனுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு பற்றியும், கி.பி 1546-47 ஆம் ஆண்டுகளில் லுனுவில என்ற இடத்தில் வாழ்ந்த “நவரத்தின வன்னியன்” சீதாவாகைகை இராச்சிய அரசனின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டமை பற்றியும், ராஜாதி ராஜசிங்கனுடைய காலத்தில் “குமாரவன்னியன்” திறை செலுத்தாமையால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சிறையிலிருந்தமை பற்றியும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களின் இலங்கையில் வன்னியர் என்னும் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அத்தோடு பிற்காலங்களில் ராஜவன்னிப்பத்து, குமாரவன்னிப்பத்துக்களில் முஸ்லீம் ஒருவரும், கிறிஸ்தவர் ஒருவரும் வன்னியராக இருந்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது. புத்தளத்து முக்குவர் வன்னிமைகளின் தோற்றம் பற்றிய வரலாற்றுக்குறிப்புகள் ஆராயப்படவேண்டியதாகவே உள்ளது.

திருகோணமலை வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ள குளக்கோட்டு மகாராசன் திருக்கோணேஸ்வரத்தைப் போல சிலாபம் முன்னேஸ்வரப் பெருமான் கோயில் திருப்பணிகள் செய்தமை பற்றிய குறிப்புகள் பிற்பட்ட கால முன்னேஸ்வர மான்மியத்திலும் சில ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆலயத் திருப்பணிகள் செய்த பின்னர் இவ்வாலயத்திலே பணிபுரிதற்காகச் சோழநாட்டிலிருந்து மக்களைக் கொண்டுவந்ததோடு, நிலங்களை 64 கிராமங்களாகப் பிரித்து அவைகளில் இம் மக்களைக் குடியேற்றினான் என்ற குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றது.(2)

திருகோணமலை வன்னிமைகள்

அடங்காப்பற்று வன்னிமைகள் பற்றிய பெருமளவு தகவல்களை வையாபாடல், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை போன்ற நூல்கள் மூலமாகவும், மட்டக்களப்பு வன்னிமைகள் பற்றிய தகவல்களை மட்டக்களப்பு மான்மியம், நாடுகாடு பரவணிக் கல்வெட்டு என்பன மூலமாகவும் அறியமுடிகின்றது. இதே போல திருகோணமலை வன்னிமைகள் பற்றிய பெருமளவு தகவல்களை கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம் மூலமும், சில குறிப்புக்கள் வையாபாடல் மூலமும் அறிய முடிகின்றது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் வன்னிமைகள் பற்றிய தகவல்கள் குளக்கோட்டு மகாராசன் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் திருகோணமலை,

கொட்டியாபுரப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று மற்றும் தம்பலகாமப்பற்று முதலான பிரதேசங்கள் சார்ந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. குளக்கோட்டன் காலத்திலிருந்து தான் வன்னிமைகள் என்னும் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சி தொடங்குவதாகக் கூறப்படுகின்ற போதிலும், இதுவரையில் குளக்கோட்டு மன்னன் ஆட்சிக் காலம் திட்டமாக வரையறுக்கப்படாமலேயே உள்ளமையால் வரலாற்றில் பல குழப்பங்கள் நீடிக்கின்றன.

திருமலை தேசத்தின் சுவையான பாரம்பரியம் மிக்க பல வரலாற்றுப் பொக்கிசங்கள் திருக்கோணேஸ்வரம் என்னும் பதத்தினுள்ளும், தலத்தினுள்ளும் புதைந்துள்ளன என்பதனை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. இங்குள்ள வரையறை என்னும் வேலி தகரக்கப்படும் சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரமே இவ்வுண்மை வெளிவரும். இதற்காக தமது உடல், பொருள், உயிர், பதவி என பலவற்றையும் இழந்தவர்கள் ஏராளம். இவர்கள் தனித்தனியாக வெளிப்படாவிடினும் நினைவு கூர்ந்து போற்றப்படவேண்டியவர்கள். இதற்கு இச் சம்பவம் ஒரு சான்றாக அமைகிறது. முன்னர் அமைச்சராக இருந்த கௌரவ. திரு. திருச்செல்வம் அவர்கள் திருக்கோணேஸ்வரத்தை புனித பூமியாக பிரகடனப்படுத்துவதான தன்னுடைய வாக்கிலிருந்து அப்போதய இலங்கை சனாதிபதி தவறியமையால் தமது அமைச்சுப் பதவியையே இராஜினாமாச் செய்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால பெருமைகளைக் கொண்ட திருக்கோணேச்சர நாதருக்குத் தொண்டுகள் செய்வதற்காக திருக்கோணமலைக்கு வந்த குளக்கோட்டு மன்னனின் வாழ்க்கைக் காலம் பற்றி பலரும் பலவாறாகக் கூறுவர். இவர்களுள் கலாநிதி செ. குணசிங்கம், கலாநிதி இந்திரபாலா, பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், மற்றும் க. தங்கேஸ்வரி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் எனலாம்.

குளக்கோட்டுமகாராசன்-வன்னியர் குடியேற்றம்

கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம் (கி.பி 14 ம் நூற்றாண்டு), திருக்கோணாச்சல வைபவம் (கி.பி. 19ம் நூற்றாண்டு) போன்றவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள குளக்கோட்டு மன்னனின் வரலாறு வருமாறு!

பண்டைய இந்தியாவின் சோழநாட்டையாண்ட மனுந்திச்சோழனின் வழிவந்த வரராமதேவர் சக்கரவர்த்தி சோழநாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வரும் காலத்தில் தெட்சணகையம் என்று போற்றப்படும் திருக்கோணேஸ்வரத்திலுள்ள பெருமானின் புகழைக் கேட்டு, அவரைத் தரிசிக்க எண்ணங்கொண்டவராய் பிரதானிகள் சூழ பொன் பொருள் திரவியங்களுடன் திருக்கோணேஸ்வரத்தை நோக்கி மரக்கலம் ஏறினார்.

திருக்கோணமலையிலுள்ள திருக்கோணேஸ்வரத்தை அடைந்த வரராமதேவர் மகாராசா கோணைநாதர் மாதுமை அம்பாளை தரிசித்து ஆலயத் திருப்பணிக்கென கொண்டு வந்த பொருட்களை வழங்கி அவற்றைக் காவல் செய்யவென பூதம் ஒன்றையும் இருத்திவிட்டு சோழநாடு சென்றார். சில காலம் சென்ற பின் சோழநாட்டிலிருந்து கோணேசப் பெருமானைத் தரிசிக்க வந்த அன்பர் ஒருவர்முன், காவலுக்கிருந்த பூதம் வெளிப்பட்டு மன்னர் வரராமர்தேவர் வழங்கிய திரவியங்கள் யாவும் அவர் வாரிசு குளக்கோட்டு மகாராசாவினால் ஏற்படுத்தப்படவுள்ள கோயில் திருப்பணிக்காகக் காத்திருப்பதாக குளக்கோட்டு மன்னிடம் தெரிவிக்கும் படி சொல்லி மறைந்தது. அவ் அன்பர் சோழநாடு சென்றதும் அக்காலத்திலே சோழநாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்த குளக்கோட்டு மகாராசாவிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

இச் சம்பவத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட குளக்கோட்டு மகாராசா கோணேசப் பெருமானைத் தரிசிப்பதற்காக ஆலயத் திருப்பணிகளுக்கு வேண்டிய பொருட்களுடன் கப்பலேறி திருக்கோணேஸ்வரப் பெருமானின் சந்நிதியை

அடைந்தார். பின் அங்கிருந்தவாறே இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடலானார். பின்னர் கோணைநாதர் பால் கொண்ட அன்பினால் ஆலயத் திருப்பணிகளை நன்றே செய்ய எண்ணங் கொண்டவரானார். கோணைசப் பெருமானுக்குத் தொண்டுகள் செய்வதற்காக பல்வேறு வகையான குடிகளைச் சேர்ந்த மக்களையும், அவர்களுக்குத் தொழும்புகள் செய்வதற்காக இன்னும் பலதரப்பட்ட குடி மக்களையும் தென்னிந்தியாவின் மதுரை, காரைநகர், சோழநாடு, மருங்கூர், திருநெல்வேலி, காஞ்சிபுரம் முதலான பல இடங்களிலுமிருந்து வரவழைத்த பின்னர் அம்மக்களுக்குரிய பொறுப்புகளையும் கொடுத்து, அவர்களையும் நீதிநெறி பிறழாத வண்ணம் பரிபாலிக்க வன்னிபங்களையும் அழைத்து வந்து திருகோணமலை மாவட்டத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் குடியமர்த்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இன்று திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணப்படும் பல கிராமங்கள் கோணைசப் பெருமானுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவையாகவே காணப்படுவதை நாம் காணலாம். இவ்வாறாக ஆலய வழிபாட்டுடன் கோயில்களை அமைத்தும், புனரமைத்தும், காடுகள் திருத்தி வயல் நிலங்களை உண்டாக்கி, கந்தளாய் குளம், அல்லைக்குளம் முதலான பாரிய குளங்களையும் குளக்கோட்டு மகாராசா உருவாக்கினார். இக்காலத்தில் இலங்கையின் கிழக்கே உன்னாச்சிகிரி அல்லது உன்னரசுகிரி என்னுமிடத்திலிருந்து இலங்கையை ஆட்சி புரிந்து வந்த முன்முலைத்தாடகை என்று கூறப்படுகின்ற ஆடகசௌந்தரி என்னும் அரசியை மணம் புரிந்த குளக்கோட்டு மகாராசா சிங்ககுமாரன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றார். ஆடகசௌந்தரி பூதப் படைகளைக் கொண்டிருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. சிறிது காலம் சென்ற பின் இவ்விளவரசனுக்குப் பட்டம் கட்டி விட்டு குளக்கோட்டு மகாராசா மீண்டும் திருக்கோணைஸ்வரப் பெருமானின் திருவடியை அடைந்து இறைபணியிலீடுபட்டு சிவபதமடைந்தார்.

உன்னாச்சிகிரி என்பது இன்றைய அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள உகந்தையில் இருந்து மூன்று மைல்கள் தொலைவிலுள்ள வம்பரத்தளவாய் என்னும் சிங்களப் பெயர் கொண்ட பகுதியாகும் என அடையாளம் காண்பதாக பண்டிதர்.இ.வடிவேல் ஐயா அவர்கள் திருக்கோணைஸ்வரம் தொன்மையும் வன்மையும் எனும் நூலில் கூறியுள்ளார்.

மேலும் அநுராதபுரம் இராசதானியிருந்த காலத்திலும் இலங்கையின் தென்கிழக்கை மையமாகக் கொண்ட சிறப்பு மிக்க இராசதானி ஒன்று இருந்து வந்ததாக மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் என்னும் நூல்கள்

மூலமாக அறிய முடிகின்றது. இவர்கள் காலத்திற்கேற்றாற் போல் சிற்றரசர்களாகவும், இலங்கையை ஆண்ட பேரரசர்களாகவும் காணப்பட்டனர். ஆடகசுவந்தரியும் பூதங்களைக் கொண்ட (அமானுஷ்ய சக்தி படைத்தவர்களே இவ்வாறு பூதங்களாக சித்தரிக்கப்படுவதாக சில ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்) படையை வைத்திருந்ததன் காரணமாக இலங்கையின் பல்வேறு அரசர்களும் அவளுடைய ஆணையை ஏற்றிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குளக்கோட்டு மகாராசாவின் கோயிற்றிருப்பணிகள் வடக்கே திருகோணமலை தொடக்கம் தெற்கே திருக்கோயில், கதிர்காமம் வரை இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை பின்வரும் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

“சீர்மேவு இலங்கைப் பதிவாழ்வு தரு செல்வமும் சிவநேச இரு
சமயமும்செப்புதற்கரிதான மாணிக்க கங்கையும் செகமேவு கதிரை
மலையும்ஏற்பெறும் தென்கைலை வாழ் கோணலிங்கம் நேர்மை தான்
தோன்றுலிங்கம்வெற்றியுனை மயூர சித்திர சங்காரவேல் வெள்ளை
நாவற் பதியதாம்பேர்பெறும் தென் திருக்கோயில் சிவாலயமும் சிவபூசை
தேவாரமும் செய்திருமுறைகள் என்றென்றும் நீடுழி காலமும் தேசம்
தளம்பாமலும்ஏற்பெருகு பரிதிசுலராசன் குளக்கோட்டன்
எவ்வுலகமுய்வதாகஏழு கோபுரம் கோயில் தொழுவார் தினம் தேட
எங்கெங்கு மியற்றினரே.....”

(திருக்கோயில் திருப்பணி பற்றிக் கூறும் கல்வெட்டுப் பாடல்)

இதை விட வடமேற்கேயுள்ள முன்னேஸ்வரம் கோயிலுக்கும் 64 கிராமங்களை மானியங்களாக ஈந்து தென்னிந்தியாவிலிருந்து மக்களைக் கொண்டு வந்து அவ்விடத்திற் குடியேற்றி ஆலயத் தொழும்புகளை ஒழுங்குற செய்வித்து முன்னேஸ்வரப் பெருமானுக்கு திருப்பணிகள் செய்ததாக அறியமுடிகின்றது(3).

“.....திரமுறு மேற்குச் சிறந்த முனிச்சுரந்தரைபுகழ் தெற்குச்
சங்கமக்கண்டிஉரமிசு கிழக்கு உகந்த வங்காளம்
எற்றுணைக்கோணை யிறைவனுக்காமென நாற்றிசைச் சூலமு
நாலுகனாட்டி.....” (கல்வெட்டுப் பாடல்).

குளக்கோட்டு மகாராசாவின் திருப்பணிக்காலம்

திருகோணமலையில் ஆட்சி செய்த குளக்கோட்டு மன்னனின் ஆட்சிக்காலம் பற்றி பலராலும் பலவாறாகக் கூறப்படுகின்றது. திருகோணமலையிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற நூல்கள் கூறும் காலத்திலிருந்து பெருமளவு வேறுபட்டதாகவே மட்டக்களப்பிலிருந்து எழுந்த நூல்களில் காணப்படுகின்றது. இவ்விரண்டிலும் இருந்து வேறுபட்டதாகவே யாழ்ப்பாணத்து சரித்திர நூல்களில் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் படி குளக்கோட்டன் காலத்தேய ஆடகசுவந்தரி கலிபிறந்து மூவாயிரத்தொரு நூற்றெண்பதாம் ஆண்டு (கி.பி 78) அரசியாக உன்னரசுகிரியில் ஆட்சி செய்ததாக கூறப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாண சரித்திரம் (ஆசிரியர் செ. இராசநாயகம் முதலியார்) குளக்கோட்டனின் காலத்தை சக வருடம் 358 (கி.மு 436) என்றும், அநுராதபுரி அரசன் பண்டுகாபயன் (கி.மு 437-367) காலத்தை சேர்ந்ததாக கூறுகிறது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் குளக்கோட்டு மன்னன் கி.பி 436 இல் (சாலிவாகன சகாப்தம் 358) திருக்கோணேசர் ஆலயத்தைத் தரிசித்தான் என்றும், இவ் ஆலயத் திருப்பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கும், பூசனைகளைச் செய்வதற்கும் ஏழு நாடுகளில் வயல்களையும் நிலங்களையும் ஏற்படுத்தி வருமானம் செலுத்தும் படியும், வன்னியர்களை அழைப்பித்துக் குடியிருத்தி மீண்டான் என்றும் கூறப்படுகின்றது(4).

இவ்வாறாக குளக்கோட்டன் காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் சம்பவங்களின் உயிரோட்டங்கள் ஒத்துப் போகின்ற நிலையில், வெவ்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த சரித்திர நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறான காலத்தையே சுட்டி நிற்கின்றன. இதற்கு குளக்கோட்டன் என்னும் பெயர் முக்கிய காரணமாக அமைந்திருக்க இடமுண்டு. பிற்காலங்களில் பல மன்னர்கள் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகின்றது.

இங்கு குளக்கோட்டன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் "குளங்களை வெட்டித் திருத்தி கோட்டங்களை (கோயில் கோபுரங்கள்) உருவாக்கியதால்" ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. எனினும் மனுநீதி கண்ட சோழன் வம்சத்தவரும், திருக்கோணேஸ்வரத் திருப்பணிகள் செய்தவருமாகிய வரராமதேவருக்கு, "நெற்றியில் ஒரு கொம்பு கொண்ட புத்திரன் பிறந்தான். இதனால் இவன் குளக்கோட்டன் என அழைக்கப்பட்டான்" என்று திருக்கோணாச்சல வைபவம் என்ற நூலில் கூறப்படுகின்றது(5).

இருந்த போதிலும் குளக்கோட்டு மகாராசா பற்றிய பெருமளவு சம்பவங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்ததாகவே இருப்பதனாலும், இங்கேயே அதிகளவிலான தகவல்கள் கிடைத்திருப்பதனாலும் குளக்கோட்டு மகாராசாவின் சீரிய செயல்கள் பலவற்றைக் கூறும் கோணேசர் கல்வெட்டு திருகோணமலையிலேயே தோற்றம் பெற்றிருப்பதனாலும் திருகோணமலையிலிருந்து எழுந்த நூல்களில் கூறப்படும் காலப்பகுதியையே குளக்கோட்டு மகாராசாவின் ஆட்சிக்காலமாகக் கொள்ளுதலே சிறந்ததாகும்.

கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்தின் பாடலொன்றில் (பாடல்-22) இவ்வாறு காணப்படுகிறது.

*"திருந்து கலிபிறந்து ஐந்நாற்று ஒருபதுடன் இரண்டாண்டு
சென்றபின்னர் புரிந்த இடமாதமதில் ஈரைந்தாந் தேதி திங்கள்
புணர்ந்த நாளில்தேரிந்த புகழ் ஆலயமாம் சினகரமும் கோபுரமும்
தேநர்வீதிபரிந்து ரத்னமணிமதிலும் பாவநாசச் சனையும் புகத்தான்
மேலோன்"*

அத்துடன் இந்திய வரலாற்றிலுள்ள சோழர்களின் வரலாற்றுக்கால வரிசைக் கணக்கின் படி மனுந்தி கண்ட சோழனின் காலம் கி.மு. 2700 ஆண்டுகள் எனவும், அதன்பின் வீதிவிடங்கன், பிரியவிருத்தன், வரராமதேவர் ஆகியவர்களுக்குப் பின் வந்த குளக்கோட்டன் காலம் கி.மு 2560-2500 என குறிப்பிடப்படுகின்றது (6). இவ்விரு வரலாறுகளும் ஒரே காலப்பகுதியையே அதாவது இற்றைக்கு 4600 வருடங்களுக்கு முன்னரான காலமே குளக்கோட்டு மகாராசாவின் திருப்பணிக் காலம் என்பதைக் காட்டுகின்றன. இது சான்றுகள் மூலம் நிரூபிக்கப்படவில்லை என்பதே உண்மை.

பின்னர் வந்த வரலாற்றாய்வாளர்கள் சிலர் குளக்கோட்டு மகாராசாவின் மீது மக்கள் கொண்ட அபரிதமான அபிமானம் காரணமாக இக் காலம் மிகைப்படுத்தப்பட்டிருந்த ஒன்றாகவே கருதுகின்றனர். அத்தோடு இலங்கையில் சோழப்பேரரசின் ஆதிக்கம் நிலவிய கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டே குளக்கோட்டன் காலம் என்றும், வன்னிமை என்னும் சொற்பிரயோகம் இலங்கை வரலாற்றில் கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டிலேயே காணப்படுவதனால் குளக்கோட்டு மகாராசாவின் காலத்தை கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியது எனவும் ஊகித்துக் கூறுகின்றனர்.

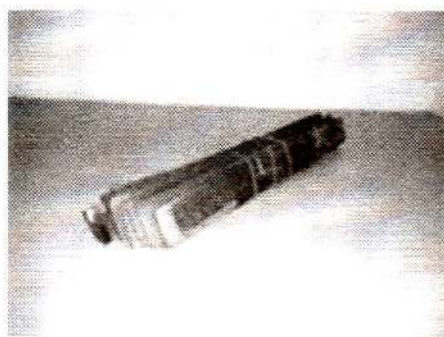
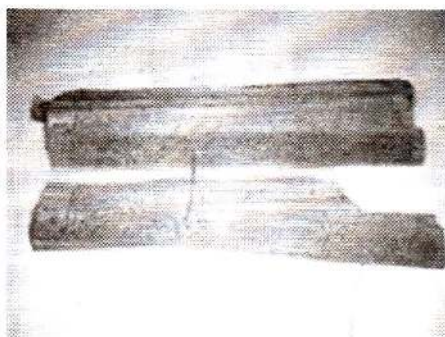
பேராசிரியர் பரணவிதான மற்றும் சில வரலாற்றாசிரியர்களும் (கலாநிதி செ. குணசிங்கம்- கோணேஸ்வரம், செல்வி க. தங்கேஸ்வரி- குளக்கோட்டன் தரிசனம்,) குளக்கோட்டன் கி.பி. 1223 ஆம் ஆண்டு திருகோணமலையை

வந்தடைந்ததாகக் கூறுகின்றனர். குவரோஸ் அடிகளார் குளக்கோட்டன் காலத்தை கி.மு 1300ஆம் ஆண்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.(7)

குளக்கோட்டு மகாராசா மற்றும் திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய வரலாற்றாய்வுகளோ தொல்லியலாய்வுகளோ முற்றுப் பெறாத நிலையில், ஆய்வுகள் என்று காலப்பகுதியை வரையறுத்தல் பொருத்தமற்றதொன்றாகும்.

கோணேசர் கல்வெட்டும் வன்னிமைகளும்

“குளக்கோட்டு மன்னன் கூறியபடியே கூறுவீராக...” என்று கேட்கப்பட்டதற்கு இணங்க அதனை கல்வெட்டுப் பாட்டென கவிராசவரோதயன் என்பவர் பாடியதாக அமைந்த கோணேசர் கல்வெட்டின் மூலமாய் அமைவது பெரிய வளமைப்பத்தி மற்றும் குளக்கோட்டன் கம்பசாத்திரம் என்பனவாகும். இக்கல்வெட்டில் பாடல்களும் உரைநடைப்பகுதியும் காணப்படுகிறது. இக் கல்வெட்டு ஏட்டுப் பிரதிகளை கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று மற்றும் திருகோணமலைப்பற்றில் வாழ்ந்த எம் முன்னோர்கள் பாதுகாத்து வைத்திருந்தனர். இங்கே இதைப் பாடிய கவிராசவரோதயரின் காலமும் சரியாக குறிப்பிடப்படவில்லை.

கோணேசர் கல்வெட்டு கூறுகின்ற படி குளக்கோட்டு மகாராசா திருக்கோணேஸ்வரம் பெருமானுக்கு சிவாலயத்தையும், கோபுரத்தையும் சிறப்பாக அமைத்து பாவநாசச் சனை, குளங்கள் முதலியவற்றையும் செய்வித்து வயல்வெளிகளையும் உண்டாக்கினார். பின்னர் கோணேசப் பெருமானுக்குத் தொழும்புகள் செய்வதற்கு குடிமக்கள் போதாமையால் தென்னிந்தியா சென்று காஞ்சிபுரம், திருநெல்வேலி, மதுரை, காரைநகர், சோழநாடு, மருங்கூர் முதலான இடங்களிலிருந்து மக்களை அழைத்து வந்து அவர்களுக்கு நிலபுலங்கள் முதலியவற்றையும் கொடுத்து, அவர்கள் செய்யவேண்டிய தொழும்புகளையும் முறையாக ஏற்படுத்தினார். அத்தோடு நில்லாது இவ்வாறு அழைத்து வந்த

குடிமக்களுக்குத் தொழும்புகள் செய்வதற்காக மேலும் பலவாறான குடிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் அழைத்து வந்தார். இம்மக்களிடையே நீதிபரிபாலனம் செய்வதற்காக சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த தனியுண்ணாப் பூபால வன்னிமையை மதுரை நகரிலிருந்து அழைத்து வந்து திருகோணமலையில் ஆட்சிபுரிய வைத்தார். திருகோணமலை வன்னிபங்கள் பூபாலக்கட்டு என்னுமிடத்திலுள்ள மாளிகையில் வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு காரைநகரிலிருந்து செகராசநாத வன்னிபம் என்பவரையும், சோழநாட்டிலிருந்து காராளசிங்க வன்னிபம் என்பவரையும், மருங்கூரிலிருந்து நடராசகுமாரசிங்க வன்னிபம் என்பவரையும் அழைத்து வந்து கட்டுக்குளம்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று மற்றும் தம்பலகாமப்பற்று ஆகிய பிரதேசங்களின் ஆட்சியையும் கொடுத்தார். மதுரை நகரால் வந்த வன்னிபங்களுக்கு தனியுண்ணாப் பூபாலன் என்பது குலப்பெயராக விளங்கியது போல சிங்கன், குமாரசிங்கன் என்னும் பெயர்கள் முறையே சோழநாட்டு வன்னிபம் மற்றும் மருங்கூர் வன்னிபம் ஆகியவர்களின் குலப்பெயர்களாக விளங்கின. வன்னிபங்கள் காராளர் (வேளாளர்) குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். இவ் வன்னிபங்களின் சந்ததி காலற்றுப்போன சந்தர்ப்பங்களில் காராளர் வம்சத்திலொருவரை அழைத்து வந்து சந்ததியுண்டாக்கியதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்தில் இவ்வாறு அரசரிமை பண்ணிய தனியுண்ணாப் பூபால வன்னிமைகள் 33 பேர், மருங்கூர் வன்னிபங்கள் 37 பேர், சோழநாட்டு வன்னிபங்கள் 32 பேர் மற்றும் காரைநகர் வன்னிபங்கள் 43 பேர் என்ற எண்ணிக்கையிலானவர்களின் பெயர் பட்டியல் வரிசைக்கிரமமாக கூறப்பட்டுள்ளது.

தனியுண்ணாப்பூபால வன்னிமைகள்

திருமலைநாடன் தனியுண்ணாப் பூபாலன் தொடக்கம் சேதுகாவல தனியுண்ணாப் பூபாலன் வரையிலான 33 வன்னிமைகளின் பின், சந்திரகுல வன்னிபம் காலற்றுப் போனது. இரண்டிராயரும், இரண்டு பண்டாரத்தாரும் காரைமாநகரத்துக்குப் போய் மேலான வம்சப் பிரதாபமுள்ள கங்காகுலாதிபரில் ஓர் ஆண்பிள்ளையும், மதுரை நகரில் முன் வன்னிபக்குடியில் ஒரு பெண்ணும் கூட்டி வந்து விவாகம் முடித்து பூபாலக்கட்டு அரண்மனையில் இருத்தி அரசாட்சி செய்யும்படி வேண்டியதாகக் கூறப்படுகிறது. சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த தனியுண்ணாப் பூபால வன்னிமையை மதுரை நகரிலிருந்து அழைத்து வந்து திருகோணமலையில் ஆட்சிபுரிய வைத்தார் என்றும் அறிய முடிகின்றது. எனவே

தனியுண்ணாப் பூபால வன்னிமைப் பரம்பரைகள் திருகோணமலைப்பற்றை ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

சிங்க வன்னிமைகள்

இவ்வன்னிமைகளின் முன் வந்த வன்னிபத்தை குளக்கோட்டு மகாராசா சோழநாட்டிலிருந்து அழைத்து வந்திருந்தார். காராளசிங்க வன்னிபம் தொடக்கம் எதிர்வீரசிங்க வன்னிபம் வரையிலான 32 வன்னிமைகளின் பின், இவ் வம்சம் காலற்றுப் போனதன் காரணமாக முன்னரைப் போல இரு குடியின் மனுஷரும் மருங்கூரிற் சென்று காராள வம்சத்தில் ஓர் ஆண்பிள்ளை கொண்டு வந்து இங்கிருந்த வன்னிபப் பெண்ணுக்கு விவாகம் செய்து வைத்து வளமை போல் அரன் தொழும்பு செய்து அரசாட்சி புரிய வைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.(iv)

குமாரசிங்க வன்னிமைகள்

குமாரசிங்கம் என்னும் குலப்பெயர் கொண்ட வன்னிபத்தின் முன் வந்தவரை குளக்கோட்டு மகாராசா மருங்கூரிலிருந்து அழைத்து வந்திருந்தார். நடராச குமாரசிங்க வன்னிபம் தொடக்கம் குணரத்தினக் குமாரசிங்க வன்னிபம் வரையிலான 37 வன்னிபங்களின் பின் சந்ததியற்றுப் போனதால் பரவணியான வன்னிபப் பெண் 24 வருடங்கள் வன்னிபம் நடப்பித்து வந்ததாகவும், பின்னரான 75 வருடங்களுக்குப் பின் பறங்கிக்கலாபம் வந்ததென்றும் அப்போது இவ் வன்னிபப் பெண்ணின் குடியும் காலற்றுப் போனது என்றும் அறியப்படுகின்றது.

காரைநகரால் வந்த வன்னிபங்கள்

குளக்கோட்டு மன்னனால் மதுரை, சோழநாடு, மருங்கூர் முதலிய தேசங்களிலிருந்து வன்னிபங்கள் அழைத்து வரப்பட்டதைப் போல காரைநகரிலிருந்தும் செகராசநாத வன்னிபம் தொடக்கம் புட்பநாயக வன்னிபம் வரையிலான 43 பேர்களின் பின்னர் இச்சந்ததி காலற்றுப் போகவே வழமைபோல இராயரும் பண்டாரமும் சோழநாட்டுக்குப் போய் காராளரிலொரு ஆண்பிள்ளை கொண்டு வந்து முன் பரவணியான பெண்ணுக்கு விவாகம் முடித்து பூபாலக் கட்டிலிருத்தி அரசாட்சி செய்வித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த தனியுண்ணாப் பூபால வன்னிமை மதுரை நகரிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டு திருகோணமலைப் பற்றில் ஆட்சிபுரிய வைக்கப்பட்டமையால் இக் காரைநகரால் வந்த வன்னிபங்கள் பூபாலக்கட்டு என்னுமிடத்திலுள்ள மாளிகையில் வாழ்ந்து, கட்டுக்குளம்பற்றை ஆட்சி செய்ததாக

கொள்ளவும் இடமுண்டு. இவ்வாறு கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறப்பட்ட வன்னிபங்களின் காலங்களில் நடந்த நிகழ்வுகளைப் பற்றிய குறிப்புகளோ, சாசனங்களோ இதுவரை அறியப்படவில்லை. இவர்களின் ஆட்சிமுறைகள் பற்றிய செய்திகளும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. இதனால் இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களைப் போல திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஆட்சிசெய்த அரசுகளின் தொடர்ச்சியான தன்மை வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. பிற மாவட்ட இராச்சியங்கள் பற்றிய சரித்திர நூல்களிலும் இவ் வன்னிமைகளின் செயற்பாடுகளோ அல்லது பெயர்களோ அடங்கிய குறிப்புகள் இல்லாதது ஆச்சரியமாகவே உள்ளது.

மேலும் திருகோணமலைப் பிராந்தியத்து வன்னிபப் பற்றுக்களின் காணப்பட்ட சமுதாயவமைப்பு தாய்வழி முறையாகவே காணப்படுகின்றமை ஓர் சிறப்பம்சமாகும். தாய் உரிமைகளைப் பொறுத்தமட்டில் முன்னுரிமை தமது மக்களுக்கன்றி மருமக்களுக்கே உரியதாகும். வன்னியனார் உட்பட்ட பரம்பரை உரிமைகளான எல்லாப் பதவிகளும் மருமக்கள் தாய் முறையின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது (8). இதே முறைமை மட்டக்களப்பு பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

(i) இதன் மூலம் கலிபிறந்து 512 என்பது கி.மு 2590 ஆம் ஆண்டையே இரண்டாவதாக 1916 இல் பு.பொ.வைத்திலிங்கதேசிகர் கோணேசர் கல்வெட்டை தட்சிணகைலாச புராணத்துடன் சேர்த்து வெளியிட்டார். மூன்றாவது 1950 இல் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த வே. அகிலேசபிள்ளையின் மகன் அ. அழகைக்கோன் கோணேசர் கல்வெட்டை திருகோணமலை வைபவம் என்ற நூலுடன் சேர்த்து வெளியிட்டார். 1993 இல் திருகோணமலைத் தமிழறிஞர் பண்டிதர் இ.வடிவேல் அவர்கள் கோணேசர் கல்வெட்டை விளக்கவுரையுடன் வெளியிட்டார். பிற்காலங்களில் இன்னும் பலர் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கோணேசர் மீது கொண்ட அபிமானம் காரணமாக கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்தை பதிப்பித்திருந்தனர்.

(iii) கொட்டியாபுரப்பற்றில் உள்ள மருதடிச்சேனையைச் சேர்ந்த (இன்றைய சேனையூர்- கட்டைபறிச்சான்) வயிரமுத்து வீரகத்தி என்பவர் 1914 ஆம் ஆண்டு எழுதிய கல்வெட்டு ஏட்டை நான் பார்த்துள்ளேன். கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம் என்று கூறப்படுவதில் காணப்படும் உரைநடைப்பகுதியில் தொடங்கும் இவ்வேட்டின் இறுதியில் “குளக்கொடர்

கல்வெட்டு முற்றும்” என்று காணப்படுகிறது. ஆகவே இவ்வரை நடைப்பகுதிதான் குளக்கோட்டர் கல்வெட்டு என எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏற்கனவே அறிஞர்களால் குளக்கோட்டன் திருப்பணி பற்றிய செய்யுள், கயவாகு பற்றிய அகவற்பா, உரைநடைப்பகுதி கவிராஜவரோதயரால் இயற்றப்பட்டதா அல்லது பிற்பட்டவர்களால் எழுதி இணைக்கப்பட்ட பிற்சேர்க்கைகளா என்றும், கோணேசர் கல்வெட்டு தனிநூலா அல்லது தொகுப்பு நூலா என்றும் வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

(iv) பிற்காலத்தில் ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் காலத்தைச் சேர்ந்த ஆவணங்களே வன்னிபங்கள் பற்றி பெருமளவு குறிப்புகளைக் கொண்டிருந்தன. இதில் குறிப்பிடப்படுபவர்களான இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னிபம், இருமரபுந்துய்ய எதிர்வீரசிங்க நல்ல மாப்பாண வன்னிபம், இருமரபுந்துய்ய எதிர்வீரசிங்க நல்ல பூபால வன்னிபம் ஆகியவர்களின் பெயர்களில் “சிங்கம்” என்னும் குலப்பெயர் காணப்படுகின்றது. கொட்டியாபுரப்பற்றை இவ்வன்னிமைகள் ஆட்சி செய்தமையும் உறுதியாகின்றது. இதனால் சிங்கம் என்னும் குலப்பெயர் கொண்ட சோழநாட்டால் வந்த வன்னிபங்களான இம் 32 பேரும் கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சி புரிந்ததாகக் கொள்ளப்படுவதற்கு இடமுண்டு.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சி. பத்மநாதன் - இலங்கையில் வன்னியர். (பக்-71-73)
2. ஈழத்து சிவாலயங்கள் - திருக்கேதீஸ்வரம் ஸ்ரீமத் சபாரத்தின் சுவாமிகள் தொண்டர் சபை வெளியீடு - (பக்- 220), 2007
3. மேலது - (பக்-231)
4. செ. குணசிங்கம் - கோணேஸ்வரம், 1973
5. க.தங்கேஸ்வரி - ஈழமன்னர் குளக்கோட்டனின் சமய சமுதாயப் பணிகள் (பக்-33), 2003. (இது குளக்கோட்டன் தரிசனம் என்னும் நூலின் மறுபதிப்பாகும்.)
6. இ.வடிவேல் - திருக்கோணேஸ்வரம் தொன்மையும் வண்மையும். (பக்-66)
7. கணகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்-162), 2003
8. சி. பத்மநாதன் - இலங்கையில் வன்னியர். (பக்-81)

கொட்டியாபுரப்பற்றில் குளக்கோட்டு மன்னின் பரிபாலனம்

திருக்கோணேஸ்வரப் பெருமானுக்கு தொழும்புகள் செய்வதற்காக தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் பல வகையான குடிமக்களைக் கொண்டு வந்து திருகோணமலையின் நான்கு பற்றுக்களிலும் குடியேற்றியமை பற்றி கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறப்படுகின்றது. முக்காலங்களை உணர வல்லாரும் சோதிட நிபுணருமான கவிராசவரோதயர் என்பவர் நாள் நட்சத்திரக் கணக்குடன் கூடியதாக குடி மக்கள் வருகை பற்றிக் கூறுவது அவரின் சோதிடப் புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

திருகோணமலை வரலாறு பற்றிக் கூறுகின்ற தொன்மைமிகு இலக்கியங்களாக கைலாசபுராணம் (துட்சிணகைலாயபுராணம்), கோணேசர் கல்வெட்டு, குளக்கோட்டன் கம்பசாத்திரம், பெரியவளமைப்பத்தி, திருக்கோணாச்சல புராணம், கைலாயமாலை, வையாபாடல், திருக்கோணாச்சல வைபவம், கோணமலை அந்தாதி, மட்டக்களப்பு மான்மியம், யாழ்ப்பாணவைபவமாலை, திருக்கரைசைப்புராணம், கதிரைமலைப்-பள்ளி என்பனவற்றைக் கூறலாம். இவற்றில் காலத்தால் முந்தியது கைலாசபுராணமாகும். அத்தோடு கோணேசர் கல்வெட்டானது பெரியவளமைப்பத்தி மற்றும் குளக்கோட்டன் கம்பசாத்திரம் என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டதாகக் கருதப்படுகின்றது.

திருக்கோணேஸ்வரப் பெருமானின் பூசைக்குத் தேவையான அரிசியை ஆரம்பத்தில் சோழ நாட்டிலிருந்து ஒரு நாளைக்கு இரண்டு அவண செம்பூச்சம்பா வீதம் தருவித்துக் கொண்டிருந்த குளக்கோட்டு மகாராசா, பின்னர் அவற்றை இங்கிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் முகமாக வயல்வெளிகளை உண்டாக்கினார். அல்லைக்குளம், கந்தளாய் குளம் என்னும் பாரிய அளவிலான குளங்களையும் அமைத்தார்.

இதில் அல்லைக்குளம் கொட்டியாபுரப்பற்றிலும் கந்தளாய் குளம் தம்பலகாமப்பற்றிலும் காணப்படுகின்றது. தம்பலகாமப்பற்றிலுள்ள மற்றுமொரு குளமான வெண்டரசன்குளம் குளக்கோட்டு மன்னன் காலத்தில் இப்பகுதியை ஆண்ட வெண்டரசன் என்னும் மன்னனால் கட்டுவிக்கப்பட்டது என்றும், இம்மன்னன் குளக்கோட்டனால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டதாகவும் செவிவழிக் கதைகள் கூறுகின்றன. இதே போல் திருகோணமலை நகரத்திற்கு அண்மையில் மூன்று மைல்கள் தூரத்தில் ஆண்டான்குளம் என்றொரு குளமும் உண்டு. இது பற்றிய தகவல்கள் தேடப்பட வேண்டியவையாகும்.

30 குடிகள்

குளங்களையும் வயல்வெளிகளையும் வெட்டுவித்த குளக்கோட்டு மன்னன் இங்கு மக்கள் தொகை பற்றாக்குறையின் காரணமாக பாங்குனி உத்தரத் திதியன்று பதினைந்தாம் நாள் மருங்கூருக்குச் சென்று அங்கிருந்து சோழ மக்களில் நல்லொழுக்கம் நிறைந்த முப்பது குடிகளை கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டு திருக்கோணேஸ்வரத்தை அடைந்து “உரிமையிது உங்கள் பரவணியாம் என்றே உரை செய்தான்” குளக்கோட்டன்.

“பரிதிசுலத்தித்த குளக்கோட்டிராமன் பாங்குனியுத்திரம் பதினைந்தேதி தன்னில் வரிசையுடன் சென்று மருங்கூரிலேகி வளவரின் நல்லோரை மரக்கலத்தினேற்றி அரியதிரி கோணமலை நாதற்கென்றே யன்னகரி லையாறு குடியுமேற்றி உரிமையிதுவுங்கள் பரவணியாமென்றேயுரை செய்தான் சதுர்வேத ஞானமூர்த்தி.”

-கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம் - (௬)

அத்தோடு இக்குடிகள் ஆலாத்தி எடுத்தல், நடனமாடுதல், பன்றி குற்றல், அரனுக்குப் பட்டாடை கட்டுதல், முதலான பல தொழில்களைச் செய்வதற்கும் உரிமை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார் மன்னன். இவ்வாறு மருங்கூரிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட 30 குடிகளில் 7 குடிகளுக்கு “இராயர்” என்ற உயர்ந்த பட்டத்தையும் கொடுத்தார்.

21 குடிகள்

இவ்வாறு ஆலயத்தொழும்புகளுக்கு குடிமக்கள் அழைத்துவரப்பட்ட போதும் இவ் எண்ணிக்கை போதாமையால் மேலும் இந்தியாவின் காரைநாடு சென்ற குளக்கோட்டு மன்னன், அங்கிருந்து மீண்டும் 21 குடிகளைச் சேர்ந்த மக்களை இடபமாதம் (வைகாசி மாதம்) பத்தாம் தேதியான நன்னாளில் கோணேசர் கோவிலுக்குத் தொழும்புகள் செய்ய அழைத்து வந்தார்.

இவர்கள் செய்யும் தொழும்புகளாக கோணேசப் பெருமானுடைய சன்னிதியில் நல்ல பட்டு வஸ்திரங்களைக் கொய்து பிடித்தல், பத்திரம் புஷ்பங்கள் எடுத்தல், தூய்மையாக அவைகளை வைத்திருத்தல், விளக்கேற்றல், தளிசை தட்டுமுட்டு சாமான்களை பூசி விளக்குதல், தினமும் நெல்லுக்குற்றல், சாணி தெளித்தல், விறகு சேர்த்தல், நடனமாடும் பெண்களுக்கு இசைக்கருவிகளை வாசித்தல், அதற்கேற்ற வகையில் சிறப்பாகப் பாடுதல், நற்பலிக்குப் பாவாடையிடுதல், பொற்சுண்ணமிடித்தல், கொடியேற்றுதல் இறக்கல் அதைச் சுமத்தல், சந்தணம் அரைத்தல், ஆலயப்பணிகளைத் தூய்மையாகச் செய்தல் என்பன கூறப்படுகின்றன.

இவர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சலுள்ள பள்ளவெளி எனப்படும் நெல்விளையும் தரையும் அவர்களுக்கு மானியமாகக் கொடுத்திருந்தார். இவ்வாறு காரை நாட்டிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட 21 குடிகளில் 5 குடிகளுக்கு “ பண்டாரத்தார் ” என்ற கௌரவ பட்டத்தையும் கொடுத்தார் குளக்கோட்டு மன்னர்.

“வேந்தனின்னுமரன் றொழும்புக்காட்போதாதென நினைந்து மீண்டே
காரை வாய்ந்த வளநாடு சென்று வரிப்பிடித்தான் மூவேழுகுடி
வாழ்வோரை சேர்ந்திடப மாதமதிலீரைந்தாந் தேதி திங்கள் சிறந்த
சோதி ஏய்ந்தகன்னி முகூர்த்தமதிலரன் றொழும்புசெய
விடுத்தானிராசராசன்”

-கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம் -

இவ்வாறு ஆலயபரிபாலனத்தை மேற்கொள்ள தானத்தார் (30 குடிகள்), வரிப்பத்தார் (21குடிகள்) என்னும் மக்களில் தொழும்புகளை ஏற்பாடு செய்வித்து அதை மேற்பார்வை செய்ய வன்னிமைகளையும் அழைத்து வந்ததாக அறியமுடிகின்றது. இவர்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள நான்கு பற்றுக்களான திருகோணமலைப்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று என்பனவற்றில் பரந்து வாழ்ந்தனர். வாழ்ந்தும் வருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு கூறப்படுகின்ற தானத்தார் வரிப்பத்தார் பற்றி தெரிவிக்கின்ற மற்றுமொரு சாசனம் காங்குவேலிக் கல்வெட்டாகும்.

அதுமட்டுமல்லாமல் மனுநேயகயவாகுவின் காலத்தில் (கலிபிறந்து 3150ஆம் வருஷம்) நாகர்முனை (திருக்கோவில்) ஆலயத்திருப்பணி செய்த குறிப்புகளில் ஏழு இராயர், ஐந்து பண்டாரங்கள், நாற்பது திறவுகுடிகள், தம்பட்டர்கள், படையாட்சி குலத்து வன்னிபங்கள், இருபாகை முதன்மை ஆகிய பட்டங்களுக்குரிய குறிப்புகளைக் காணமுடிகின்றது. (1)

கொட்டியாபுரம், இறையாதீவு, கெவுளிமுனை, நெய்மலை

கொட்டியாபுரப்பற்றில் குளக்கோட்டு மகாராசா செய்த திருப்பணிகள் பற்றி கோணேசர் கல்வெட்டுப் பாடல்கள் 16,17,18 ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளன.

அதாவது!

“தானதிக திருமலைக்கு நாற்காதவழி திருத்தித் தானுங் கோணை
மானபரற்கென வளித்தேன் கொட்டியாபுரப் பதியோர் மகிழ்தே செய்
ஆனதுவர்க்காயினுடன் வெள்ளிலையமுருங்கதலிக்கனியுஞ் சாந்தும்
ஊனமறு பாறயிர் நெய்யரிசி யொரு நூறவண முகந்தேயீதல்”

“ஈதலுடனேரண்டமிருப்பை புன்னைப் பருப்பிவை களிறையாதீவிற்
சேதமறவொப்புவிக்கச் செக்காட்டி யெண்ணெயுறந் திருந்தவாட்டி
யோதரிய கெவுளி முனை மீகாமனிடத்தில் வரவு வந்தே கோணை
ந்தமுறு கருகுலநற் கணக்கிலுள்ள படி கிணற்றினிறை வாயுற்றல்”

“வாசலுக்குத் தென்கிழக்கே யெண்ணெய் நெய்க்குக் கிணறேழுவ ரைந்துகட்டி
மாசகலத் துலாப் போட்டு வாளியிட்டு மதில் கட்டிக் கதவுமிட்டு
எசகல வெண்ணெய் திகாரமென நிலைமையும் வைத்தியதங்கூர்ந்து
ஓசைதிகளெண்ணெய் நெய்களொரு போதுங் குறையாத வுற்றுங் கண்டான்”

இவ்வாறாக கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள மக்கள் மகிழ்வுடன் கோணேசப் பெருமானுக்குத் தொண்டுகள் செய்வதற்காக நான்கு காத வழி தூரம் காடுகளை விளைநிலங்களாகத் திருத்தி பாக்கு, வெற்றிலை, வாழைப்பழம், சந்தணம், சுத்தமான பால், தயிர், நெய், அரிசி, ஆமணக்கு, இலுப்பை, புன்னைப் பருப்புகள், இறையாதீவு மக்களிடம் இருந்து பெறப்படும் எண்ணெய் வகைகள் இவைகளை சம்பூருக்கு அருகிலுள்ள கெவுளிமுனை என்னுமிடத்திலுள்ள ஓடக்காரரிடம் (மீகாமன்) கொடுக்க வேண்டும். பின் அவற்றை ஓடங்களிலேற்றி திருக்கோணேச்சரத்திலுள்ள களஞ்சியசாலையில் சேர்க்கும் படியானதாக மேற்கூறிய இரண்டு பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. (கெவுளி என்பது சிவந்த சங்கு என்று அர்த்தப்படும்) (1)

நெய்மலை

அடுத்த பாடல் கோணேசர் கோயிலுக்குத் தென்கிழக்கே காணப்படுகின்ற ஓரிடத்தில் எண்ணெய் வகைகளையும், நெய்யையும் சேமித்து வைக்கும் படியாக ஏழு கிணறுகள் கட்டப்பட்டு இவைகள் ஒருகாலமும் குறையாதவாறும், மாசுபடாதவாறும் பாதுகாக்கப்பட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது.

கோணேசர் கோயிலுக்குத் தென்கிழக்கே அமைந்துள்ள கிராமம் தான் சம்பூர் ஆகும். இவைகள் இரண்டுக்குமிடையிலான கடற்பகுதியில் உள்ள மலைகளில் ஒன்றின் பெயர் நெய்மலை. இன்றும் சம்பூருக்கு அண்மையிலுள்ள கடற்பகுதியில் காணப்படுகின்ற நெய்மலை என்று அழைக்கப்படும் இம் மலையில் நெய்கள் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததன் காரணமாகவே இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

மேலும் கோணேசர் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ள திரவிய இருப்பு என்னும் பகுதியில் மன்னர்களால் கோணேசர் பெருமானுக்காக பொன் முதலான திரவியங்கள் மத்தளமலை, நாகமலை, வெள்ளைக்கல்மலை, வள்ளக்கல்மலை என்பவற்றில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டன. இவைகள் காவல் தெய்வங்களின் கண்காணிப்பில் பாதுகாக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றில் மத்தளமலை, வெள்ளைக்கல்மலை (மொட்டைமலை என்று அழைக்கப்படுகின்றது) என்பன இன்றும் சம்பூர் கடற்கரைக்கு மிக அண்மையில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் திருக்கோணாச்சல வைபவம் என்னும் நூலில் இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட வள்ளக்கல் மலைக்குப் பதிலாக பல்லவமலை என்றொரு பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அத்தோடு இது கொட்டியாபுரத்தில் உள்ளது என்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. நாகமலையானது குச்சவெளி பிரதேசத்தில் நாச்சியார்மலை, வெள்ளாட்டிமலை என்னும் பெயர்கொண்டு அழைக்கப்படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இறையாதீவு, கெவுளிமுனை, நெய்மலை, சம்பூர் ஆகியன இன்றளவும் உச்சரிக்கப்படுகின்ற கொட்டியாரப்பற்றிலுள்ள (மூதூர்) இடங்களாகும். போர்த்துக்கீசரால் திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயம் அழிக்கப்பட்ட போது அங்கிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்ட விக்ரிகரங்கள் தம்பலகாமத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டு, வழிபட்டுவந்த வேளையில் தம்பலகாமப்பற்று மக்களால் கோணேசர்பெருமானுக்குரிய தொழும்புகள் முன்போல செய்யப்பட்டு வந்தன.

ஆனால் கொட்டியாரப்பற்று, திருகோணமலைப்பற்று மற்றும் கட்டுக்குளம்பற்று மக்கள் கோயில் தொழும்பு செய்யும் வாய்ப்பை இழந்தனர். காலப்போக்கில் இவர்களுடைய தொழும்புகளும் மறையலாயிற்று. எனினும் புலவன் தொழும்பு செய்வதற்காக கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள சம்பூர் பகுதியிலிருந்தும், காப்புக்கட்டியாராகத் தொழும்பு செய்வதற்காக கட்டுக்குளம்பற்றிலிருந்தும் தம்பலகாமம் கோணேசர் கோவில் தொழும்புகள் நடைபெற்றுவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சம்பூர்- புலவன் வரவு

தமிழகத்தின் கோயில்களிலுள்ள நடைமுறைகளைப் போலவே திருக்கோணேச்சரத்திலும் ஓதுவார்களை நியமித்து சிவதோத்திரங்களோடும் வழக்கத்தை குளக்கோட்டு மகாராசா ஏற்படுத்தியிருந்தார். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பல்வேறு குடிகளையும் சேர்ந்த மக்களைக் குடியேற்றியது போல ஓதுவார் குடியொன்றை சம்பூர் என்னும் கிராமத்தில் குடியேற்றியமை பற்றி கோணேச்சர் கல்வெட்டில் உள்ள “புலவன் வரவு” என்னும் பகுதி இவ்வாறு கூறுகின்றது.

“செகராசரடிபரவு திருக்குளக்கோட்டு மகாராசன் காஞ்சிபுர சிவாலயத்திற்குச் சென்று சிவதரிசனம் செய்து துதிசெய்து நிற்குந் தருணத்தில், தெய்வப்புலவன் சுவாமி திருமுன்னிலையினின்று சிவதோத்திரங்களோதுகின்ற ராகப்பண்ணையும், ஆசாரவலங்காரத்தையுங் கண்டு தெய்வப்புலவனைப் பார்த்து உன் வங்கிஷத்தில் ஒருபிள்ளை தரவேண்டுமென்று கேட்க தெய்வப்புலவனும் அரசனுடைய பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணித் தேவரீர் அடியேனை ஒருபிள்ளை தரச்சொல்லிக் கேட்டது என்ன காரியத்திற்கென்ன. இலங்காபுரியிலே திரிகயிலைநாதர் திருவாலயத்திற்றிரு முன்னின்று நாதகீதத்துடன் சிவதோத்திரமோதுவதற்காக வென்று அரசன் சொல்ல மிகவும் சந்தோசப்பட்டுத் தன்குடியில் ஒரு குடித்தனமழைத்துக் கொடுக்க அவர்களுடன் அரசன் திரிகயிலைக்கு வந்து நித்தியமுஞ் சிவாலயத்திற்றிரு முன்னே நாதகீதம் பாடத்திட்டம் பண்ணிப் பள்ளவெளியில் இரண்டவண விதைப்புத் தரையுங் கொடுத்துக் கொட்டியாரத்திற் சமுத்திரக் கரையருகாக ஒரு கிராமத்தை நல்லதோ என்று கேட்கப் புலவனும் பார்த்து நல்லவூர் அடியேனுக்குச் சம்பூரணமென்ன அரசனும் மகிழ்ந்து அந்தவூருக்குச் சம்பூர் என்று பேரிட்டு எந்தக் காலத்துக்கும் உன் குடியில் பரவணியாகத் தந்தோமென்று செப்புக்கம்பை போட்ட பத்ததியுங் கொடுத்துக் கோயிற்றிரு வாசகப்புலவனென்று அரசனாரை நிறுத்தியது. அரசன் கூட்டிவந்த தெய்வப்புலவன் திருநாமம் சிவசித்திரப்பெருமாள் புலவன்”

இவ்வாறு கவிராஜரூளிச் செய்த கோணேச்சர் கல்வெட்டென வழங்கும் கோணேச்சர் சாசனம் என்னும் நூலில் கூறப்படுகின்றது. இதன்மூலம் சம்பூர்

கிராமத்தை குளக்கோட்டு மகாராசாவே பெயரிட்டார் என்பது வரலாற்றுண்மை. இது நிகழ்ந்தது கலியுகவருடம் 512 இல் ஆகும்.

வில்லுக்குளம் - கொக்குத்தீவுக் கற்கள் (3)

குளக்கோட்டனால் அமைக்கப்பட்ட “வில்” என்று அழைக்கப்படும் அழகிய நீளமான வில் போன்ற வளைந்த அமைப்பையுடைய குளத்தையும், குளக்கட்டை அமைப்பதற்காக குளக்கோட்டு மன்னனின் ஆணைப்படி புதங்களால் கொண்டு வரப்பட்ட பாரிய கற்களையும் (கொக்குத் தீவுக்கற்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றது) சம்பூரில் காணலாம். இவ் வில்லுக் குளமானது பள்ளவெளி முதலான வயல் பிரதேசங்களுக்கான நீர்த்தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டது. அத்தோடு குளத்திலுள்ள மேலதிக நீரானது சம்பூரினுடாகச் சென்று கடலில் சேரக்கூடியவாறு இரண்டு வடிச்சல் வாய்க்கால்களும் (தோணா) அமைக்கப்பட்டன.

ஆனால் கடலின் நீர்மட்டம் உயரும் காலங்களில் கடல் நீரானது இவ்வடிச்சல் வழியாக உட்புகுவதனால் வில்லுக்குளத்து நீர் ஓரளவு உவரநீராக மாறியது. இதன் காரணமாக இக்குளம் பூரணமாக அமைக்கப்படாமல் இடையில் கைவிடப்பட்டதாக கர்னபரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. இங்கு கூறப்படுகின்ற புலவன் குடி மக்கள், பள்ளவெளி விதைப்புத் தரை என்பன இன்றளவும் சம்பூரில் காணப்படுகின்றது.

திருக்கரைசையம்பதியில் குளக்கோட்டன்

குளக்கோட்டு மகாராசா காலத்தில் இலங்கையில் கிழக்குப் பகுதியெங்கும் சைவசமயம் பெரும் சிறப்புற்று விளங்கிய அதேநேரம் இந்துக் கோயில்களும் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கின. கொட்டியாபுரப்பற்றில் இன்றைய காங்குவேலி கிராமத்திற்கு அடுத்தாற் போல் உள்ள பகுதியே அகத்தியதாபனம். இவ்விரண்டு பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக அமைந்து காணப்பட்ட பெரும் பிரதேசமே திருக்கரைசையம்பதி என்று அழைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறாக திருக்கரைசையம்பதியில் கோயில் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு குளக்கோட்டு மகாராசாவும் திருப்பணிகள் பல செய்து வழிபட்டதாக,

“இறையா யரிய னிந்திரன்...”

றென்முனியெண்குளக்கோட்

டீறையா மதிக்குல ராச விலக்குமி யேயினுமற்

றறையா மடியர் தொழுங்கரை சைப்பதி யங்குறையு
மறையார் கலிக்கயி லாயரென் றாறெலவ ரஞ்சலரே “
(79 வது பாடல்)

என்னும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. (4)

இதை எழுதிய ஆறுமுகம் புலவர் இக் கோணமலை அந்தாதியை கி.பி 1806 இல் திருகோணமலை மண்ணில் சிறப்புற்று விளங்கிய திருக்கோணாச்சல ஆதீனத்தில் இருந்து கொண்டு எழுதியதாக வரலாறு.

முன்னேஸ்வரத்தில் குளக்கோட்டன்

திருகோணமலைக்கு வெளியிலும் குளக்கோட்டன் மகாராசாவின் கோயிற் திருப்பணிகள் பற்றி அறியமுடிகிறது. சிலாபம் முன்னேஸ்வரம் கோயிலுக்கு 64 கிராமங்களை மானியங்களாக ஈந்து தென்னிந்தியாவிலிருந்து மக்களைக் கொண்டு வந்து அவ்விடத்திற் குடியேற்றி ஆலயத் தொழும்புகளை ஒழுங்குற செய்வித்து முன்னேஸ்வரப் பெருமானுக்கு திருப்பணிகள் செய்ததாக அறியமுடிகின்றது.

நெடுங்கேணியில் குளக்கோட்டன்

நெடுங்கேணிப் பகுதியில் தண்ணிமுறிப்பு-குருந்தூர் சிவன்கோயிலும் குளக்கோட்டு மன்னனால் அமைக்கப்பட்டதாக குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன (5)

திருக்கோயிலில் குளக்கோட்டன்

ஈழத்தின் கிழக்கிலே சிவாலயத் திருப்பணிகள் செய்த குளக்கோட்ட மகாராசா, தற்போதய அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள திருக்கோயிலில் செய்த திருப்பணிகள் பற்றி திருக்கோயில் கல்வெட்டு பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“ சீர்மேவு இலங்கைப் பதிவாழ்வு தரு
செல்வமும் சிவநேச இரு சமயமும்
செப்புதற்கரிதான மாணிக்க கங்கையும
செகமேவு கதிரை மலையும ஏர்பெறும் தென்கையிலை வாழ்
கோணலிங்கம் நேர்மைதான் தோன்றுலிங்கம்
வெற்றியுனை மடிய சித்திர சங்காரவேல்
வெள்ளை நாவற் பதியதாம் பேர்பெறும் தென் திருக்கோயில்
சிவாலயமும் சிவபூசை தேவாரமும்

செய்திருமுறைகள் என்றென்றும் நீடுழி காலமும்
 தேசம் தளம்பாமலும் ஏற்பெருகு பரிதிசுலராசன்
 குளக்கோட்டன் எவ்வலகமுய்வதாக
 ஏழு கோபுரம் கோயில் தொழுவார் தினம்
 தேட எங்கெங்கு மியற்றினரே “

அடிக்குறிப்புகள்

(i) தற்போது கெவளிமுனையிலுள்ள மக்கள் குடியிருப்பு பகுதி சூடைக்குடா அல்லது உப்புவுளி என்று அழைக்கப்படுகின்றது. (சுனாமி அனர்த்தத்தின் பின்னர் 2004 இவர்கள் சூடைக்குடாவுக்கு சற்று முன்னேயுள்ள குன்றத்தூர் என்னுமிடத்திலும் குடியேற்றப்பட்டுள்ளனர்.) அத்தோடு கெவளிமுனையில் பிரித்தானியர்களின் ஆட்சியின் போது அதாவது கி.பி 1860 இல் அமைக்கப்பட்ட வெளிச்சவீடு உண்டு. தற்போது அதன் உட்பாகம் சிதைந்த நிலையில் காணப்படுகிறது.(2)

உசாத்துணை நூல்கள்

1. பதிப்பாசிரியர்கள். சா.இ. கமலநாதன், கமலா கமலநாதன் - மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் (பக்- 18), 2005
2. அ. ஸதீஸ்குவார் - சம்பூர் பிரதேசத்தின் தொன்மை. (பக்-9), 2013
3. மேலது (பக்-3)
4. திரு. சுப்பிரமணியர் ஆறுமுகம் - கோணமலை அந்தாதி-79 வது பாடல், 1806
5. ஈழத்து சிவாலயங்கள் - திருக்கேதீஸ்வரம் ஸ்ரீமத் சபாரத்தின சுவாமிகள் தொண்டர் சபை வெளியீடு (பக்- 220, 231), 2007

செய்துங்கவரராசசிங்கன் காலத்து

வன்னிமைகள்

வன்னியர்களின் மற்றுமொரு குடியேற்றம் வடபகுதியை ஆட்சி செய்த செய்துங்கவரராசன் காலத்திலேயே இடம்பெற்றுள்ளது. உக்கிரசிங்கன் என்னும் மன்னனுக்கும் (கி.பி 785) மாருதப்புரவீகவல்லி (மாருதப்பிரவை) க்கும் புதல்வனான வாலசிங்கன் அல்லது நரசிங்கன் என்று அழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்து மன்னன் செய்துங்கவரராசசிங்கனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றங்கள் பற்றி வையாபாடல் என்னும் நூல் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. (1)

செய்துங்கவரராசசிங்கன் தன் மாமன் மகளைத் தான் மணம் முடிக்கவிரும்புவதாக மதுரை மன்னனிடம் அறிவிக்குமாறு தூதுவரை அனுப்பினான். தூதுவர்கள் சொன்னதைக் கேட்ட மதுரை மன்னன் சிங்ககேது, 60 வாட்படை வன்னியரை அழைத்து தன் மகள் சமதாதியை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தான். செய்துங்கவரராசசிங்கனும் இளவரசியை மணம் முடித்துவிட்டு அவளோடு வந்த வன்னியர்களை அடங்காப்பற்றினைச் சென்று ஆளுமாறும், ஆண்டு தோறும் யாழ்ப்பாண அரசுக்குத் திறை செலுத்துமாறும் பணித்தான்.

அடங்காப்பற்று

வன்னியர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வரு முன்னர் இப்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் காரணமாகவே இப்பெயர் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இம் மக்கள் யாருக்கும் அடங்காதவர்களாகவே வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் இராம-இராவண யுத்தத்தின் பின்னர் இலங்கையிலே எஞ்சியிருந்த இயக்கர் குல மக்கள் என்று கருதப்பட்டனர்.

இவர்களுடன் கடும்சமர் புரிந்தே வன்னியர்கள் அடங்காப்பற்றைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தனர்.(2) அக்காலத்தில் அடங்காப்பற்றிலுள்ள மக்களை யாரும் போரில் வெற்றிகொண்டு அடக்கியாள முடியாமல் இருந்த காரணத்தால் அப்பிரதேசம் அடங்காப்பற்று என அழைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

வன்னியர் குடியேற்றம்

செய்துங்கவரராசசிங்கன் உத்தரவின் பேரில் அடங்காப்பற்றுக்கு இவ்வன்னியர் சென்ற போது அதைக் கைப்பற்றுவதற்கு தம்மிடம் போதிய படையில்லாததை உணர்ந்து, இளஞ்சிங்க மாப்பாணன், நல்லவாகுதேவன், அத்திமாப்பாணன் என்போரிடம் தூதுவரை அனுப்பி மதுரை, மருங்கூர், காரைக்கால், காஞ்சிபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி, துளுவைநாடு, தொண்டைமண்டலம், வடகிரிநாடு என்னுமிடங்களிலிருந்து கூட்டிவரக்கூடியவர்கள் அனைவரையும்கொண்டுவருமாறு சொல்லியனுப்பினார்கள்.

இதனை அறிந்ததும் தில்லைமூவாயிரவர் திடவீரசிங்கன், முடைகாத்தான், முடிகாத்தான், நல்லவாகு, மலைநாடான், சிங்கவாகு, சோதயன், அங்கசிங்கன், கட்டைக்காலிங்கன், சொக்கநாதன், கங்கைமகன், கலைக்கோட்டுமுடியோன், வீரகச்சமணி முடியரசன், கபாலவீரன், சேது என்னும் பதியை ஆளுகின்ற வீரம் செறிந்த தலைவன், இளஞ்சிங்க மாப்பாணன் என்போரும் யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள்.

இவர்களிலே திடவீரசிங்கன் கரிக்கட்டுமுலைப்பற்றுக்கு அதிபதியானான். இளஞ்சிங்க மாப்பாணன், இராசசிங்கமாப்பாணன், நல்லவாகு மெய்த்தேவன், கறுத்தவாகு, சிங்கமாப்பாணன், சான்றாரையும் வலையரையும் துரத்திவிட்டு முள்ளியவளையைக் கைப்பற்றினார்கள். நீலையினார் திசையாண்டாரும் படையும் மேல்பற்றுக்கு வந்து சகரன் மற்றும் மகரன் என்ற வேட்டுவத் தலைவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நாட்டை ஆண்டனர்.

மேற்குமுலை, கிழக்குமுலை என்பவற்றைக் கைப்பற்றிய சிங்கவாகு பொக்காவன்னியிலிருந்தான். சுபதிட்டா என்னும் அந்தணனும் படையும் திரியாய் என்னுமிடத்திற்குச் சென்று நீலப்பணிக்கனைக் கொன்றுவிட்டு அந்நிலத்தை ஆண்டனர். காலிங்கன், மலையகத்தார், கன்னார் முதலியோர் கச்சாயிலே குடியிருந்தார்கள்.

அங்கசன் கட்டுக்குளத்திற்குச் சென்று வாழ்ந்தான். புகழ்மிக்க சிங்கவாகு திருகோணமலைக்குச் சென்றான். மாமுகன் வெருகல் தம்பலகாமம் என்பவற்றைக் கைப்பற்றி ஆளச் சென்றான். மைடன் (முயிலன்) என்போன் கொட்டியாரத்திற்கு அதிபதியானான். ஒடுக்கன், நீலன், மைலன் என்போர் முறையே துணுக்காய். இத்திமடு, நெடுங்கேணி என்னுமிடங்களுக்குச் சென்றனர். ஆற்றல் பொருந்திய சன்மன் நொச்சிமுனையில் ஆண்டான். நாகன் புல்வெளிக்குச் செல்ல நீலையினான், வாகுதேவன் தனிக்கல்லிலிருந்தனர்.

வன்னியர்கள் வந்த பின்னர் அவர்களையடுத்து அவர்களின் மனைவிமாரும் பரிவாரங்களும் அடங்காப்பற்றை வந்தடைந்தனர். இவ்வாறு வந்தவர்களுள் மழுவீரமழவராயனும், நாட்டையாண்ட மழுவராயனும், மன்னனோடு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார்கள். பூபால வன்னிமையும், கோபாலரும் கட்டுக்குளத்திலும் திரியாயிலும் வாழ்ந்தனர். வில்லவராயன் நல்லூரிலிருந்தான். குடைகாத்தான், கொடித்தேவன், தேவராயன், கந்தவனத்தான் என்போர் செட்டிக்குளத்தின் அதிபதிகளாயினர். உத்துங்கராயன் பனங்காமத்தில் வாழ்ந்தான்.

ஆனால் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை வன்னிக் குடியேற்றம் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றது. குளக்கோட்டு மகாராசன் கோணேசர் கோயில் திருப்பணிகளை நிறைவேற்றி அவ்வாலயப் பணிவிடைகளுக்காக வன்னியர்களை அழைப்பித்துக் குடியிருத்தினான். பின்னர் மன்னர் தேகவியோகமடைந்த பின்னர் ஏழு நாடுகளிலும் பயிர்க் குடிகளாகவிருந்த வன்னியர்கள் மிகவும் பரவியிருந்தார்கள். பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்த 59 வன்னியர்களும் அவர்களுடன் கூடினார்கள். குடிசனங்கள் பெருகி அதிகப்பட்டமையினால் அரசாட்சியின்றி வெகுவித கலகங்கள் பலகாலங்களாக ஏற்பட்டன.

அவ் ஏழு நாடுகளின் வருமானங்களும் கோணேசர் கோவிலுக்குச் செல்வதனால் கண்டி நாட்டரசர்கள் அவைகளைப் பாராமுகம் பண்ணி விட்டார்கள். அக்காலத்திலே சந்திர வன்னியனும் வேறு அனேக குறுநில மன்னரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தோன்றியழிந்த பின் அவ்வன்னியர்கள் அனைவரும் ஒத்து இணங்கித் தங்கள் சாதியில் தலைப்பட்ட ஏழு பேரைத் தெரிவு செய்து அவ்வேழு நாடுகளுக்கும் தலைவர்களாக்கி விட அவர்களின் கீழ் வன்னியர் அடங்கியிருந்தனர். இவைகளை வன்னியர்கள் ஆண்டு வந்ததனால் அவ்வேழு நாடுகளும் வன்னிநாடுகள் என அழைக்கப்பட்டன. (3)

இவ்வாறு நிகழ்ந்த வன்னிக் குடியேற்றங்கள் பற்றிய வரலாற்றுத் நிகழ்வுகள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக அமைகின்ற போதிலும், இந்நிகழ்வுகள் இடம்பெற்ற காலங்கள் பற்றி வரலாற்றாய்வாளர்களிடையே இன்னும் ஒருமித்த கருத்தின்மை காணப்படுகின்றது என்பதே உண்மையாகும். இதைத் தவிர்க்க இன்னும் வரலாற்றாய்வு முயற்சிகள் தீவிரப்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியம்.

குளக்கோட்டு மகாராசா திருகோணமலைப்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று என்னும் நான்கு பகுதிகளிலேயே வன்னிக் குடியேற்றங்களை அமைத்ததாக கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம் கூறுகின்ற போதிலும், இங்கு ஏழுநாடுகள் பற்றிக் கூறியுள்ளமை ஆய்வுக்குரியதாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. பதிப்பாசிரியர் திரு. க.செ. நடராசா - வையாபாடல் (பக் -31), 2001. (அத்தோடு கொட்டியாபுரப்பற்றில் சுபதிட்டன் (வவுதிட்டன்) அரசாண்டான் என்று இப் பதிப்பாசிரியரின் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. (பக்-32).
2. சி. பத்மநாதன் - ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும் - பேராசிரியர் (பக்-47)
3. மேலதது - (பக் - 51) (பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களுடைய இலங்கையில் வன்னியர் என்னும் நூலில் மைடன் என்பது மயிலன் ஆக காணப்படுகின்றது.)

கொட்டியாபுரப்பற்றில் சோழர்களின் ஆதிக்கம்

இந்துமா சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இலங்கைத்தீவு அமைந்திருப்பதன் காரணமாக மேலைத்தேய மற்றும் கீழைத்தேய நாடுகளுக்கிடையிலான கடல்வழிப்பாதையில் இலங்கைத்தீவின் கேந்திர முக்கியத்துவம் புராதன காலந்தொட்டு இன்றுவரை உணரப்படுகின்றமை மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். இதன் காரணமாக பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இந்தியாவின் சோழ, பாண்டிய, கலிங்க மற்றும் சாவக அரசுகளின் படையெடுப்புகளுக்கு இலங்கைத்தீவு உள்ளானமை வரலாறு. இவற்றிலே குறிப்பாக சோழர்களின் படையெடுப்பும் அதைத் தொடர்ந்து அவர்களினுடைய ஆதிக்க ஆட்சி காரணமாகவே இலங்கையில் அரசியல் சமூக பொருளாதார மற்றும் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் புதிய திருப்புமுனை ஏற்படத் தொடங்கியது.

மகாவம்ச கூற்றுப்படி பல நூற்றாண்டு காலம் புகழுடன் விளங்கிய அனுராதபுர இராசதானியில் ஐந்தாம் மகிந்தன் மன்னனின் ஆட்சியின் போது (கி.பி.993) சோழர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. ஐந்தாம் மகிந்தன் மன்னன் கைது செய்யப்பட்டு சோழநாடு கொண்டுசெல்லப்பட்டதும் இங்கு சோழராட்சி ஏற்பட்டது. இராஜராஜ சோழனின் எட்டாவது ஆட்சி ஆண்டில் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட இவ் இலங்கைப் படையெடுப்பானது, அவனது மகன் முதலாம் இராஜேந்திரனால் கி.பி 1017 இல் (ஐந்து வருட ஆட்சிப் பகுதியில்) நிறைவுசெய்து வைக்கப்பட்டது.

இராசராச சோழனின் இலங்கைப் படையெடுப்பு

முதலாம் இராசராச சோழனின் (கி.பி. 985-1012) இலங்கைப் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து அதுவரை காலமும் இருந்து வந்த அனுராதபுரம் இராசதானி கைவிடப்பட்டு புதிய இராசதானியாக பொலநறுவை தெரிவு செய்யப்பட்டது. முன்னைய காலங்களில் “தோப்பாவை” என்றும் “புலத்திநகர்” என்றும் அழைக்கப்பட்ட பொலநறுவை புதிய இராசதானியாகியது.

பெரியபுராணம் பொலநறுவை தலைநகராக இருந்ததே தவிர சோழமன்னர்களின் செயற்பாடுகள் யாவும் திருகோணமலையையே மையப்படுத்தியிருந்தது. வணிக மற்றும் துறைமுகப்போக்குவரத்து மையமாக திருகோணமலை விளங்கியது. அத்தோடு பல்லவர் காலத்தில் தேவாரப்பாடலால் புகழ் பெற்றதும் இந்திய, இலங்கை இந்து மக்களின் வணக்கத்துக்குரிய தலமான திருக்கோணேஸ்வரமும் இங்கேயே அமைந்திருந்தது. இம்மக்களின் ஆதரவு சோழர்களுக்கு ஒருவகையில் பாதுகாப்பாகவே காணப்பட்டது. சோழர்கள் பற்றிய தகவல்களைக் கூறுகின்ற பெருமளவு கல்வெட்டுகள் இலங்கையில் வேறெந்தப் பகுதியிலும் இல்லாதளவுக்கு திருகோணமலையிலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழர்கால கல்வெட்டுக்கள்

கந்தளாய் கல்வெட்டு, ஒஸ்ரன்பேர்க் கல்வெட்டு, மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு, திருமங்கலாய் கல்வெட்டு, நிலாவெளிக்கல்வெட்டு, திருகோணமலை பத்திரகாளியம்மன் கோவில் கல்வெட்டு, கோணேஸ்வரர் ஆலய கல்வெட்டு போன்றவை சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்த திருகோணமலை கல்வெட்டுக்களாகும். பெருமளவிலான சோழர்களுடைய படைகள் (வேளைக்காரப்படைகள் உட்பட) கொட்டியாபுரப் பிரதேசத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட போதிலும் இப்பகுதி சார்ந்த தகவல்கள் மிகக் குறைவாகவே (3ஆம் கட்டைமலைக் கல்வெட்டு, வெருகல் கல்வெட்டு, கங்குவேலிக்கல்வெட்டு நீங்கலாக) வெளிவந்துள்ளன. இப்பகுதியில் பரந்தளவிலான தொல்பொருள் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் பட்சத்தில் மேலும் பல வரலாற்றுத் தகவல்கள் வெளிக்கொணரப்பட இடமுண்டு. (i)

பொலநறுவையானது தெற்கிலிருந்து சிங்களவர்களால் ஏற்படுகின்ற அச்சுறுத்தல்களை தடுக்கும் முகமாகவே தலைநகராகக் கப்பட்டதாக கருதப்படுகின்றது. துறைமுக நகரங்களான இராஜராஜபுரம் என்றழைக்கப்பட்ட மாதோட்டம் (மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ளது) மற்றும் திருகோணமலை ஆகிய நகரங்கள் சோழரது இலங்கைக்கான இராணுவ மையங்களாக தெரிவுசெய்யப்பட்டு, இராணுவ - கடற்படை நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட மையங்களாகப்பட்டிருந்தன.

பொலநறுவையிலிருந்து இவ்விரு நகரங்களை இணைக்கும் பெருந்தெருக்கள் போடப்பட்டிருந்தன. மன்னார் தளத்தை நோக்கிச் சென்றது இராஜராஜப்பெருந்தெரு என்றழைக்கப்பட்டமையை கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றது.

திருகோணமலையை நோக்கி சென்ற பெருந்தெருவின் பெயர் இன்னமும் வரலாற்று வெளிச்சத்திற்கு வராதநிலை காணப்படுகின்ற போதும், முதலாம் இராஜேந்திரனுடைய விருதுப் பெயரால் அப்பெருந்தெரு அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.(1) என கூறுகின்றனர்.

திருகோணமலை, பதிநகர் (இன்றைய பதவியா), பொலநறுவை ஆகியவற்றுக்கிடையிலான முக்கோணப்பிரதேசத்திலே அதிகளவிலான சிவாலயங்களும், தமிழ் கல்வெட்டுக்களும், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழமண்டலங்கள்

சோழப்பேரரசுகளின் படையெடுப்புக்கு இலங்கை உள்ளாகியிருந்த போது இராசராசசோழன் (கி.பி. 985-1012) மற்றும் இராசேந்திரசோழன்(கி.பி 1012-1044) ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலத்தில் சோழ இராச்சியமானது ஒன்பது மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இராசராசசோழன் ஆரம்ப காலங்களில் இராசகேசரி, அருள்மொழிவர்மன் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டிருந்தான். இம் மன்னனின் மெய்க் கீர்த்திகளில் ஒன்று!

“கொல்லமும் கலிங்கமும் எண்டிசை

புகழ்தர ஈழ மண்டலமும்.....”

என்று இராசராசசோழனின் இராச்சிய விசாலத்தை பறைசாற்றுகின்றது. இவ் ஒன்பது மண்டலங்களில் இலங்கையானது “ஈழமான மும்முடிச் சோழமண்டலம்” என அழைக்கப்பட்டது. இராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் சோழநாடானது இலங்கை, மாலைதீவு, கடாரம், ஸ்ரீவிஜயம்- மலேயே (மலேசியா- சிங்கப்பூர்), சுமாத்திரா என விரிவடைந்து காணப்பட்டது.

ஒன்பது மண்டலங்கள்

1. சோழமண்டலம்
2. இராசராச பாண்டி மண்டலம்
3. ஜெயங்கொண்ட சோழமண்டலம் (தொண்டைநாடு)
4. மும்முடிச் சோழமண்டலம் (இலங்கை)
5. முடிகொண்ட சோழமண்டலம் (கங்கபாடி)
6. நிகரிலிச் சோழமண்டலம் (நுளம்பாடி, பல்லாரி பகுதிகள்)
7. அதிராசராச சோழமண்டலம் (கொங்குநாடு)
8. மலைமண்டலம் (கேரளம்)
9. வேங்கை மண்டலம் (கீழைச் சாளுக்கியம்)

ஓவ்வொரு மண்டலமும் அரச குமாரர்கள் அல்லது அவர்களது நெருங்கிய உறவினர்களின் பொறுப்பில் இருந்தது. இவர்கள் தங்களது தேசத்திற்கு ஏற்றாற் போல சோழபாண்டியன், சோழகேரளன், சோழகங்கன், சோழஇலங்கேஸ்வரன் என பெயர் சூட்டிக் கொண்டனர்.

சோழவளநாடுகள்

இவ் ஒவ்வொரு மண்டலமும் ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஈழமான மும்முடிச் சோழ மண்டலத்தில் ஆறு வளநாடுகளே அடையாளம் காணப்பட்டிருந்தன. இதனடிப்படையில் திருகோணமலையில் மட்டும் நான்கு சோழவளநாடுகள் காணப்பட்டன (2).

1. இராசேந்திர சோழவளநாடு அல்லது மும்முடிச் சோழவளநாடு அல்லது இராசவிச்சாதிர வளநாடு.
(திருகோணமலை நகரமும், கந்தளாய் இராசராச சதுர்வேதி மங்கலமும் இதனுள் அடக்கம்)
2. விக்கிரம சோழவளநாடு அல்லது கணக்கன் கொட்டியாரம் (கொட்டியாரப்பற்றின் ஒரு பகுதி)
3. இராசராச வளநாடு அல்லது மாப்பிசும்பு கொட்டியாரம் (கொட்டியாரப்பற்றின் மற்றொரு பகுதி)
4. இராசேந்திரசிங்க வளநாடு அல்லது மானாவத்துளா அல்லது வீரபரகேசரி வளநாடு அல்லது அபயாஸ்ரய வளநாடு
(இராசராசப் பெரும்பள்ளி என்றழைக்கப்பட்ட வில்கம் விகாரை அடங்கிய பகுதி)

கொட்டியாரப்பகுதி கணக்கன் கொட்டியாரம் மற்றும் மாப்பிசும்பு கொட்டியாரம் என இரண்டு சோழவளநாடுகளாக ஆளப்பட்டிருப்பதன் மூலம் அத்தனை பெரிய நிறைவான தன்மைகளைக் கொண்டதாக இப்பகுதி அமைந்திருந்ததாகவே கருதவேண்டியிருக்கின்றது.

வேளைக்காரர் படைகள்

கொட்டியாபுரப்பற்றிலே இரண்டு சோழவளநாடுகள் காணப்பட்டன. இவ்வாறு பரந்திருந்த கொட்டியாரப்பற்று பிரதேசத்தில் சோழராட்சிக் காலத்திலும் சோழர் இலங்கையை விட்டகன்ற பின்னரும் இவர்களது இராணுவப் படைப் பிரிவுகளுள் ஒன்றான வேளைக்காரர் படைப்பிரிவு தொடர்ந்தும் இங்கேயே நிலை கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இவர்கள் பகுதிநேரப் படைவீரர்களாகவே

பணிபுரிந்துள்ளனர். அகன்ற சோழ இராச்சியத்தின் பதினொரு இலட்சம் படைவீரர்களுள், இலங்கையில் மட்டும் 90,000 வேளைக்காரப்படையினர் நிரந்தரமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர் (3) என்று குறிப்புகள் காணப்படுகின்றது. இவ்வேளைக்காரப்படை விஜயபாகு, மகன் விக்கிரமபாகு, முதலாம் பராக்கிரமபாகு ஆகிய பொலநறுவைக் காலத்து மன்னர்கள் காலத்திலும் இங்கு காணப்பட்டது.

இவ் வேளைக்காரப்படைகள் திருகோணமலையில் கந்தளாய், கொட்டியாரம், திரியாய் முதலிய பிரதேசங்களில் காணப்பட்டிருந்தன. இவை வலங்கை, இடங்கை, சிறுதனம், பிள்ளைகள் தனம், வடுகர், மலையாளர், பரிவாரக்கொந்தம் முதலிய பல்வேறு பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. திருகோணமலையில் இடம்பெற்ற சோழர் காலக் குடியேற்றங்களில் வேளைக்காரப்படையினரும் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

மகாவலி நதி வழியான போக்குவரத்து

சோழர்கள் திருகோணமலைக்கும் பொலநறுவைக்கும் இடையிலான போக்குவரத்துக்காக மகாவலி கங்கையை பயன்படுத்தினர். வணிகர்களால் “சங்கடம்” என்று அழைக்கப்பட்ட படகுகள் மூலம் வணிகப் பொருட்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டன. சங்கடம் நன்னீர் போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது போல “வங்கம்” என அழைக்கப்பட்ட வணிகப் படகுகள் வெளிநாட்டு வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பதவியாவில் கிடைத்த முதலாம் இராஜராஜனின் கல்வெட்டில் “சங்கர மனுதன்” என்னும் சொல் காணப்படுகிறது. சங்கரம் என்பது பெருங்கப்பல் எனப் பொருள்படும். சங்கர மனுதன் பெருங்கப்பல் உரிமையாளனைக் குறிக்கும். எனவே சோழர் காலத்தில் வணிகப்போக்குவரத்து நன்னீர் நிலைகளினூடாகவும் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (4)

பொருளாதாரம், தமிழகத்தில் தமது ஆட்சியைப் பலப்படுத்துதல் போன்ற நோக்கங்களுக்காக சோழர்களின் இலங்கைப் படையெடுப்பு கருதப்படுகின்றது. இராசராச சோழன் கி.பி. 993 இல் இலங்கை மீது படையெடுத்து ஜந்தாம் மகிந்தன் மன்னனை சிறைக் கைதியாக்கியதுடன், அன்று தலைநகராகவிருந்த அனுராதபுரத்தைக் கைவிட்டு ஜனநாதமங்கலம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட பொலநறுவையைத் தலைநகராக்கி இலங்கையை ஆட்சி செய்தான்.

இவ்வாறாக “சோழராட்சியில் தவிர்க்க முடியாத தாக்கம் என்னவெனில் இலங்கையானது மதத் துறையிலும், பண்பாட்டுத் துறையிலும் இந்து மரபுகளும், வழமைகளும், திராவிடக்கட்டடக் கலையும், தமிழ் மொழியும் ஊடுவி மிகப்

பலமான வளர்ச்சி பெற்றதேயாகும்” என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்தாகும். கி.பி. 1017 இல் இலங்கையில் எஞ்சியிருந்த பாகமும் இராசேந்திரசோழனால் கைப்பற்றப்பட்டது. இது கி.பி. 1070 வரை நீடித்திருந்தது.

தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர் ஆலய கல்வெட்டு

சோழராட்சியின் போது கொட்டியாரப் பகுதிகளில் இருந்து வரிகள் அறவிடப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு அறவிடப்பட்ட ஐந்து கிராமங்களின் வரிகள் இந்தியாவின் தஞ்சாவூரில் உள்ள பிருகதீஸ்வரர் கோயிலுக்கு அனுப்பப் பட்டிருந்தது.(5)

பிரகதீஸ்வரர் ஆலயமானது இராஜராஜேஸ்வரம், பெரியகோயில், ஆவுடையார் கோயில் என்னும் பெயர் கொண்டும் அழைக்கப்படுகின்றது. இராசராசன் அவனது 25 ஆவது (1009-1010) ஆட்சியாண்டில் 275 ஆவது நாளில் இக் கோயிலின் விமானத்தூபியில் கலசம் வைத்துள்ளான் (6). இக் கோயிலானது இந்தியாவின் வரலாற்றுப் புகழுக்கு எடுத்துக் காட்டாகவும், தமிழர்களினுடைய கட்டடக் கலையின் பெருமையைப் பறைசாற்றுவதோடு மன்னன் இராசராசனின் நினைவுபடுத்தும் சின்னமாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தஞ்சை பிருகதீஸ்வரர் ஆலயசுற்று மதிலிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றிலே “கொட்டியாரக் கணகன் (அல்லது கணக்கன்)” பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுவதாக அறியமுடிகின்றது. இதுபற்றி கீதா வாசுதேவன் எழுதிய In the Royal temple rajaraja and instrument of imperial cola power என்னும் நூலில் 87 ஆம் பக்கத்தில் கொட்டியாரம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றது. அதாவது கொட்டியாரத்திலிருந்து தஞ்சைக் கோயிலுக்கு தங்கம், நெல், எண்ணெய் என்பன வரிகளாக இங்கிருந்து அனுப்பப் பட்டதாக அறியமுடிகின்றது.

Hail! Prosperity! (The village of) Perayur in Perayur-nadu, (a subdivision) of Oyma-nadu, (a district) of Tondai-nadu *alias* Jayangonda-Sora-mandalam, had (its) previous owners replaced and ryots removed. The revenue paid by this village as tax, including *karanmai* and *miygatchi* and excess or deficiency (*in measurement*) is six *kalam* three *nari* of paddy, measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to a *rajakesari*. The gold (*due from the same village*) is one hundred and nine *karanju*, *ninemanjadi*.

2. had (*its*) previous owners replaced and ryots removed. The revenue paid by this village as tax, including *karanmai* and *miygatchi* and excess or deficiency (*in measurement*), is of paddy measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to *arajakesari*. The gold (*due from the same village*) is two hundred and two *karanju*, [thirteen] *manjadi*, one-tenth and three-fortieths.

3. (*The village of*) Andak[kudi] in Perumbur-nadu, (*a district*) of Pandinadu *alias* Rajaraja-mandalam, had (*its*) previous owners replaced. The revenue paid by this village as tax,— including *irai-kadan* [*ura*] *vukol-[nilan]-kasu*, *katchi-erudukasu* and *urkkaranju-kasu* on the land of this village, (*viz.*) sixteen and a half (*veli*), four *ma*, three *kani* and *kir-arai*, [9]— together with *karanmai* and *miygatchi* and excess or deficiency (*in measurement*) and excluding the land (*mudal* [10]) (*set off against?*) and *paravirai* which (*constitute the*) portion (*vagai*) of the cultivators (*vellan*),— is (*one*) hundred and twenty-three *kalam*, seven *kuruni* and seven *nari* of paddy, measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to a *rajakesari*. (*The money due from the same village*) is two hundred and eighty-four *kasu* and a half, two-twentieths and one-eightieth and one hundred and sixtieth.

4. (*The village of*) Alur in Padi-nadu, (*a district*) of Ganga-padi, had (*its*) previous owners replaced. The [gold] paid by this village as tax including *karanmai* and *miygatchi* and excess or deficiency (*in measurement*) is five hundred *karanju*.

5. (*The village of*) I mur in nadu, (*a district*) of Ganga-padi, had (*its*) previous owners [replaced]. The gold paid as tax including *karanmai* and *miygatchi* and excess or deficiency (*in measurement*) is [five hundred] *karanju*.

6. The revenue paid as tax by (the village of) Kusavur, a *devadana* and *brahmadeya* in Parivai-nadu, (*a subdivision*) of Nula[mba-padi] *alias* Nigarili-Sora]padi, is [nin] thousand of paddy measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to a *rajakesari*.

7. The revenue paid as tax by (the village of) Kudalur, a *devadana* and *brahmadeya* in Parivai-nadu, (*a subdivision*) of [Nulamba]-padi *alias* Nigarili-Sora-padi, is twelve thousand eight hundred and forty-two *kalam* of paddy measured by

the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to a *rajakesari*. The gold (*due from the same village*).

8. including and [*mi*]y*gatchi* and excess or deficiency (*in measurement*).

9. had (*its*) previous owners replaced. It was granted with *karanmai* and *miy*gatchi** and excess or deficiency (*in measurement*).

10. (*The village of*) Pudukkodu in Vellappa-nadu, (*a subdivision*) of Malai-nadu, had (*its*) previous owners including

11. [of Vellappa-nadu in Malai]-nadu It was granted with [*mi*]y*gatchi* and excess or [deficiency] (*in measurement*).

12. Mappisumbu-kottiyaram *alias* Rajarajavalanadu, (*a district*) of [Iram *alias* Mummadi-Sora-mandalam. The revenue paid as tax including *payappagadi taranduvachchal* is three thousand one hundred and sixty-four*kalam*, two *tuni* and two *nari* of paddy, measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to a *rajakesari*; and (*the money*) twelve and a half *kasu*; (*also*) two *kalam* of *iluppai-pal*.

13. in Mappisumbu-kottiyaram *alias* Rajarajavalanadu, (*a district*) of Iram *alias* Mummadi-Sora-mandalam land (*measuring*) and a quarter. The revenue paid as tax including *pavumanaittum payappagadi tarandavachchal* is [one hundred] and seventeen*kalam*, two *tum*, three *kuruni*, and two *nari* of paddy measured by the *marakkal* called (*after*) Adavallan, which is equal to *arajakesari*; and (*the money*) twenty-two *kasu*; and *iluppai-pal*, three *kalam*, (*one*) *kuruni* and four *nari*.

14. The land in nattu *vitti*. In Mappisumbu-Kottiyaram *alias* Rajarajavalanadu, (*a district*) of Iram *alias* Mummadi-Sora-mandalam (*measuring*) (*one*) hundred and eighty-three and three *ma* *pavumanaittum* by the *marakkal* called (*after*) Adavallan which is equal to *arajakesari* six; and *iluppai-pal*, four *kalam* and six *nari*.

15. The land in Masar, (*a village*) of Kanakkana-kottiyaram *alias* Vikkirama-Sora-valanadu, (*a district*) of Iram *alias* Mummadi-Sora-mandalam, (*measuring*) three hundred and fifty-three and two *ma* and a half

..... including *pavumanaittum payappagadi taranduvachchal*
 four hundred and fifty-eight and three-fourths.
 16. The land I. n a., (a village) of [Kanakkan-kottiyaram] *alias* Vikkirama-
 Sora-valanadu – (a district) of Iram [*alias* Mummadi-Sora-mandalam]
 (measuring) one *ma* and a half
 . *pavumanaittum payappagadi taranduvachchal*

இக்கல்வெட்டின் மூலம் கொட்டியாரப்பற்றின் பகுதிகளான விக்கிரம சோழவளநாடு (கணக்கன் கொட்டியாரம்) மற்றும் இராசராச வளநாடு (மாப்பிசம்பு கொட்டியாரம்) என்பன பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் கூறப்பட்டுள்ளமையை காணலாம்.

3ஆம் கட்டைமலை கல்வெட்டு

அத்தோடு சோழ மன்னர்கள் பற்றிக் கூறுகின்ற கல்வெட்டு ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது. சோழப்பேரரசனான இராசேந்திர சோழன் பெயராலமைந்த இக்கல்வெட்டு மூதூர்-மட்டக்களப்பு பாதையிலுள்ள 3ஆம் கட்டைமலை என்று அழைக்கப்படுகின்ற மலையின் (முன்னர் இது இராஜவந்தான் மலை அல்லது கோயில் மலை என்றழைக்கப்பட்டதாகக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன.) கிழக்கு அடிவாரத்தில் உள்ளது.

இக்கல்வெட்டில் மேற்குறிப்பிட்ட மலையில் ஒரு கோயில் இருப்பதாகவும், அந்தக் கோயிலுக்கு மலையில் இருந்து பார்க்கின்ற போது கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை தெரிகின்ற வயல்நிலங்கள் சொந்தமானது என்றும் சொல்லப்படுவதாக தொல்லியல் துறைப் பேராசிரியர் க.இந்திராபாலா அவர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். (7)

திருமங்கலாய் கல்வெட்டு

இப்பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கி.பி.10ஆம், 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் இங்கு அமைந்திருந்த ஆலயம் ஒன்றிற்கு தானமாக வழங்கிய பொன்னையும், காசையும், தான பசுக்களின் எண்ணிக்கையையும், தானம் வழங்கியவர்களின் பெயர்கள் (திருச்சிறறம்பலம் உடையார், திருவெண்ணைக்கூற்றன், திருவரங்கம்) பொறிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (8)

இவ்வாறாக சோழநாட்டு மன்னவர்களின் ஆதிக்கத்தின் போது கொட்டியாரபுரப்பற்று தேசம் தன்னிறைவும், இந்து மத வளர்ச்சியும் மிக உன்னதமான நிலையை உடையதாயிருந்தது. பெருமளவிலான செல்வங்கள் இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இலங்கையில் மக்கள் தமிழர், சிங்களர் என்ற வேறுபாடில்லாமல் சோழப் படைகளை எதிர்த்துப் போராடிய வரலாறுகளும் நிறையவே உண்டு. சோழர் காலத்துச் சிற்பக் கலைகளின் செல்வாக்கு திருக்கரைசையம்பதி மற்றும் திருமங்கலாய் முதலான அழிவுற்றிருக்கின்ற ஆலயங்களில் இன்றும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

அதுமட்டுமல்லாமல் கொட்டியாரபுரப்பற்று தேச வரலாற்றிலும் ஏன் இலங்கை வரலாற்றிலும் வன்னிமைகள் என்னும் சிற்றரசுகள் சோழர் காலத்தைத் தொடர்ந்தே முக்கியத்துவம் பெறுவதாக குறிப்புகள் கூறுகின்றன. (இது குறிப்பாக 12ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 19ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதிக்குள்ளாகும்). இராசரட்டை, மாயரட்டை, உறுகுணை என்னும் பகுதிகளிலே இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1236-1271) அதிகாரம் பெற்றிருந்த வன்னிராசாக்களைப் பற்றி சூளவம்சம், ராஜாவலிய முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன.(9)

மட்டக்களப்பு மான்மியம், கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம், போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆங்கிலேயர் ஆகியோரின் ஆட்சிக் காலத்து ஆவணக் குறிப்புகள், இன்றுவரை பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் பல கல்வெட்டுக்கள், இலக்கிய நூல்கள் மற்றும் கையெழுத்து சாசனங்கள் மூலமாக கொட்டியாரபுரப்பற்று வன்னிமைகள் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இவ்வாறாக முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற வன்னியர்களை சோழராட்சியின் போது, இங்கு ஆட்சி செய்த சோழப் பிரதிநிதிகளாக அல்லது தலைவர்களாகக் காட்டும் வரலாற்றறிஞர்களின் கருத்துகளும் உண்டு. (இவைகள் மென்மேலும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே பல ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும்.)

இக்காலங்களில் சோழப்படைகளுக்கெதிராக இலங்கையில் இருந்த தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் ஒன்றிணைந்து போர் புரிந்தனர். இறுதியாக கீர்த்தி என்னும் முதலாம் விஜயபாகு (கி.பி. 1055-1110) சோழர் ஆட்சிக்கு எதிராக முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆட்சியின் போது) போர் புரிந்து வெற்றியும் பெற்று பொலன்னறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி.1070 இல் ஆட்சி செய்தான்.

அடிக்குறிப்பு

- (i) 2014இல் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களுடனான எங்களின் வரலாற்றுத் தேடல் சம்பந்தமான பயணத்தின் போது புதிதாக இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் ஆதியம்மன்கேணி பிரதேசத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு படியெடுக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. (ஆய்வினுவள்ளது)

உசாத்துணை நூல்கள்

1. செ. கிருஷ்ணராஜா - இலங்கை வரலாறு, பாகம்-1, (பக்-182), 2012
2. சி.பத்மநாதன் - இலங்கையில் இந்து கலாச்சாரம் -பகுதி-1, (பக்-63)
3. கனகசபாபதி சரவணபவன் - வரலாற்றுத் திருகோணமலை, (பக்-104), 2003
4. மேலது - (பக்-137)
5. மேலது - (பக் - 121)
6. சின்னத்துரை குமாரசாமி, ஸ்ரீமதி குமாரசாமி - தேவாரந்தந்த இராஜராஜன், (பக்-8), 1997
7. பாலசுகுமார் - கொட்டியாரம் இலக்கிய மரபு, (பக்-XV), 2010
8. ப. புலபரட்னம் - இலங்கைத்தமிழர் ஒரு சுருக்க வரலாறு, (பக்-113), 2017
9. பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் - ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும் (பக்-32)
10. கே.ஏ. நீலகண்டசாஸ்திரி - சோழர்கள் (2012)
11. தமிழ் விக்கிப்பீடியா

கலிங்கதேசத்து மாகோன்

தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் இலங்கை மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட மற்றும்மொரு படையெடுப்பினால் இலங்கையின் அரசியல் மற்றும் மதத் துறையில் பாரியதொரு திருப்புமுனை ஏற்பட்டது எனலாம். கலிங்க மாகோன் 24000 போர்வீரர்களைக் கொண்ட சேனையோடு வந்து பொலநறுவையை அரசு புரிந்த பராக்கிரம பாண்டியனை பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு கி.பி 1215 இல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினான். இம்மன்னனுடைய படைகளில் இருந்தவர்களை கேரளர் என்றும் தமிழர் என்றும் மாகாவம்சம் மற்றும் பூஜாவலிய போன்ற நூல்கள் கூறுகின்றது(1). இவ்வாறாக மிகவும் வலிமை மிக்க மாகோன் 40 ஆண்டு காலம் நீண்டதொரு ஆட்சிபுரிந்தான்.

இலங்கையிலுள்ள கலிங்ககுல மக்கள் (குறிப்பாக மட்டக்களப்பு), கலிபிறந்து 4250ஆம் வருசம் மட்டக்களப்பை ஆட்சி செய்த தினசிங்கன் மன்னன் காலத்தில், கலிங்க தேசத்து அரசன் மனுவரதனுக்கு திருமுகம் ஒன்றை அனுப்பி வைத்தனர். இதிலே மட்டக்களப்பு அரசர்களான நாதன் மற்றும் தினசிங்கன் சோழர்களின் துணையுடன், தோப்பாவை (பொலநறுவை) அரசன் அணிகங்கரனின் ஆதரவுடன் தமிழ் மதத்தை அருகச் செய்து, மக்களை நாமதாரிகளாக்கி, இங்குள்ள சிவாலயங்களை இடிப்பித்து அதிலுள்ள நிதியங்களைக் கொள்ளையடிப்பதோடு எங்கள் குலத்தவரையும் சிறை வைக்கக் கருதுகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருந்தனர்.(2)

இதை வாசித்த மனுவரதன் தனது மூன்றாம் புத்திரன் மாகோனை பெரும் சேனையோடு அனுப்பி வைத்தான். மாகோனும் தனது படைகளுடன் யுத்தப்படகிலேறி மணிபுரத்திலிறங்கி நாகர்குல அரசனை சினேகங் கொண்டு, மட்டக்களப்பை அரசு புரியும் தினசிங்கனை போரில் வென்று, கலிங்க குலத்து சுகதிரனுக்குப் பட்டங்கட்டினான்.

பின்னர் தோப்பாவைக்குச் சென்று அணிகங்கரனை வாளுக்கிரையாக்கி அங்குள்ள புத்தஆலயங்களை இடிப்பித்து, புத்தகுருக்களை சிறைப்பிடித்து இலங்கை முற்றுக்கும் தோப்பாவையை இராசதானியாக்கி தமிழ்மதம் வழங்கச் செய்து அரசு செய்தான்.

இவ்வாறு ஈழத்தின் பெரும்பகுதியை மாகோன் ஆட்சி செய்த காலத்தில் கொட்டியாரம், வலிகாமம், கந்தளாய், பதி(புதவியா), மன்னார், மாதோட்டம், இலுப்பைக்கடவை, புலச்சேரி, தேவரபட்டினம் முதலான பிரதேசங்களில் படைத்தலங்களை அமைத்து சிற்றரசுகளின் உதவியுடன் ஆட்சி செய்திருந்தான்(3) எனவும் அறியமுடிகின்றது. மாகோனுடன் உபராஜனாகிய ஜயபாகு என்பவனும் வந்திருந்ததாக வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன. மாகோனின் மறுபெயர் விஜயபாகு என்றும், ஜயபாகுவே குளக்கோட்டன் அல்லது சோழகங்கன் என்றும் கூறுவர். இதன்மூலம் குளக்கோட்டனின் காலம் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும் (4) எனவும் கூறப்படுகின்றது.

மாகோனுடைய காலத்தில் சைவமதம் மேலும் சிறப்புற்று விளங்கியது. இம் மன்னனுடைய ஆட்சியைத் தொடர்ந்தே இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களிலிருந்த தமிழ் பௌத்தர்கள் முழுவதுமாக சைவர்களாகும் நிலை ஏற்பட்டதாக வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்துக்கள் அமைகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குளக்கோட்டு மன்னனின் ஆட்சி மற்றும் கோயில்திருப்பணிகள் திருகோணமலையையே மையப்படுத்தியிருப்பது போல, மாகோன் மன்னனின் செயற்பாடுகள் மட்டக்களப்பிலேயே முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றமை வரலாறு.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சி.பத்மநாதன் - ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும் (பக்-100)
2. பதிப்பாசிரியர்கள். வித்துவான் சா.இ. கமலநாதன், கமலா கமலநாதன் - மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம். (பக்-38), 2005
3. சி. பத்மநாதன் - இலங்கையில் இந்துகலாச்சாரம். (பக்-178-181)
4. க.தங்கேஸ்வரி - ஈழமன்னர் குளக்கோட்டனின் சமய சமுதாயப்பணிகள் (பக்-129), 2003 (இந்நூல் குளக்கோட்டன் தரிசனம் (1993) என்னும் இந்நூலாசிரியரினுடைய நூலின் மறுபதிப்பாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

பாண்டியராட்சிக் காலத்து கொட்டியாரபுரப்பற்று

இலங்கையில் சோழரின் ஆதிக்கம் குன்றி தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் பாண்டியப் பேரரசின் ஆதிக்கம் நிலவலாயிற்று. தமிழகத்தில் இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசின் எழுச்சிக் காலத்தில் அதாவது ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சியில் (கி.பி. 1251-1268) இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் வடகிழக்குப் பகுதியை ஆக்கிரமித்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த சாவகனான சந்திரபானு என்பவன் பாண்டியரின் ஆதிக்கத்தை ஏற்க மறுத்ததால் போர் ஏற்பட்டது.

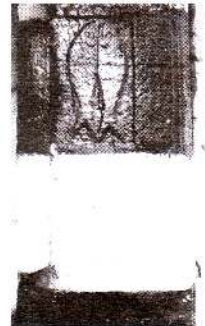
இரட்டைக் கயல் சின்னம்

இதன் போது சுந்தரபாண்டியனின் சகோதரனும் துணையரசனுமாகிய வீரபாண்டியன் இலங்கை மீது படையெடுத்து சாவகனை வெற்றி கொண்டான். இவனே திருகோணமலையில் தமது பாண்டிய இலட்சினையான இரட்டைக் கயல் சின்னத்தை பொறித்தான். இது பற்றி குடுமியாமலை சாசனம் விரிவாகக் குறிப்பிடுவதாக வரலாறு கூறுகின்றது.

“அரைசு கெழுதாயம் அடைய வாரி
கானா மன்னவர் கண்டு கண்டேங்க
கோணமாமலையினும் திரிகூடக்கிரியிலும்
உருகெழு கொடிமிசை இருகயலெதி
எனை வேந்தனை ஆணை திறைகொண்டு”
(குடுமியாமலைச்சாசனம்)

இவ் இரட்டைக் கயல் சின்னம் இன்றும் திருகோணமலை கோணேசர் கோயிலுக்குச் செல்லும் கோட்டை வாசலில் வலது புறத் தூணில் காணப்படுகின்றது. இதற்கு சற்றுக்கீழே

“முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டு திருப்பணியை....”

என்று ஆரம்பிக்கும் கல்வெட்டு சாசனம் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரலாற்று சாசனங்கள் இன்றளவும் பாதுகாக்கப்படாத நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன.

வில்லூன்றிக் கந்தசுவாமி கோயில்வளாக கல்வெட்டு

இவ்வாறு பாண்டியர்களின் சம்பவங்களோடு தொடர்புடையது எனக் கருதப்படும் தமிழ் மொழிக்கல்வெட்டு மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டு என்பன 25-08-2013 அன்று திருகோணமலை நகரத்திலுள்ள வில்லூன்றிக் கந்தசுவாமி கோயில் வளாகத்தில் படியெடுக்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டன. இவ்விரு கல்வெட்டுக்களும் ஒரே சம்பவங்களையே கூறுகின்றன. இவை சாசன வரிவடிவங்களின் அடிப்படையில் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியனவாகக் கருதப்படுகின்றன.

*“பொற்கரசை மாமதுரைப் புத்தபிய வைத்த வீரன்
கற்கால திருநிலை வான்காப்பு.....”*

என்ற வாசகங்களுடன் இக்கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. அதாவது மதுரையில் இருந்து வந்த புத்தபிய (சமஸ்கிருதத்தில் புத்தப்ரிய) என்பவனால் பாண்டியரின் வெற்றியைக் குறிக்க நடப்பட்ட ஒரு விஜயஸ்தம்பத் தூணாக இது காணப்படுகின்றது.(1)

அத்தோடு இவன் அக்காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குடைய கரசை (திருக்கரசையம்பதி) மாநகரில் ஏதோவொரு விதமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்ததாக கருத முடிகின்றது. இதன்மூலம் பாண்டியர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துமளவுக்கு திருக்கரசை மாநகர் 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் செழிப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாது “பாண்டியாண்டி மலை” கயல்கொடிமலை” (கச்சக்கொடி மலை) என்னும் பெயர் கொண்ட மலையொன்று கட்டைபறிச்சானுக்குத் தென்புறமாகக் காணப்படுகிறது. இம்மலைகளில் கற்குகைகளும் உண்டு. ஆதிகால வாழ்விட எச்சங்களும் காணப்படுகின்றன. இதுவும் பாண்டியர்களுடன் தொடர்புடைய தொன்றாகவே நோக்கப்படுகின்றது.

உசாத்துணை நூல்

1. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்கள் (பக்-349), 2013

குலங்களும் குறியீடுகளும் குடிகளும்

மந்தைகளுக்குக் குறியீடுதல்

பண்டைக்கால மக்களின் செல்வங்களில் பிரதானமாக மந்தைகளே காணப்பட்டன. (மாடு – செல்வம்) ஆநிறைகளைக் கவர்தல் அக்காலங்களில் செல்வங்களைக் கொள்ளையடிப்பதற்குச் சமமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அத்தோடு இது போருக்கான அறைகூவலாகவும் கொள்ளப்பட்டது.

பல்வேறு தொழில்களுக்கும் மந்தைகள் மக்களுக்கு உதவியாகவே இருந்து வந்துள்ளன. கோமாதா, குலமாதா என்று வழிபடும் மரபும் தமிழர்களுக்குரியதாகும். இது பண்டைக்காலம் தொட்டு இருந்துவரும் நடைமுறையாகும். ஏறுதழுவதல் தமிழர்களின் வீரவிளையாட்டுக்களில் ஒன்று. இவ்வாறாக மக்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒன்றிணைந்துள்ள மந்தைகளுக்கு அடையாளம் இடுதல் (குறியீடுதல்) தொன்றுதொட்டு இன்றுவரை நடைமுறையிலிருந்து வருகின்ற வழக்கமாகும்.

எனவே மந்தைகளை (பசு, எருமை, எருது) இலகுவாக அடையாளம் காண்பதற்காக, அவைகளில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புகள் கொண்டு அவரவர்க்குரிய அடையாளங்களை இடுதல் குறியீடுதல் அல்லது குறியீடுதல் ஆகும். ஒவ்வொரு குடி மரபினரும், ஒவ்வொரு சமூகத்தினரும் தமக்கென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட குலவிருதுகளை குறியாகச் சுட்டுக் கொள்வர்.

குறிப்பிட்ட மந்தையின் இடதுபுற உடற்பகுதியிலே தோற்பட்டையில் மாத்திரம் பதியுமாறு முன் மற்றும் பின்னங்காற் சந்துகள், கன்னம், முதுகை ஒட்டிய விலாப்புறம் முதலான இடங்களில் குறியிடப்படும். இவற்றில் தங்களது பெயரின் முதலெழுத்து, ஊர்ப்பெயரின் முதலெழுத்து ஆகியன இடப்படும்.

ஓவ்வொரு குலத்தவர்க்குரிய குறியீடுகளை மந்தைகளில் குறியிடும் நடைமுறையும் இருந்துள்ளது. இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட குறியீடுகள் பற்றி மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், மட்டக்களப்பு மான்மியம் மற்றும் மட்டக்களப்பு தமிழகம் என்பவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவைகள் குலவிருதுகள் என்னும் சிறப்புப் பெயரில் காணப்படுகின்றன. எமது கிழக்கிலங்கைக்கு இக்குலவிருதுகள் பொதுவானதாகக் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் தற்காலத்தில் தமது இஷ்ட தெய்வத்தின் அடையாளங்களை குறியீடுகளாக இடும் வழக்கமும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

குலவிருதுக் கல்வெட்டு (1)

தோணி கரையார்க்குத் தொப்பி துலுக்கருக்கு
 காணியுழு மேழிசுழி காராளர்க்கு
 நாணி வில்லம்பு நாட்டிலுள்ள வேடுவர்க்கு
 எழுத்தாணிசுழி முற்குகர்க்குக் கமலமலர் கோயிலார்க்கு
 (2)கைச்சங்கு பண்டாரப்பிள்ளை கட்கு
 திமிலர்க்குப் பால்முட்டி சேணியர்க்கு நூலச்சு
 அமலருக்குத் தேர்க்கொடிகள் அம்பட்டருக்குக் கத்தரிக்கோல்
 விமலருக்கு மத்து வேதியருக்குப் பூணூல்
 வண்ணார்க்குக் கல்லு வாணியர்க்குச் செக்கு
 சுண்ணாம்பு சுடு கடையருக்குக் கூடையாம் தொல்லுலக
 (3)மன்னவர்க்குச் செங்கோல் வள்ளுவர்க்கு மேளம்
 பன்னுங் குசவருக்குக் கும்பகுடம் பகருவேன்
 இன்னுந்தட் டார்க்குக் குறடு சாணார்க்குக் கத்தி
 (4)செட்டி குலத்தோர்க்குத் தேடும் தராசுகொடி
 இட்டமுட னைச்சிறைக்கும் எல்லாம்விரு தாகுமென்று
 பட்டமது கட்டி வைத்தான் பாண்டி மன்னன்.

மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் மேலே கூறப்பட்டுள்ள சில சொற்களுக்கு பதிலாக பின்வருவனவற்றைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவைகளாவன!

1. குலவிருதுகள்
2. கைப்பிரம்பு
3. வேந்தர்க்குச் செங்கோல் மேளமது வள்ளுவர்க்குச் சேர்ந்த
4. செட்டிகுலத்தோர்க்குத் தோடு தராசுபடி இட்டமுடன் இந்த விதிப்படி எல்லாம் விருதெனவே

இச் செய்யுளிலுள்ளதை விட தற்போது நடைமுறையில் காராளர்க்கு கமலமலர், சுழி மேழி என்பனவும், கோயிலார்க்கு சங்கும் விருதும் குறிகளாய் அமைந்திருக்கக் காண்பதாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. (2) (சுழி - சக்கரம்)

சாதிதெய்வக் கல்வெட்டு (3)

உழவருக்குச் சிவனாம் உடுகருக்கு மாரியம்மன்
 நழுவருக்கு வயிரவனாம் நாடாருக்குக் கண்ணகையாம்
 தொழுவருக்குப் பிதுராம் தொண்டருக்கு வேலவராம்
 மழுவருக்கு வீரபத்திரன் மறையோர்க்கு நான்முகனே
 வேந்தருக்கு மாலாம் வேடருக்குக் கன்னிகளாம்
 ஏந்து பணிசெய்வோர்க்குக் காளியாம்
 நேர்ந்திடையார்க் கிந்திரனாம் நேர்சிறைக்கு
 பாந்த முடன் பாண்டியனும் பகுத்து வைத்தான்.
 வேறு!

பாரில் உழவர் சிவனுக்குப் பூசகன், தொட்டியர்கள் மாரியம்மனுக்குப் பூசகர். நறுக்கி வயிரவருக்கு நழுவர் பூசகர். கண்ணகையம்மனுக்கு நாடார் பூசகன். பிதுருக்குத் தொழுவர்கள் பூசகன். முருகையனுக்கு எவரிலும் தொண்டரே பூசகன். வீரபத்திரனுக்கு மழுவன் பூசகன். விட்டினுவுக்குச் சத்திரியன் பூசகன். பிரமனுக்குப் பிராமணர்கள் பூசகனென்றறியவும். இது நிகழ்ந்தது கலி பிறந்து நாலாயிரத்து இருநூறாம் வருஷம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பதிப்பாசிரியர்கள். வித்துவான் சா.இ. கமலநாதன், கமலா கமலநாதன் - மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், (பக்- 77), 2005
2. வி.சீ.கந்தையா - மட்டக்களப்புத் தமிழகம், (பக்-445), 1964
3. பதிப்பாசிரியர்கள். வித்துவான் சா.இ. கமலநாதன், கமலா கமலநாதன் - மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், (பக்- 78), 2005

கொட்டியாரப்பற்றிலுள்ள குடிகள்

இங்கு பாரம்பரியத் தொடர்புடைய பல கிராமங்களில் குடிகள் என்னும் சமூகக்கட்டமைப்பு முறைகள் காணப்படுவது விசேட அம்சமாகும். இவைகள் பரம்பரை பரம்பரையாக தாய்வழி (மருமக்கள் தாயமுறை) முறையிலேயே கடத்தப்பட்டு வருகின்றன. திருகோணமலையைப் போலவே குடிகள் முறைமை

கிழக்கு மாகாணமெங்கிலும் தமிழர்களிடையே பரந்து காணப்படுகின்றது. இதையொத்த தன்மை இந்தியாவின் கேரள மாநிலத்தவரிடையேயும் (மலையாளதேசம்) காணப்படுவதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். குடிகள் பற்றி கூறுகின்ற ஆவணங்களில் கோணேசர் கல்வெட்டுசாசனம் முதன்மையானதாகத் திகழ்கின்றது. இதிலே கூறப்படுவதாவது!

“குளக்கோட்டு மன்னன் இங்கு மக்கள் தொகை பற்றாக்குறையின் காரணமாக பங்குனி உத்தரத் திதியன்று பதினைந்தாம் நாள் மருங்கூருக்குச் சென்று அங்கிருந்து சோழ மக்களில் நல்லொழுக்கம் நிறைந்த 30 குடிகளை கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தார். இவ்வாறு அழைத்து வரப்பட்ட 30 குடிகளில் 7 குடிகளுக்கு “இராயர்” என்ற உயர்ந்த பட்டத்தையும் கொடுத்தார். மேலும் காரைநாடு சென்று அங்கிருந்து 21 குடிகளைச் சேர்ந்த மக்களை இடபமாதம் (வைகாசி மாதம்) பத்தாம் தேதியான நன்னாளில் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்.”

இவர்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள நான்கு பற்றுக்களான திருகோணமலைப்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று என்பனவற்றில் பரந்து வாழ்ந்தனர். வாழ்ந்தும் வருகின்றனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

சம்பூர் கிராமத்தில் 12 வகையான குடிகள் காணப்படுகின்றது. திரியகாரியப்பர்குடி, புலவன்குடி, பெரியகாரியப்பர்குடி, இறையாத்தீவுக்குடி, காப்புக்கட்டுக்குடி, திருமஞ்சள்நீர்குடி, திருச்செட்டிக்குடி, பசுங்குடி, இளங்குடி, வளர்குடி, பாட்டுவாழிக்குடி, சந்தானர்குடி என்பனவே அவையாகும். இம் மக்கள் தங்களை கோணேசர்கோயில் தொழும்புகளுக்காக குளக்கோட்டு மகாராசன் அழைத்து வந்ததாக பெருமையுடன் கூறுவர். தற்காலத்தில் இக்குடிகளைச் சேர்ந்த மக்கள் சம்பூர், கூனித்தீவு, சூடைக்குடா, சிவபுரம், கிளிவெட்டி, இலிங்கபுரம், ஆதியம்மன்கேணி, கங்குவேலி, பாரதிபுரம் போன்ற இடங்களில் வாழ்கின்றனர்.

கூனித்தீவு கிராமத்தில் விஸ்வகுலத்து மக்களிடையே அடப்பன்குடி, சூரியஅடப்பன்குடி, காமாட்சிகுடி, சிங்களக்குடி என்னும் 4 வகையான குடிகள் காணப்படுகின்றன. இம்மக்கள் தற்காலத்தில் திருகோணமலை, மன்னார், சேனையூர், கொழும்பு, நீர்கொழும்பு போன்ற பகுதிகளில் பெருமளவில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பள்ளிக்குடியிருப்பில் 10 வகையான குடிகள் காணப்படுகின்றன. வெள்ளக்குடி, ஆசாரிகுடி, ஏகநாதி நாயனார்குடி, மாலயன்குடி, ஆழ்வந்தார்குடி, வில்வராசன்குடி, படைத்தார்குடி, தோப்பிச்சிக்குடி, உமண்குடி, குடியிருப்புகுடி என்பனவாகும். இச்சமூகத்து மக்கள் மல்லிகைத்தீவு, ஆநெய்தீவு, ஈச்சிலம்பற்றை போன்ற இடங்களில் பெரும்பான்மையாக வசித்து வருகின்றனர். (தகவல்- பள்ளிக்குடியிருப்பு சித்திவிநாயகர் ஆலய கும்பாபிசேக மலர்)

கிளிவெட்டியில் சக்கரவர்த்திக்குடி, வீரப்பணிக்கன்குடி, படையாண்டகுடி, கவுத்தன்குடி, பாட்டுவாழிக்குடி, வண்ணார்குடி, பறையர்குடி என்னும் குடிமக்கள் உள்ளனர். (தகவல்- கிளிவெட்டி முத்துமாரியம்மன் ஆலய மகாகும்பாபிசேக மலர்-2009). இதைவிடசம்பூரில் உள்ள குடிகளும் உண்டு.

இவ் வகையான குடிமுறைகள் வளர்ந்து வருகின்ற மக்கள் கூட்டத்தின் வேலைகளை இலகுவாக்கவும், சகலரையும் ஒருங்கிணைத்து அவர்களுக்கு பொறுப்புகளை வழங்கி நிர்வாகத்தை இலகுவாக நடாத்தும் விதமாகவே அமையப்பெற்றிருந்தாகக் கூறப்படுகின்றது.

இவைகளை விட குருநாடு (எடு-சம்பூர், கூனித்தீவு), பெருநாடு (எடு-சேனையூர், கட்டைபறிச்சான்), சிந்துநாடு (எடு-மல்லிகைத்தீவு, ஈச்சிலம்பற்றை) மக்களாகவும் குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. (பூபாலவன்னியனாரின் உயில், இலங்கையின் இந்துக்கோயில்கள் பகுதி-

கொட்டியாபுரப்பற்றிலிருந்த வழமைகள்

இலங்கையிலுள்ள தமிழ் பிரதேசங்களை மேலைநாட்டவர் கைப்பற்றி ஆட்சிசெய்வதற்கு முன்னர் இப்பகுதிகளில் ஆதிகாலந்தொட்டு இருந்து வருகின்ற சில நடைமுறைகளைப் பல்வேறு வரலாற்று மற்றும் புராண நூல்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. எனினும் ஆவணம் என்ற வகையில் ஒல்லாந்து ஆட்சியாளர்கள் தொகுத்து வைத்துள்ள குறிப்புகளே மிக முக்கியமானதாக அமைகின்றது.

கொட்டியாரப்பற்று பிரதேசத்தை வன்னிமைகள் ஆட்சிசெய்த காலப்பகுதிகளில், இத்தேசத்தில் நடைமுறையிலிருந்த வழமைகள் குறிப்புகளாக வரையப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு மற்றும் வடமேல் பகுதிகளில் பெருமளவில் வாழ்ந்த பூர்வகுடிகளான தமிழர்களிடையே நிலவிவந்த சமூக வழமைகள் பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் வேறுபட்டு காணப்படுகின்றன. தேசத்திலுள்ள மக்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவான வழமை “தேசவழமைச்சட்டம்” எனப்படுகிறது. இது வடபகுதித் தமிழருக்கே பொதுவானதாக உள்ளது. மட்டக்களப்பு பகுதியிலுள்ள “முக்குவர்சட்டம்” இதே போன்றதொன்றே. திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் தமிழர்களின் வழமைகள் பூர்வீக காலந்தொட்டு நடைமுறையிலிருந்து வந்துள்ளது.

இலங்கையிலுள்ள சட்டநெறிகளுள் மிகவும் பழமையானதாகிய தேசவழமைச்சட்டம் கி.பி 1707 இல் சட்டமாக அரசாங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறாக தமிழர்களின் வழமைகள் பற்றி கூறுகின்ற, பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களின் “இலங்கைத்தமிழர் தேசவழமைகளும் சமூகவழமைகளும்” என்னும் தொகுப்பு நூல் ஒரு வரலாற்றுப் பொக்கிசமாகும்.

பிரதம நீதியரசராக விளங்கிய அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் என்பவர் கி.பி 1815ஆம் ஆண்டில், அக்காலத்தில் ஒல்லாந்து அரசாங்கம் தொகுத்து சட்டமாக்கிய தேசவழமைகளை தமிழர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளிலுள்ள உயரதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி வைத்தார். இச்சட்டம் எந்தளவுக்கு மக்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது என்பது பற்றிய அறிக்கையையும் அவ்வயரதிகாரிகளிடமிருந்து பெற்றிருந்தார்.

இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களைப் போன்று திருகோணமலைப் பிராந்தியத்திலும் பின்பற்றப்பட்ட வழமைகள் பற்றிய விபரங்கள் திரட்டப்பட்டன. இக்காலத்தில் இப்பிராந்தியம் திருகோணமலைப்பிரிவு, கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று ஆகிய நான்கு பிரிவுகளாகக் காணப்பட்டது. இவற்றிலிருந்த தலைமைக்காரர்களிடமிருந்து இவ் அறிக்கைகள் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

இவைகள் மாவட்ட அதிகாரியினால் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. வரலாற்று ஆவணங்கள் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற இவ்வறிக்கைகள் அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் ஆவணச்சுவடிகள் என்னும் தொகுப்பில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (1) மிகவும் சுருக்கமாக அமைந்த இவ்வறிக்கைகள் அக்காலத்து தமிழ் மக்களின் தேசவழமைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு பெரிதும் உதவியாக இருக்கின்றது.

திருகோணமலைப் பிராந்தியத்தின் ஒருபிரிவான திருகோணமலைப் பிரிவினிலுள்ள வழமைகள் யாழ்ப்பாணதேசத்தில் பின்பற்றப்பட்ட தேசவழமையை ஒத்தாற்போல இருந்ததாகவும், ஆனால் தந்தையானவன் இறந்த பின்பு அவன்பட்ட கடன்களை ஆண்மக்கள் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்ற விதி மட்டும் இங்கு வழக்கில் இல்லை என்றும் இப்பிரிவிலிருந்த தலைமைக்காரர்களின் அறிக்கைகளில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 12 முதலியார்கள் கையொப்பமிட்டுள்ள இவ்வறிக்கை 1815 ஏப்ரல் 10 என திகதியிடப்பட்டுள்ளது.

ஏனைய மூன்று பற்றுக்களான கொட்டியாரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று மற்றும் கட்டுக்குளம்பற்றுக்களின் நாட்டுவழமைகள் இதிலிருந்து வேறுபட்டதாகவே காணப்பட்டது. இவை பெரும்பாலும் மருமக்கள் தாயமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்தில் குளக்கோட்டு மன்னனும் இவற்றை நடைமுறைப்படுத்தியதாக அறியமுடிகின்றது.

கொட்டியாபுரப்பற்றைப் பொறுத்தவரையில் முன்னோர்களிடமிருந்து உரிமையின் வழியாக ஒருவருக்கு கிடைக்கும் சொத்துக்கள், ஆதனங்கள் ஆகியவை, அவருக்குப் பின் அவருடைய மக்களுக்கு அன்றி சகோதரியின் பிள்ளைகளான மருமக்களுக்கே உரியனவாகின்றன. இவ்வாறான பல விபரங்கள் இப்பற்றுக்களின் தலைமைக்காரர்கள் எழுதிய அறிக்கைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இதே போன்ற வழமைகள் மட்டக்களப்பு, புத்தளம் பிரதேசங்களின் முக்குவர் சமுதாயத்திலும், தென்னிந்திய முக்குவரினும், கேரள மாநிலத்திலும் காணப்பட்டது. பின்னர் இவ்வழமையே மட்டக்களப்புத் தமிழருக்குப் பொதுவான வழமையாக அமைந்தது.

கொட்டியாபுரப்பற்று தலைமைக்காரர் எழுதிய அறிக்கையின் வடிவம் பின்வருமாறு காணப்பட்டது!

கல்யாணம்:- கல்யாணம் செய்ய விரும்புவோர் அதனைப்பற்றி முதலில் வன்னியருக்கு அறிவிக்க வேண்டும். இந்துக்களாயின் மணமகனும் மணமகளும் தாம் மணமுடிக்கப்போவதாக உறுதியளிக்கும் வகையில் ஓர் உடன்படிக்கை எழுதிக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களில் எவரேனுமொருவர் தனது வாக்கினிலே தவறுமிடத்துக் குற்றமோ, தண்டனையோ உத்தரித்துக் கொள்வதாக உறுதியளிக்க வேண்டும். அதன்பின் சமயாசாரங்களுக்கு ஏற்ப பிராமணரைக் கொண்டு கல்யாணச் சடங்கினையும் அதற்கு வேண்டிய கருமங்களையும் செய்தல் வேண்டும். அவற்றைத் தொடர்ந்து சில நாட்களுக்கு இனபந்துகளுடன் விருந்துபசாரங்கள் நடைபெறும்.

(குறிப்பு: உரோமன் கத்தோலிக்கராயின் முதலில் வன்னியனாருக்கு அறிவித்து திருச்சபையின் விதிமுறைகளுக்கேற்ப சடங்குகளும், இஸ்லாமியராயின் இஸ்லாமியச் சட்டங்களுக்கேற்பவும் அவர்களின் திருமண வைபவங்களும் நடைபெறும். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இச்சட்டம் தொகுக்கப்பட்டமையால் இங்கு கத்தோலிக்கர், இஸ்லாமியர் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.)

சீதனம்:- தகப்பன், தாய் ஆனவர்கள் சீதனமாகத் தாங்கள் பெற்ற பொருளையும், தேடிய தேட்டத்தையும் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்க வேண்டும்.

சொத்துரிமை:- ஒருவரின் முதுசொமும் பிறவழிகளாற் கிடைத்த சொத்துடமைகளும் மருமக்களுக்குச் சேரும். ஒருவரின் சீதனமும் தேடிய தேட்டமும் அவரின் மக்களுக்குச் சேரும்.

நன்கொடைகள்:- எவரேனுமொருவர் தன் முதுசொம், சீதனம், தேடியதேட்டம் ஆகியவற்றை நன்கொடையாகக் கொடுக்க விரும்புவாரேல் அதற்கு அவர் தனது பிள்ளைகள், மருமக்கள், அவர்களல்லாத பிற உரிமையாளர் ஆகியோரின் சம்மதத்தை எழுத்து மூலம் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒற்றியும் விற்பனையும்:- எவரேனுமொருவர் தனக்கு முதுசொம்மாகவோ சீதனமாகவோ அல்லது தேடிய தேட்டமாகவோ கிடைத்த ஆதனத்தை விற்குமிடத்தும், ஒற்றி வைக்குமிடத்தும் அதனைப்பற்றி தனது மனைவி, மக்கள், மருமக்கள், அவர்களல்லாத பிற உரிமையாளர்கள் ஆகியோருக்கு அறிவித்து அவர்களின் சம்மதத்தை எழுத்து மூலம் பெற்றக் கொள்ள வேண்டும்.

குத்தகை:- எவரேனுமொருவர் வயல் நிலங்களைக் குத்தகைக்குச் செய்கை பண்ணுமிடத்து ஓரமணம் நிலத்துக்கு ஆண்டொன்றுக்கு ஓரமணம் நெல் வீதமாகக் குத்தகை கொடுப்பது வழமையாகும்.

நெல் காசு ஆகியவற்றின் கடன்:- எவருக்கேனும் காசு கடனாகக் கொடுக்கப்படுமிடத்து மாதமொன்றுக்கு நூற்றுக்கு ஒருவீதமென்ற வகையில் முதலுக்கு வட்டி கொடுக்க வேண்டும். நெல் கடனாகக் கொடுக்கப்படுமிடத்து அதற்கு வட்டி 25 அல்லது 50 வீதமாகும்.

மஞ்சள்நீர்ப்பிள்ளை:- எவரேனும் மஞ்சள் நீர்ப்பிள்ளைகளை வளர்க்க விரும்பினால் அப்பிள்ளைகளுக்குத் தம்மை வளர்க்கும் தாய் தந்தையரின் சொத்துடமைகளில் உரிமை உள்ளவிடத்து, அப்பிள்ளைகளை வளர்க்க விரும்புவோர் தமது உறவினரதும் உரிமையாளரினரதும் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டே அவர்களை வளர்க்கலாம்.

முன்பு வழமையிலிருந்து அருகிவிட்ட சொற்களில் சிலவற்றின் விளக்கங்கள் வருமாறு!

ஆதனம்	:-	சொத்து, உடமைகள்
ஒற்றி	:-	ஈடுவைத்தல் (தவணைக்குள் கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்து ஆதனத்தை மீண்டு கொள்ளலாம். தவணை தப்பினால் ஒற்றியான நிலம் கடன் கொடுத்தவனின் உரிமையாகிவிடும்.)
சொம்	:-	சொத்து, உடமை

பற்று	:-	பல ஊர்களைக் கொண்ட நாட்டுப்பகுதி
முதுசொம்	:-	முன்னோர்களிடமிருந்து உரிமையின் வழியாக ஒருவருக்குக் கிடைக்கும் ஆதனங்கள், பிற சொத்துக்கள் என்பன.
மஞ்சள்நீர்ப்பிள்ளை:-		வளர்ப்புப் பிள்ளை
ஓரமணம்	:-	26000 பாக்குகளைக் கொண்டதாயிருக்கும் இம்மருமக்கள் தாய முறைமை இன்றுவரை கொட்டியாபுரப்பற்று தமிழ் மக்களிடையே காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது சாதிமுறைமை வழியாகவும், குடிமுறைமை வழியாகவும் பேணப்பட்டு வருகின்றது. இவற்றை கோயில் பூசகர் தெரிவினும், திருமண நிகழ்விலும், கோயில் திருவிழாக்களிலும் பெருமளவில் காணமுடியும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத்தமிழர் தேசவழமைகளும் சமூகவழமைகளும், (பக்-189), 2001

சிவலிங்க வழிபாடுகள்

இக் காலப்பகுதியில் கொட்டியாரபுரப்பற்று பிரதேசத்தில் லிங்கம், வேல், நாகம் (பாம்பு) மற்றும் தாய்த்தெய்வ வழிபாடுகளே பெருமளவில் காணப்பட்டுள்ளதாக அறியப்படுகின்றது. அத்தோடு சேறுவிலவில் பௌத்த, நாக வழிபாடுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. கிறிஸ்தவம் மற்றும் இஸ்லாம் மதங்கள் இப்பகுதியில் பரவாத காலமிது.

திருக்கரைசையம்பதியை மையமாகக் கொண்டே சிவலிங்க வழிபாட்டிடங்கள் இங்கு தோற்றம் பெற்றிருந்தன. சிவபூமி என்றழைக்கப்பட்ட இலங்கையின் ஒரு பகுதியான கொட்டியாரபுரப்பற்றிலும் காணப்பட்ட திருக்கரைசை அகத்தியதாபனம், திருமங்கலாய் சிவன்கோயில்கள் பற்றி திருக்கரைசைப்புராணம் எடுத்தியம்புகின்றது. (i)

வெருகலில் வேல் (முருகன்) வழிபாடும், சம்பூர், நீலாப்பளை, கல்லடி, இலங்கைத்துறை, மருதடிச்சேனை(அம்மன்நகர்) போன்ற இடங்களில் அம்மன் (தாய்த்தெய்வம்) வழிபாடும் வரலாற்றுக்காலத்தில் பிரசித்தமானவை.

மக்கள் அனைவரும் மாவலி கங்கைக் கரையோரத்திலே ஆடியமாவாசை தினத்தன்று கூடி புராண படனம் செய்யும் திருக்கரைசைப்புராணத்தை எழுதியவர் யாரென்று உறுதியாகத் தெரியாத போதிலும் சிலர் இதை உமாபதி சிவாச்சாரியார் பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவரே இயற்றினார் என்பர். இப்புராணத்தின் படி அகத்திய முனிவர் சமனையங்கிரியில் (சிவனொளிபாதமலை) பிறந்து கோணையங்கிரியில் தலைவைத்துக் கிடப்பது போல் உள்ள மாவலி கங்கையின் பெருமையை உணர்ந்து சிவனுடைய எண்ணப்படி கரைசைப்பதிக்குச் வந்து, அங்கு இலிங்கதாபனம் செய்து அதற்கு சர்வதீர்த்தமுடையவர் என்று பெயருமிட்டு, நவதீர்த்தக் கணபதியையும் தாபித்து வழிபட்டு வந்தார். இவ்வாறு தாபித்த இலிங்கத்தினின்றும் தோன்றிய சிவபெருமான் உமாதேவியார் சமேதரராய்

திருமணக்கோலத்தில் அகத்தியமுனிவருக்கு கூறிய வாக்கிற்கிணங்க காட்சி கொடுத்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியமுனிவருக்குப் பின்னர் மிக நீண்ட காலத்தின் பின்னர் இந்தியாவின் அயோத்தியிலிருந்து போரொன்றில் தோல்வியுற்ற சிங்கபுதரன் என்னும் பெயர் கொண்ட அரசன் சலகாமி என்னும் குதிரையின் உதவியுடன் கடலைக்கடந்து இலங்கைத்தீவின் கிழக்குக் கடற்கரையை அடைந்தான். (இது திருமங்கலாய்க்கு சில மைல்கள் தொலைவிலுள்ள இலங்கைத்துறையாக இருக்கலாம்.) பின்னர் திருமங்கலாய் என்றவிடத்தில் இருந்து கொண்டு அரசாண்ட மன்னன் எழில்வேந்தன் உடைய மகள் திருமங்கை என்பவளை திருமணம் செய்து சிவாலயமும் அமைத்து இலங்காதலத்தை ஆட்சிபுரிந்தான். அத்தோடு அகத்தியமுனிவரால் தாபனம் செய்யப்பட்ட சிவன்ஆலயத்தையும் புனரமைத்து சிறப்பாக பூசைகள் நடைபெற ஏற்பாடுகளையும் மேற்கொண்டான். என்றும் இப்புராணத்தில் கூறப்படுகிறது.

இதுவே இன்று பாழடைந்த நிலையிலுள்ள திருமங்கலாய் சிவலிங்கக் கோயில் ஆகும். திருமங்கலாய் சிவன் கோயிலிலுள்ள இறைவனின் பெயர் சுந்தரலிங்கேஸ்வரர் ஆகும்(1).

சுமார் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த மக்கள் வெளியேற்றத்திற்கு அந் நாட்களில் அங்கு பரவி உயிர்களைக் காவு கொண்ட கொள்ளை நோய் தான் காரணம் என்கின்றார்கள் தற்போது அயலூர்களில் வசிக்கும் திருமங்கலாய் மக்கள்.

அத்தோடு வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க திருமங்கலாய் சிவன்கோயிலின் பெருமையை பறை சாற்றுகின்ற இக்கோயிலின் ஆலயமணி ஒன்று இன்றளவும் பாதுகாப்பாக பேணப்பட்டு வருகின்றது. அண்ணளவாக நான்கு கிலோகிராம் எடை கொண்ட இக்கோயில் மணியின் வெளிப்புறத்தில் பின்வரும் வாசகங்கள் மிகத் தெளிவாக வார்க்கப்பட்டுள்ளதை நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

அதாவது!

“திருமங்கலாய் கோயிலுக்கு அவ்வூரிலிருக்கும்
பத்திப் பெட்டி மகன் பத்தன் யுடைய உபையம்”

என்று காணப்படும் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களை ஆய்வு செய்த வரலாற்றுத்துறை, தகைசார் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் தமிழர் பண்பாட்டு சின்னமான இம் மணியின் காலம் கி.பி. பதினாறாம் அல்லது பதினேழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று கூறுகின்றார்(2).

ஐராவதம் என்ற இந்திரனின் யானை சாபத்தினால் காட்டுயானையாக கங்கைவெளியில் அலைந்து திரிந்தது. ஆதிசிவன் கோயிலில் வழிபட்டு சாபவிமோசனம் பெற்றது. இதனால் இப்பகுதி கரகை என்றழைக்கப்படுகிறது(3). இதுவே திரு என்னும் புனித அடைமொழியைப் பெற்று திருக்கரகையம்பதி ஆகியது. இது திருக்கரகை என்றும் திருக்கரைகை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. (பதி-தலம்)

இவ்வாறு பலகாலங்கள் அகத்தியமாமுனிவர் இவ்விடத்திலிருந்து சிவவழிபாடியற்றி ஆயகலைகள் பலவற்றையும் போதித்து, பலதேச மாணவர்கள் இங்கு தங்கியிருந்து படித்த ஒரு குருகுலம் சார்ந்த பல்கலைக்கழகமாகவும், நாகரீகத்திற் சிறந்த மக்கள் கூட்டங்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்த திருக்கரைகையம்பதி காலப்போக்கில் மாவலி கங்கையின் பெருக்கெடுப்பினால் அழிந்து போயிருக்கலாம் என்று பெரியவர்கள் கூற்றுப்படி ஊகிக்கப்படுகின்றது.

அகத்தியர் மூதூர் (முத்தூர்) பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதப்படுவதால் அவர் முத்தூர் அகத்தியர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். தேவசித்தருக்கும் கமலம் என்பவருக்கும் மார்கழி மாதம் ஆயிலிய நட்சத்திரம் மூன்றாம்பாதத்தில் வேளாளகுலத்தில் முத்தூரில் பிறந்தார்(4). இவரது மனைவி புலத்திய சித்தரின் சகோதரி லோபாமுத்திரை ஆவார். இவரின் செயற்பாடுகள் நான்கு யுகங்களிலும், 48 தலைமுறைகளாகவும் அறியப்படுவதால் அகத்தியர் என்பவர் ஒருவரா அல்லது பலரா என்பதில் உள்ள தெளிவின்மை இன்னும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது.

இப்பிரதேச சுற்றாடலில் (திருக்கரைகை, திருமங்கலாய்) பரந்து காணப்படும் வாசல் வட்டக்கற்கள், கோமுகை, முக்கூட்டுக்கல், பலிபீடம், வாயிற்படிக்கற்கள், அரைத்து மாவாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என கருதப்படும் குழிகள் கொண்ட கருங்கற்கள், பெரும் எண்ணிக்கையிலான கருங்கற்குதாண்கள், அகத்தியரின்

பாதச்சுவடுகள், பல சித்திரவேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கருங்கற் பொழிவுகள் என்பன இதன் பழம்பெருமையை எடுத்தியம்புகின்றன.

குளக்கோட்டு மன்னன் திருக்கரைசையம்பதியில் கோயில் கொண்ட சிவபெருமானுக்குத் திருப்பணிகள் பல செய்து வழிபட்டது போல விஜயநகரப் பேரரசு காலத்திலும் இங்கு புனரமைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தட்சிண கைலாசபுராணத்தில் திருக்கரைசை சிவன்கோயிலின் கட்டக்கலை விஜயநகர கலைப்பாணியில்

“தூயி கோபுரங்களோடு கூடியதாய், நானாவித சித்திரங்களோடு விளங்குவதாய், நான்கு துவாரங்களோடு பொருந்தியதாய், ஐந்து பிரகாரங்களோடு கூடியதாய்.....”

என்று சொல்வதாகக் கூறப்படுகின்றது(5).

கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதான விஜயநகர கலைப்பாணியில் இலங்கையில் சிலாபம் முன்னேஸ்வரம், தம்பலகாமம் கோணைநாயகர் கோயில், சீதாவக்கை பரென்டிக்கோயில் (இதை போர்த்துக்கேயர் அழித்த போதிலும் இதன் அடிப்பாகம் பேணப்படுகின்றது.) ஆகியவற்றைக் கூறலாம்.

இவைகளை விட கங்குவேலிக் கல்வெட்டு, திருகோணமலை நகரத்தில் வில்லூன்றி கந்தசுவாமி கோயில் வளாகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு என்பன திருக்கரைசை மாநகர் பற்றிய தகவல்களைக் கூறுகின்றன.

திருக்கரைசையம்பதி

கங்குவேலி கல்வெட்டு

அகத்தியலிங்கம்

அடிக்குறிப்புகள்

(i) தற்காலத்தில் கூட இப்பகுதியில் அனேகமான சிவவழிபாட்டிடங்கள் (லிங்கபுரம், கங்குவேலி, அகத்தியதாபனம், திருமங்கலாய், மல்லிகைத்தீவு, பாரதிபுரம், பூநகர் உட்பட) காணப்படுகின்றன. அத்தோடு மாவிலாறுக்கு அப்பாலுள்ள சின்ன வவுளாமடு என்னுமிடத்திலும் அழிவடைந்த நிலையில் சிவன்கோயில் ஒன்று காணப்படுகின்றது.

அத்தோடு 1957ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அல்லை விவசாயக் குடியேற்றத் திட்டத்தின்போது கிளிவெட்டிக்கு அருகாமையில் பாரதிபுரம் (LB-4) கிராமம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இங்கு குடியேறிய ஒருவர் தனது காணியை ஏர் கொண்டு உழவு செய்தபோது பாரதிபுர சிவன்கோயில் சிவலிங்கம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (இக்கோயிலில் முன்னர் இருந்த இச் சிவலிங்கம் சேதப்பட்டிருந்தமையால் வெருகல் ஆற்றில் போடப்பட்டுவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.)

(ii) இவ்வூர் மக்கள் இங்கிருந்து கிளிவெட்டி, ஆதியம்மன்கேணி, இலிங்கபுரம், பாரதிபுரம், கங்குவேலி மற்றும் சம்பூர் முதலான இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்ததாகவும் கூறுகின்றனர். இதன் பின் இக்கிராமம் காடு மூடிக் கிடக்கலாயிற்று. ஆனாலும் இக்கிராம மக்களின் சிலர் விவசாய நோக்கம் கருதி மீண்டும் இங்கு சென்று வசித்து வந்த போதிலும் பின்னரான காலப் பகுதியில் இது நிலைத்திருக்கவில்லை எனலாம்(6).

(iii) ஒல்லாந்தரின் இலங்கை ஆட்சியின் போது திருகோணமலையின் ஒல்லாந்து ஆளுநரான வான்சாண்டன் அவர்களின் திருமங்கலாய்க்கான பயணத்தின் (கி.பி 1786) போது, இங்கே விசாலமான நெல் வயல் நிலங்களும், மக்களும் இருந்ததை பதிவு செய்துள்ளார்(7). என்பதும் இங்கு முக்கியமானதாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. த. சித்தி அமரசிங்கம் - புலவர் வே. அகிலேசுபிள்ளை (பக்-38), 2006
2. சி. பத்மநாதன் - இலங்கை தமிழ் சாசனங்கள் -II (பக்-397), 2013
3. க.பாலசுப்பிரமணியம் - மகாசித்தர் முத்தூர் அகத்தியர், (பக்-4), 2001
4. மேலது - (பக்-5)
5. மேலது - (பக்-4)
6. அ. ஸதீஸ்குமார் (கட்டுரையாசிரியர்) - வீரகேசரி 2014-08-30.
7. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை (பக்-85), 2010

முருக வழிபாடு

முருகவழிபாட்டுக்கு பிரசித்தி பெற்றது வெருகலம்பதி முருகன் கோவில். மலைமுந்தல் முருகன் கோவில். வெருகுச் செடிகள் மிகுந்து காணப்பட்டதால் வெருகல் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆதியில் இங்கு வாழ்ந்த மக்களால் ஆலமரத்தின் கீழிருந்த சுயம்பு வேலானது பூசிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

இவ்வேளையில் தென்னிந்தியாவின் திருநெல்வேலி என்னுமிடத்திலிருந்து நல்லைநாதர் செட்டியார் என்பவர் கொட்டியாரத்துறையில் இறங்கி பாதயாத்திரையாக இவ்வழியினூடாக (வெருகல்) கதிர்காமம் சென்று கொண்டிருந்தார். இவர் தனது தொழுநோய் இங்கு நீங்கியதன் காரணமாக இவ்வழிபாட்டுத் தலத்தை புனரமைப்புச் செய்ததாக வரலாறு தெரிவிக்கின்றது. இது பதினான்காம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

வெருகல் கல்வெட்டு

கயில வன்னியனார் காலத்தில் இடம்பெற்ற மற்றுமொரு புனரமைப்பு பற்றி 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதென அறியப்பட்ட வெருகல் கல்வெட்டு சாசனம் கூறுகின்றது. தலயாத்திரை என்பது தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆதிகாலந்தொட்டு வரும் நடைமுறை. கதிர்காமத்தைப் போலவே கொட்டியாரபுரப்பற்றின் தென்பகுதியிலுள்ள வெருகலம்பதியும் தலயாத்திரைக்குரிய சிறப்புப் பெற்றதொன்றாகும்.

அம்மன் வழிபாடு

இலங்கையில் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு ஆதிகாலந்தொட்டு இடம்பெற்று வந்துள்ளது. ஆதி திராவிடர்களின் முக்கிய வழிபாட்டு முறைகளுள் இதுவும் ஒன்று. குறிப்பாக கிழக்கிலங்கையில் பல எண்ணிறைந்த அம்மன் ஆலயங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சம்பூர் கிராமத்தில் உள்ள பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயம், நீலாப்பளை பத்தினியம்மன் ஆலயம், கல்லடி மலைநீலியம்மன் ஆலயம், இலங்கைத்துறை செண்பகநாச்சியம்மன் ஆலயம், கட்டைபறிச்சான் அம்மச்சியம்மன் ஆலயம் போன்றவை பிரதானமானவை.

மற்றுமொரு வரலாற்றுப்பதிவான “வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல்” என்னும் நூலில் சம்பூர் பத்திரகாளியம்மன் கோயில், நீலாப்பளை பத்தினியம்மன் கோயில், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோயில், திருக்கோணேஸ்வரம், மூர்க்கமாதா ஆலயம் போன்ற ஆலயங்களின் சிறப்புக்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூல் தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த திரு. ஐ. வீரக்கோன் முதலியாரால் கி.பி 1600 காலப்பகுதிகளில் இயற்றப்பட்டு வெருகல் கோயில் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது.

இங்குள்ள சில ஆலயங்களின் தெய்வ விக் கிரகங்கள் கொண்டு வரப்பட்டமை பற்றி சில செவிவழிக்கதைகள் இப்பகுதியில் உலாவருகின்றன. திருகோணமலை கோணநாயகர் ஆலயத் திருப்பணிகள் குளக்கோட்டு மன்னனால் பூர்த்திசெய்யப்பட்ட பிற்காலங்களில் இந்திய சிற்பிகளைக்கொண்டு பல சிலைகள் கல்லிலே வடிக்கப்பட்டன. இத்தெய்வச் சிலைகள் ஓடமொன்றின் மூலம் வருகின்ற போது கோணேசர் மலைக்குத் தென்கிழக்குப்புறமாய் அமைந்துள்ள சம்பூர் கிராமத்தின் கெவுளிமுனை கடற்கரைப் பகுதிக்கு புயலினால் திசைமாறிக் கொண்டு வரப்பட்டது என்றும், பின்னர் இங்குள்ள மத்தளமலையில் இவைகள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இப்பகுதிக்குப்

பொறுப்பாகவிருந்த வன்னிமையால் வழிபடப்பட்டு வந்ததாகவும் முதியவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இவ்விக்கிரகங்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படும் தோணி சம்பூர் கடற்கரையருகே கல்லாக மாறிவிட்டது என இப்பிரதேச மக்கள் கூறுவர். இக்கல்லாலான தோணியும், மத்தள மலையும் இன்றும் சம்பூர் கடற்கரையருகே காணப்படுகின்றன. மத்தளமலையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விக்கிரகங்கள் காலத்தின் விளைவினால் பல இடங்களுக்கும் இடம்பெயரப்பட்டு சென்றிருக்கின்றன. பத்திரகாளியம்மன் சிலை சம்பூரிலும், பத்தினியம்மன் சிலை (இச்சிலை மண்ணினுள் புதையுண்டுவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது) நீலாப்பளையிலும், செண்பகநாச்சியம்மன் சிலை இலங்கைத்துறையிலும் (தற்போது இதன் பாதப்பகுதி இலங்கைத்துறையிலும், ஏனைய பகுதிகள் அடங்கிய சிலை ஈச்சிலம்பற்றை கிராமத்திலும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.) அம்மச்சியம்மன் சிலை கட்டைபறிச்சாணிலும், காளிசிலை கடற்கரைச்சேனை வட்டத்திலும் (இது தற்போது தம்பலகாமம் கள்ளிமேடு மாரியம்மன் கோயிலில் உள்ளது), காளியம்மன் சிலை பறையனாலங்குளத்திலும் (பன்குளம்), செண்பகச்செல்வி என்னும் கண்ணகியம்மன் சிலை அம்பாறை தம்பிலுவிவிலும் (ஊரக்கை) வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இவைகள் தவிர கெவுளியாப் பிள்ளையார், வைரவர் (கிழல்வெளி-சம்பூர்) சிலைகளும் தோணியில் வந்ததாகக் கூறுவர்.(1)

தோணிக்கல்

நல்லதண்ணீர் கல்

விக்கிரகங்களை ஏற்றி வந்த தோணி கல்லாக மாறியதாகக் கூறப்படும் இடம் "தோணிக்கல்" என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் இவ்விடத்திற்கு அருகாமையினாலே மாவலியாறு சென்று கடலில் கலந்ததாகவும், சம்பூருக்கும் கோணேசர் கோவிலுக்கும் இடையே மிகக்குறுகிய நிலப்பரப்பே காணப்பட்டதாகவும், தினமும் கோணேசர் கோயிலுக்கு சிவதோத்திரம் பாடச் செல்லும் புலவனும் இவ்வூர் மக்களும் சிறுதோணி மூலம் இச்சிறு நீர்ப்பரப்பைக்

கடந்து கால்நடையாகச் சென்று கோணேசர் பெருமானை வழிபட்டதாகவும் தங்கள் மூதாதையர்கள் கூறியதாக ஊர்ப்பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இதன் உண்மைத்தன்மை கோள்விக்குரியது. ஆனால் தினமும் சிவதோத்திரமோத அழைத்துவரப்பட்ட புலவர் வழிவந்த மக்கள் பாரம்பரியம், மத்தளமலை, கெவுளிமுனை, நெய்மலை என்பன சம்பூரிலேயே இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்ட பத்திரகாளி சிலை கூனித்தீவினுடாக எடுத்துவரப் படும்போது பத்திரகாளியின் ஒரு கலையானது காளிகாதேவியாக அங்கேயே தங்கிவிட்டதென்பர். “காளிகாதேவி” வழிபாடு கூனித்தீவு கிராமத்தில் இன்றும் காணப்படுகிறது.

இன்னுமொரு செவிவழிக் கதைகளின் பிரகாரம், இவ்வாறு தென்னிந்தியாவிலிருந்து விக்ரகங்களை ஏற்றிக்கொண்டு இலங்கையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. இது கிழக்குக் கடலினுடாக வடக்குநோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் போது, இலங்கைத்துறை என்னுமிடத்திற்கு அப்பால் செல்லமுடியாதவாறு நின்றுவிட்டது. அதிலுள்ள அனைவரும் கடலிலேயே இரவைக்கழிக்க நேரிட்டது. அவ்வேளையில் படகோட்டியின் கனவில் குறிப்பிட்ட ஒரு விக்ரகத்தை அங்கே இறக்கிவிடுமாறு கூறப்பட்டதற்கிணங்க செண்பகநாச்சியம்மன் சிலை இங்கு இறக்கப்பட்டது. பின்னர் படகோட்டி ஏனைய விக்ரகங்களுடன் வடக்கு நோக்கி பயணமாகியதாகவும், இத்தோணியானது சம்பூர் கெவுளிமுனை கடற்கரையில் தரைத்தட்டியதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

இதே கருத்தைக் கூறுகின்ற இலங்கைத்துறை, ஈச்சிலம்பற்று மக்கள் இதனோடு சேர்த்து இன்னுமொரு கதையையும் தெரிவிக்கின்றனர். இலங்கைத்துறையில் இவ்வாறு இறக்கிவிடப்பட்ட விக்ரகத்துடன் ஏழு குடி மக்களும் இங்கு இறங்கியதாகத் தெரிவிக்கின்றனர். இவர்களின் பாவனைக்கென தனித்தனியானதாக ஏழு குளங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும் கூறுகின்றனர்., இவ்வேழு குளங்கள் இன்றும் இப்பகுதியில் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. (2)

ஆனாலும் தம்பிலுவில் கண்ணகி பற்றிய குறிப்புகளின் பிரகாரம் கஜபாகு மன்னனின் (கி.பி 171-193) இறுதிக் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டின் மதுரையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட அம்மன் சிலைகளில் ஒன்று இலங்கைத்துறையிலும் இன்னுமொன்று சம்பூரிலும் இறக்கப்பட்டது. இவ்விக்ரகங்களுள் மற்றையது (செண்பகச்செல்வி என்னும் கண்ணகியம்மன் சிலை) கடல் வழியாக துங்ககோள

என்ற கந்தபாணந்துறையை அடைந்தது. பின்னர் அங்கிருந்து பண்டைய நகரமான சாகாமம் கிழக்கு புறநகர் பகுதியான ஊரக்கை என்ற இடத்தில் வைத்து வழிபடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஊரக்கை கண்ணகையம்மன் ஆலயத்தின் தொடர்ச்சியே, கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் காணப்படும் இன்றுள்ள தம்பிலுவில் கண்ணகையம்மன் ஆலயமாகும். (3)

அத்தோடு கண்ணகி பற்றிய இப்பிரதேச கர்னபரம்பரைக் கதைகளின் பிரகாரம் பாண்டிய நாட்டில் கோவலன் கொலையுண்டதன் பின்னர், தனது ஒரு முலையைத் திருகியெறிந்து கண்ணகி மதுரையை எரித்தாள். பின்னர் தனது சக்தியினால் உயிர் துறந்த கோவலனை உயிர்ப்பித்தாள். அவன் உயிர்த்தெழுந்த பின்னரும் கூட மாதவியின் நினைவாகவே இருப்பதையுணர்ந்து மிகுந்த கோபத்துடன் அவ்விடம் விட்டகன்றாள். அப்போது எதிரே வந்த திருமால் கண்ணகியின் கோபத்தை தணிவிக்க பலமுறை முயன்றும் முடியாமல் போக, கண்ணகி திருமாலுடன் வாக்குவாதப்பட்டு என் தலைவன் ஈசன் இருக்குமிடம் செல்கின்றேன் என்று கூறிவிட்டு இலங்கையின் தெட்சணகையத்தை நோக்கி தோணி மூலம் கடல் கடந்து வந்தடைந்தாள். (இங்கு கண்ணகி உமாதேவியின் அம்சமாகவே நோக்கப்படுகின்றாள்) தெட்சணகைய கொட்டியாரக்குடாவை வந்தடைந்த கண்ணகி மாவலிகங்கை கழிமுகத்தினூடாக, கங்கையில் எதிர் நீரோட்டம் கொண்டு நிறைந்த நீர்நிலைகளும் பசுமையான சோலைகளும் கொண்டதுமான இயற்கை எழிலடர்ந்த நீலாப்பளையை அடைந்து இளைப்பாறியதாக ஐதீகம்.

இதன் பிற்பட்ட காலத்தில் இலங்கை வேந்தன் கஜபாகு கண்ணகி விழாவுக்கு சேரநாடு சென்றிருந்த போது, சந்தன மரத்தால் செய்த கண்ணகி உருவமும், ஒரு சிலம்பும் சந்தன மரப்பலகையால் செய்த பேழையில் வைத்து கஜபாகுவுக்கு செங்குட்டுவன் மன்னன் கொடுத்தான். பாண்டிய அரசன் வெற்றிவேற் செழியன் யானை மேல் அரசனையும் சந்தனப் பேழையையும் ஏற்றி வேதாரணியம் வரை கொண்டுவந்து விட்டிருந்தான். பின் அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் இலங்கையின் திருவடிநிலையில் இறங்கிய இவர்கள் யானை ஊர்வலமாக திருவடிநிலையிலிருந்து அங்கணாமைக்கடவை, வேலம்பாறை, வன்னியூடாக வற்றாப்பளை, சாம்பல்தீவு, திருகோணமலை, தம்பலகாமம், பாலம்போட்டாறு வழியாக நீலாப்பளை வரை சென்றனர். இங்கிருந்து தாவளமாட்டின் மூலமாக மட்டக்களப்பில் கோராவெளி முதலான பலவிடங்களினூடாக கண்டிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டதாக வரலாறு (4) கூறுகின்றது. இவ்வாறாக நீலாப்பளை சார்ந்த தகவல்கள் காணப்படுகின்றன.

இவைகளை விட நாயன்மார், ஐயனார், வீரபத்திரர், வைரவர், மாரியம்மன், பிள்ளையார், வன்னித்தம்பிரான், வதனமார், நாகதம்பிரான் மற்றும் காளியின் பலமுக வடிவங்களிலான வழிபாடுகளும் கொட்டியாபுரப்பற்றில் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன. மடை வேள்விகள், பொங்கல்படையல் போன்றனவும் இங்கு இடம்பெற்று வந்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அ. ஸதீஸ்குமார் - அருள்மிகு பத்திரகாளியம்மன் ஆயை வரலாறும் மகிமைகளும் (பக்-14), 2014
2. அ. ஸதீஸ்குமார் - கொட்டியார்பரப்பற்று முதுசாங்கள், (பக்-162-63), 2016
3. நா. நவநாயகமூர்த்தி - திருக்கோவில் பிரதேச இலக்கியவரலாறு, (பக்-6), 2014
4. சி. கணபதிப்பிள்ளை - பத்தினி வழிபாடு, (பக்-5, 6), 1978

நாக (பாம்பு) வழிபாடு

நாகர் எனப்படுபவர்கள் நாக வணக்கத்தில் ஈடுபடுபவர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர் (நாகம் - பாம்பு, மலை). இருந்த போதிலும் நாகம் என்னும் சொல்லுக்கு மலை என்றும் பொருளுண்டு. சிந்துவெளி நாகரீக காலத்திலும் நாகவழிபாடுகள் இடம்பெற்றதாக தொல்லியலாய்வுகள் கூறுகின்றன. அங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களிலே பாம்பு உருவங்கள் காணப்படுவது இதை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பல இடங்களில் நாகர் எனப்பட்ட, கோத்திரம் கொண்டவர்கள் வாழ்ந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக சில இடங்கள் “நாக” என்னும் பகுதி சேர்த்து நாகர்முனை, நாகபடுவான், நாகதீவு, நாகமலை, நாகதீபம், நாகர்கோவில் முதலிய பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றன. அதுமட்டுமல்லாது சிலருடைய பெயர்கள் கூட நாக என்று தொடங்குவது (நாகராசா, நாகராணி, நாகேஸ்வரன் போன்றன...) இன்றளவும் பயன்பாட்டிலுள்ளது.

இதே போல இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களிலொன்றான சூளவம்சத்தின் சில இடங்களில் இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியில் நாகவழிபாடு (பாம்பு வழிபாடு) இடம்பெற்றுள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதாவது கீர்த்தி சிறிமேக மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி 301 - 328) மந்திரவாதி ஒருவனுக்கு உணவு வழங்கியமைக்குப் பிரதியுபகாரமாக “மகாநாக” என்பவனை அரசு பதவியில் அமர்த்துவதாகக் கூறியதோடு, அவனை கோகர்ண கடற்கரைக்கு அழைத்து வந்து மந்திரத்தை முறைப்படி உச்சரித்து புன்ஸ மாதத்தின் (மார்கழி - தை) முழு நிலவுள்ள இரவில் நாகாவை மந்திரத்தால் அழைத்து செய்த செயல்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. (இது வெருகல் பகுதியாகக் கூட இருக்கலாம்).

மஜம்தார், புசல்கர் ஸெலிக்மன் ஆகிய வரலாற்றாய்வாளர்கள் இயக்கர், நாகர் என்பவர்கள் தற்போது இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திராவிடருக்கு முற்பட்ட பூர்வீகக் குடிகளான வேடர்களின் சந்ததியினராக இருக்கலாம் என்கின்றனர். கொட்டியாரப் பகுதியிலுள்ள நாக வழிபாட்டிடங்களுள் புதூர் (லிங்கபுரத்திற்கு அருகாமையில்), சேனையூர் போன்ற இடங்களிலுள்ளவை ஆதியானவை.

இலங்கையில் தமிழ் பௌத்தம்

புராதன இலங்கையில் (நாகதீபம், தம்பபன்னி அல்லது தாமிரபர்னி) வாழ்ந்த இயக்கர் மற்றும் நாகர்களைப் பற்றி புராண இதிகாச காவியங்களிலும், இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களிலும் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விரு குலத்தவர்களும் தனித்தனியே இராச்சியங்களை ஆண்டு கொண்டிருந்த போதிலும் தங்களிடையே திருமணத் தொடர்புகளையும் பேணியிருந்தனர். இவர்கள் பெண்தெய்வ வழிபாடு, லிங்க வழிபாடு, நாகவழிபாட்டோடு இயற்கையைத் தெய்வங்களை வழிபடுபவர்களுக்கும் காணப்பட்டனர். இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மத அரசியல் புரட்சிகளின் தாக்கங்கள் இலங்கையிலும் பிரதிபலிக்கத் தவறவில்லை. இதன் ஒரு அம்சமாகவே கௌதம புத்தரின் போதனைகள் நோக்கப்படுகிறது. இலங்கைத்தீவிலே கௌதம புத்தரின் போதனைகள் இலங்கைக்கு விஜயனது வருகைக்கு முன்னரே பின்பற்றப்பட்டிருந்தது. இதை இலங்கையின் வரலாற்று நூலான மகாவம்சமும், தற்போதய தொல்லியல் ஆய்வு முடிவுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. புத்தரின் இலங்கை வருகையின் போது புத்தரால் போதிக்கப்பட்ட போதனைகளை இயக்கர் மற்றும் நாகர்குல மக்கள் பின்பற்றத் தொடங்கியிருந்தனர். இவ்வாறு புத்தர் பெருமானின் மூன்று தடவைகளாக அமைந்த இலங்கை விஜயத்தின் தொடர்ச்சியாகவே பௌத்தம் இலங்கையில் பரவலாயிற்று எனலாம்.

முதலாவது இலங்கை வருகையின் போது மகியங்களை என்னுமிடத்தில் இயக்கர்குலத்து மக்களிடையே இயற்கையினால் ஏற்பட்டிருந்த பீதியைப் போக்கி, அவர்களை தமது போதனைகள் மூலம் அச்சம் தவிர்க்கச் செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

இரண்டாவது வருகை, வடக்கே நாகதீபத்தில் சூலோதரன் மற்றும் மகோதரன் என்னும் நாகர்குல மன்னர்களிடையே ஏற்பட்டிருந்த சிம்மாசனத்துக்கான பிணக்கை தீர்க்குமுகமாக அமைந்தது. மாமன் மருமகன் உறவைக் கொண்ட இவ்விருவரும் புத்தபெருமானின் போதனைகளை ஏற்றுக் கொண்டு சமாதானமாகியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

மணிபல்லவத்தீவில் விலைமதிக்க முடியாத இரத்தின சிம்மாசனம் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, கீழ்த்திசையில் உள்ள நாகநாட்டைச் சேர்ந்த இரு அரசர்கள் இதற்காகப் படைதிரட்டிப் போர்செய்து கொண்டிருக்கும் போது, இலங்கைத் தீவிலுள்ள சிவனொளிபாதமலையைத் தரிசிப்பதற்காக ஆகாய மார்க்கமாக வந்த புத்தர் பெருமான் மணிபல்லவத்தின் (நயினாதீவு) மேலாகச் செல்லும் போது போர் நடப்பதைக் கண்டார். இரு பகுதியினருக்கும் மத்தியில் இறங்கி இவ் ஆசனம் எல்லோராலும் வணங்குதற்குரியது. எனக் கூறி போர்புரிவதைக் கைவிடுமாறு இருதரப்பையும் சமாதானப்படுத்தினார் (1). இவ் ஆசனம் இந்திரனால் தனது பாவத்துக்கு (ஆபுத்திரன் உயிரிழப்பு) பிராயச்சித்தமாக புவனேஸ்வரி அம்பிகைக்கு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

மூன்றாவது வருகை, கல்யாணி (இன்றைய களனி) தேசத்தை ஆட்சி புரிந்த நாகர்குல மன்னனான மணியகிகவின் வேண்டுகோளின் படி அமைந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு சித்தார்த்தன் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட கௌதம புத்தரின் இலங்கை வருகைகளின் போது அவரால் போதனை செய்யப்பட்டதாகக் நம்பப்படும் இடங்களில், பிற்காலங்களில் இலங்கையின் அரசர்கள் பௌத்த வழிபாட்டிடங்களை அமைத்திருந்தனர். இவ்வாறு இலங்கையில் அமைக்கப்பட்ட பதினாறு இடங்களையும் (சொலஸ்மஸ்தான) பௌத்தர்கள் யாத்திரை செய்து தரிசிப்பதனால் பெரும்பேற்றை அடையமுடியும் என்ற நம்பிக்கையின் காரணமாக இன்றுவரை யாத்திரை செய்வதனைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

அவ்விடங்களாவன!மகியங்கனை (பதுளை -1வது வருகையில்), நாகதீபம் (யாழ்ப்பாணம் - 2வது வருகையில்), களனி (கம்பகா -3வது வருகையில்), சிறீபாத (சிவனொளிபாதமலை - 3வது வருகையில்), திவாகுகவ - (சிவனொளிபாத மலையடிவாரம்- 3வது வருகையில்), தீகவாபி (அம்பாறை - 3வது வருகையில்), முதியங்கனை (பதுளை), ஜேதவனராமய (அநுராதபுரம்), திஸ்ஸமகாராம (அம்பாந்தோட்டை), ஜயசிறி மகாபோதி (அநுராதபுரம்), மிரிசவட்டிய (அநுராதபுரம்), ருவான்வெலிசாய (அநுராதபுரம்), தூபராமய (அநுராதபுரம்), அபயகிரி (அநுராதபுரம்), சீலைசத்தியம் (அநுராதபுரம்), கிரிவிகாரை (கதிர்காமம்) என்பனவாகும். இச் சைத்தியங்களில் பெரும்பாலானவை புத்தரின் புனித சின்னங்களை (உடற்பாகங்கள்) வைத்து கட்டப்பட்டனவாகும் என்ற குறிப்புகளும் உண்டு.(2) விஜயனின் இலங்கை வருகை (கி.மு 483 இல்) யின் போது இங்கு பல சைவக் கோயில்கள் காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. விஜயன் காலம் தொடங்கி பண்டுவாசுதேவன், அபயன், பண்டுகாபயன், மூத்தசிவன், தேவனம்பியதீசன் (கி.மு 247-207) மன்னன் முதலானவர்கள்

சைவசமயத்தையே பின்பற்றினர். ஆனால் தேவனம்பிய தீசன் மன்னன் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியப் பேரரசர்களுள் ஒருவரான அசோகர் சக்கரவர்த்தியின் உதவியினுடன் இலங்கையில் பௌத்தம் அரசு ஆதரவு பெற்று பரவலாயிற்று.

கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்திற்குப் பரவியது. அதன் பின்னரே இலங்கைக்கும் பரவியமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் கௌதமபுத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் இங்கு பௌத்தம் அறியப்பட்டிருந்த போதிலும், அசோகரின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு)அசோகரின் சகோதரரான மகேந்திரர் தனது சீடர்களுடன் முதலில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து அங்கே சில காலம் தங்கி ஏழு பௌத்த விகாரங்களைக் கட்டினார் என்பதை “நெத்திபகரணட்டகதா” என்னும் பாளிநூல் கூறுகிறது. இவற்றுள் முதன்மையானது இந்திரவிகாரையாகும். பின்னர் மதுரைக்குச் சென்று மகேந்திரப்பள்ளியை நிறுவிய பின்னரே இலங்கை சென்றார் என்கிறார் முன்னாள் இந்திய தொல்லியல் திணைக்கள ஆணையாளரான டாக்டர் இராமச்சந்திரன் அவர்கள். ஆனால் இம் மகேந்திரரை இலங்கையின் பாளி நூல்கள் மகிந்தர் என்றும், இவரை அசோகரின் மகன் என்றும் கூறுகின்றன.(3) (புத்தர் என்றால் ஞானம் பெற்றவர் என்று பொருள். ஆனால் இது பிற்காலங்களில் கௌதம சித்தார்த்தருக்கே உரியதாகிவிட்டது.)

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்ற பிராமி கல்வெட்டுக்கள் திருகோணமலை கொட்டியாபுரப்பற்றில் இன்றளவும் காணப்படுகின்றன. பிராமி சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியும் வழக்கில் இருந்த காலம் பெருங்கற்கால பண்பாடு நிலவிய ஆதி இரும்புக் கற்கால பண்பாட்டு காலமாகும். கொட்டியாரப்பற்றில் இக்காலத்தைய பிராமி சாசனங்கள் வெருகல்-ஈச்சிலம்பற்று, சேனையூர், கஜக்கொடிமலை, சேருவில் போன்ற இடங்களில் காணப்படுகின்றன. வெருகல் வட்டவன் பிரதேசத்தில் (எழுத்துக்கல் மலை) குகைச் சுவர்களில் காணப்படுகின்ற பிராமிச் சாசனங்கள் துறவிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட தான சாசனங்களாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது. (இவை துறைசார் ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்). இதே காலத்தைச் சேர்ந்த பிராமி எழுத்துக்கள் வரையப்பட்ட குகைகள் பௌத்த மதக் குகைகளாக இந்தியா மதுரையிலும் இலங்கையிலும் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்று தொடக்கம் இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்த சிங்கள மன்னர்களும், தமிழ் மன்னர்களும் பௌத்தத்தை ஆதரித்தே வந்துள்ளமை வரலாறு. சில தமிழ் மன்னர்கள் பௌத்தத்தை தழுவி பௌத்த குருமார் மற்றும் பௌத்த மக்களின் ஆதரவு பெற்று இலங்கையை ஆட்சியும் செய்துள்ளனர். இவர்களுள்

அநுராதபுரத்து தமிழ் மன்னர்கள் மற்றும் கண்டிய நாயக்க வம்சத்து அரசர்கள் போன்றோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள்.

இருப்பினும் தமிழ் சைவ மன்னனான எல்லாளன் அநுராதபுர இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி கி.மு.145- கி.மு 101 வரை 44 ஆண்டுகள் நீதி தவறாது ஆட்சிபுரிந்தான். எதிரிக்கும் நீதி வழங்கி சிறப்பாக ஆட்சி செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் பிற மதத்தையும் ஆதரித்து வளர்த்ததாக மகாவம்சக் கூற்று காணப்படுகின்றது. எல்லாளன் காலத்தில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் இம்மன்னன் புகழை இன்றுவரை எடுத்தியம்புகின்றன. எல்லாளன் மன்னன் தானமொன்றுக்கு பௌத்த குருமார்களை அழைப்பதற்காக தேரின்மீதேறி வீதியால் வருகின்ற போது, அங்கிருந்த விகாரைச் சுவரின் மீது தேர் உராய்ந்ததன் காரணமாக விகாரை சேதமடைந்ததைக் கண்ணுற்ற மன்னன், மனம் வருந்தி சேதமடைந்த 15 செங்கற்களுக்குப் பதிலாக 15000 பொன் வழங்கியதாகவும் அறியமுடிகின்றது.

எல்லாளனின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்று உறுகுணையை ஆட்சிபுரிந்து வந்த கவந்தீசமன்னனின் குமாரனான துட்டகைமுனு எல்லாளனுடன் போர்புரிந்து வெற்றிகொண்ட பின்னர் எல்லாளன் இறந்த இடத்தில் சமாதி ஒன்றையும் அமைத்தான். அன்றிலிருந்து அவ்வழியாற் செல்லும் யாவரும் இறங்கி எல்லாள மன்னனின் சமாதிக்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்து நடைமுறைப்படுத்தியதிலிருந்து எல்லாளனின் சிறப்பு உணரப்படுகிறது. இவ்வாறு தமிழ் மன்னர்கள் தவிர்ந்து, தமிழ் பௌத்த குருமார்களும் இலங்கையில் பௌத்தம் சரிவை எதிர்போக்கிய காலங்களில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து பாதுகாத்து வளர்த்தமை வரலாறு.

இவர்களுள் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோழநாட்டவரான ஆசாரிய புத்தத்த மகாதேரர், காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த ஆசாரிய தருமபாலர், பாண்டியநாட்டவரான அநுருத்தர், தம்மகீர்த்தி தம்பராட்ட (இவர் 2ஆம் பராக்கிரமபாகு காலத்தவர் - கி.பி.1236-1268) மற்றும் சங்கமித்திரர் (இவர் மகாசேனன் மன்னனுடைய குருவாவார் - கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள். இவ்வாறாக கி.மு 3 தொடக்கம் கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்தியாவில் குறிப்பாக தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பெரும் சிறப்புடன் தமிழ் பௌத்தம் இருந்துள்ளது. இக்காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டையாண்ட பாண்டிய மன்னர்களும் தொடர்ந்து வந்த களப்பிரர்களும், இலங்கையரசர்களும் பௌத்தத்தை ஆதரித்திருந்தனர். ஆனால் கி.பி 7ஆம், 8ஆம், 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் பரவிய சைவ வைணவ மதங்களின் பக்தி இயக்கம் (நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது) தமிழ்நாட்டு பௌத்தத்துக்குப் பெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது.

இக்காலத்தில் பிராமணிய சைவத்தின் ஆதிக்கப் பரம்பல் காரணமாக ஏராளமான தமிழ் பௌத்தர்களும் சமணர்களும் சைவத்திற்கு மதமாற்றப்பட்டனர். அல்லாதோர் கொல்லப்பட்டனர். இந்நிலையில் இலட்சக்கணக்கான தமிழ் பௌத்த மக்கள் தமிழ் நாட்டைவிட்டு இலங்கைக்குத் தப்பியோடியதாக அறியமுடிகின்றது. பௌத்தமதக் கொள்கைகளை சைவமதம் உள்வாங்கிக் கொண்டது. பல பௌத்த ஆலயங்கள் ஐயனார் மற்றும் ஐயப்பன் கோயில்களாக மாற்றப்பட்டன. வடமொழி நூல்கள் ("அமரகோசம், நாமலிங்கானு சாசனம்") கௌதமபுத்தரை "சாஸ்தா" என அழைத்தன. இவ்வடமொழிச் சொல் தமிழில் சாத்தன் ஆகும், இதன் நேரடி தமிழ்ப்பதம் ஐயன், ஐயனார் என்பதாகும். ஆதலால் புத்தர் தமிழர்களால் ஐயன், ஐயனார் ஆகிய பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டுவந்திருந்தார். சைவர்களால் சிவனின் மகனாக(சாத்தன்) புத்தர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். ஆனால் இதை ஏற்றுக் கொள்ளாத மலையாளப்பிராமணர்கள் கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டளவில் திருமாலுக்கும் சிவனுக்கும் பிறந்தவராக "ஐயப்பன்" ஐ உருவாக்கினர்(4) என்னும் கருத்தும் நிலவுகின்றது.

இப்பௌத்த ஞானிகளால் தமிழிலக்கியம் வளர்ந்தது. ஏராளமான தமிழ் நூல்கள் பிறந்தன. இவற்றுள் மணிமேகலை, குண்டலகேசி, உதயணன் காதை, சித்தாந்தத்தொகை, திருப்பதிகம், வீரசோழியம் போன்ற காப்பியங்கள் முக்கியமானவைகளாகும். இவற்றை மத ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து தப்பிய நூல்களாகவும் கொள்ளலாம். இந்நிலையே பௌத்தம் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் தோன்றி முன்னிலை பெற்றிருந்த சமண மதமும் (ஐஜன) சைவ வைணவ பக்தி வள்ளத்தில் சரிவை எதிர்நோக்கியது. சமணகுருமார்களாலும் மிகவும் சிறந்த தமிழ் இயக்கியங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பவணந்தி முனிவர் எழுதிய நன்னூல் (தமிழ் இலக்கண நூல்), நாலடியார் (அறநூல்), திருத்தக்கதேவர் எழுதிய சிந்தாமணி, இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம், ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களான உதயணகுமார காவியம், யசோதரகாவியம், நாககுமாரகாவியம், சூளாமணி, நீலகேசி ஆகியன இவற்றுள் சிலவாகும்.

இவ்வாறே தமிழ் பௌத்த அறிஞர்கள் பாளிமொழி பயின்று விசுத்திமார்க்கம், மதுரத்தவிலாசினி, விநயவினிச்சயம், உத்தரவினிச்சயம், ஞாபாஞாப விபாகம், ஜினலங்காரம், தந்ததாது, போதிவம்சம், அபிதம்மாவதாரம், அபிமார்த்த சங்கிரகம் ஆகிய பௌத்த இலக்கியங்களை உருவாக்கிப் பெருமை பெற்றனர்.(5) இவ்வாறு "அன்றைய நாட்களில் துறவு பூண்ட தமிழ் பௌத்தர்களான அறிஞர்கள் மற்றும் குருமார்கள் இலங்கைக்கு வந்திருக்காது விட்டால் இன்று சிங்கள பௌத்தத்தைக் காண வாய்ப்பே இல்லாது போயிருக்கும்" என்பது சிங்கள வரலாற்றாய்வாளரான திரு. லயனல் சரத் அவர்களின் கூற்றாகும். இந்தியாவின் சோழப் பெருமன்னர்களும்

சைவத்துடன் பௌத்தத்தையும் ஆதரித்தே வந்துள்ளதை குறிப்புகள் காட்டுகின்றன. திருகோணமலை பெரியகுளம் பகுதியில் (அக்காலத்தைய கட்டுக்குளம்பற்று) அமைந்துள்ள வெல்கம் விகாரை “இராஜராஜப்பெரும்பள்ளி” என்று அழைக்கப்பட்டது. திராவிடக் கட்டக்கலைப் பாணியிலமைந்த ஒரு பௌத்த பள்ளியாக இதைக் கூறுவர். இதன் இன்னுமொரு பெயர் “நாதனார் கோவில்” ஆகும். அத்தோடு இப்பள்ளியில் பதினைந்து தமிழ் கல்வெட்டுகள் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பெருமளவில் தானங்கள் (நெய்க்கான எருமைகள், பசுக்கள் மற்றும் விளக்குகள்) பற்றிக் கூறுவனவாகவே காணப்படுகின்றன.

திரியாய் பகுதியில் “இருந்த உதுத்துறை விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி” என்னும் பௌத்தபள்ளி தமிழ் படைத்தளபதி கணவதி தண்டநாதனார் பாதுகாப்பில் இருந்ததை கி.பி.1128 ஆம் ஆண்டுக்குரியதாக கருதப்படும் “திரியாய் மயிலன்குளத்து தமிழ் சாசனம்” கூறுகின்றது. இச்சாசனம் ஜயபாகு மன்னனின் 18 ஆம் ஆண்டுக்குரியதாக அறியப்பட்டுள்ளது. இதேபோலவே இந்தியாவில் வேதாரணியம், நாகபட்டினம் ஆகிய நகரங்களில் சுந்தரசோழப் பெரும்பள்ளி, ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி, ராஜேந்திரசோழப் பெரும்பள்ளி ஆகிய பௌத்த பள்ளிகளை சோழர்கள் உருவாக்கினர்.

அன்று பல சிவாலயங்கள் காணப்பட்ட பதி நகரில் (இன்றைய பதவியா) 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கருதப்படும் சமஸ்கிருத மொழிச் சாசனமொன்றில் லோகநாதன் என்னும் தண்டநாயகன் விகாரை ஒன்றை அமைத்து, அதன் காவலுக்கு வேளக்காரப்படையை வைத்தமை பற்றியும் அறியமுடிகின்றது. (6) கி.பி 6,7,8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட சைவமறுமலர்ச்சி பக்தியியக்கம் காரணமாக ஏராளமான தமிழ் பௌத்தர்களும் சமணர்களும் சைவத்திற்கு மதமாற்றப்பட்டனர். அல்லாதோர் கொல்லப்பட்டனர். இந்நிலையில் இலட்சக்கணக்கான தமிழ் பௌத்த மக்கள் தமிழ் நாட்டைவிட்டு இலங்கைக்குத் தப்பியோடியதாக அறியமுடிகின்றது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து பௌத்தம் படிப்படியாக மறைந்து போகும் நிலை ஏற்பட்டது. இலங்கையிலும் இச் சைவமறுமலர்ச்சி பரவியதன் காரணமாக (இக்காலத்திலேயே திருக்கோணேச்சரம், திருக்கேதீச்சரம் ஆகிய தலங்களின் மீது திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் தேவாரப் பதிகங்கள் பாடப்பட்டது.) தமிழ்பௌத்தர்களுக்கான ஆதரவின்மை காணப்பட்டது.

இங்கு தமிழ் என்ற மொழியுணர்வை விட பௌத்தம் என்ற மதவுணர்வே மேலோங்கியிருந்தது. தமிழ் பௌத்த மக்கள் இலங்கைச் சிங்கள மன்னர்களின் ஆதரவு பெற்றிருந்த பௌத்தத்தை நோக்கித் தள்ளப்பட்டனர். இதனால் இவர்கள்

தமிழ் மொழியைக் கைவிட்டு சிங்களத்தை ஏற்றுக்கொண்டு சிங்களப் பௌத்தர்களாகினர். இதன்காரணமாகவே இலங்கையில் மிகப்பாரியளவில் இனவிகிதாசாரம் மாற்றமடைந்ததாக வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். வர்ணாச்சிரமத்தின் பிறப்புத் தாழ்வயர்ச்சி, வேள்வி, யாகங்களில் உயிர்களைப் பலியிடல், தெய்வத்திற்கும் தமக்குமிடையே காணப்படுகின்ற பிராமணராதிக்கம் காரணமாக பிராமணிய சைவமதத்தை ஏற்கமறுத்து உயிர்க்கொலைகளை எதிர்க்கும் பஞ்சசீலக் கொள்கைகளை வலியுறுத்தும் பௌத்தத்தை இம்மக்கள் கைவிட மறுத்ததில் வியப்பேதுமில்லை என்றே எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

ஆனாலும் இங்கு குறிப்பிடக்கூடிய விடயம் என்னவெனில், நகரப்பகுதிகளை விட கிராமப்புறங்களில் தமிழர்கள் தங்களது ஆதிமுன்னோர்கள் பின்பற்றிய வைதீக ஆகமமுறையல்லாத (வேள்விகள் மற்றும் யாகங்களில் பலியிடல் இல்லை, பிராமணராதிக்கம் இல்லை) வழிபாடுகளையே மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர் என்பதாகும்.

அடிக்குறிப்பு

1. இன்று இலங்கையில் தமிழ் பௌத்தம் ஒழிந்தமைக்கு மேற்கூறிய காரணங்களோடு, சோழர்களின் சைவசமய அரவணைப்பு, மாகோன் மன்னனின் தீவிர சைவசமய ஆதரவு மற்றும் பௌத்த புறக்கணிப்பு, தேவார திருவாசகப் பாடல்களின் எழுச்சி, சிங்கள மொழியின் பௌத்தம் மீதான அதிதீவிர ஆக்கிரமிப்பு போன்றவை காரணங்களாக அமைகின்றன. இருந்தபோதிலும் சைவசமய மக்களிடையே புத்தபெருமானுடைய வழிபாடும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றமையும், பௌத்தர்களிடையே இந்துமதக்கடவுள்களின் வழிபாடு இடம்பெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது..

உசாத்துணை நூல்கள்

1. திரு. சி ஆ. கதிரத்தம்பி - ஆபுத்திரனும் அமுதசுரபியும், (பக்-34), 1980
2. ஆங்கில விக்கிபீடியா
3. சிவ தியாகராஜா - தமிழ் மக்களும் தமுவிய மதங்களும், (பக்-81), 2008
4. மேலது (பக்-87,88)
5. மேலது (பக்-84)
6. திருமதி.ஜி. தனபாக்கியம் - இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும், - (பக்- 265), 2001

சேருவில மங்கள ரஜமகா விகாரை

பௌத்த மக்களின் யாத்திரீகத் தலங்களில் ஒன்றான சேருவில மங்கள ரஜமகா விகாரை அன்றைய கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தின் தெற்குப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இவ்விகாரம் சேருவில தாதுகோபுரம், சேருவில மங்கள மஹாசாய, சேருவில திஸ்ஸ மஹவெஹர என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் தோற்றுவாய் பற்றி உறுதியான தகவல்கள் கிடைத்திராதபோதிலும் பௌத்த நூல்கள் கூறும் தகவல்களைக் கொண்டு இதன் வரலாற்றை ஆராய்வோமாயின்!

According to the late Dr. R. L. Brohier, Seruwila region was a vast swamp or villu where the flood waters of the Mahaweli Ganga collected. This villu was the home of large flocks of teal (seru) during migratory period. That perhaps was how the place came to be known as Seruwila (Seeing Ceylon by R. L. Brohier).

நீர் கொண்ட பரந்த பிரதேசம் “வில்லு” என்று அழைக்கப்படும். மகாவலி கங்கையின் வெள்ளநீர் காரணமாக உண்டாகும் நீர் கொண்ட இச்சேற்று பிரதேசம் (Vast Swamp or villu) சேருவில்லு என்றழைக்கப்படும். இது Dr. R. L. Brohier அவர்களின் கூற்றாகும். இது பிற்காலத்தில் மருவி சேருவில என்றாகியிருக்கலாம்.

இவ்விடத்தில் முந்தைய மூன்று வகையான கல்ப காலப்பகுதியில் புத்தர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட கக்குஸ்ஸந்த, கோனாகமன, கஸ்ஸப என்னும் மூவருக்காக விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. அத்தோடு இறுதிப் புத்தரான இவ் யுகத்தின் கௌதமபுத்தர் இவ்விடத்திற்கு வந்தபோது எட்டு எண்ணிக்கையான கையளவு சப்பு மலர்களைக் கொண்டு இங்கு வழிபட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

புத்தரின் மூன்றாவது இலங்கை வருகை, கல்யாணி (இன்றைய களனி) தேசத்தை ஆட்சி புரிந்த நாகர்க்குல மன்னனான மணியகிகவின் வேண்டுகோளின் படி இடம்பெற்றது. நாகர்களின் அழைப்புக்கிணங்க தொடர்ந்து அவர் சேருவில க்கும் வருகை தந்திருந்தார் (1).

கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டில் எல்லாளுடன் நட்புக்கொண்டிருந்த கவந்தீச மன்னன் (காக்கைவண்ண தீசன்) உறுகுணை தேசத்தை மாகாமம் (மாகமை) என்னுமிடத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தான். அக்காலத்தில் சேறுவில என்னுமிடத்தில் அரசு புரிந்து கொண்டிருந்த சிற்றரசனொருவனுடன் தோழமை கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்து, புத்தபகவானின் புனித சின்னங்களுள் ஒன்றான நெற்றி எனும்பை வைத்து விகாரையொன்றை அமைத்தான். (2) இது பற்றி தாதுவங்ஸய மற்றும் ஜினகாலிமாலி எனும் மத நூல்களிலும் காணப்படுவதாக குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

அதுமட்டுமல்லாது சேருவில யை ஆட்சிசெய்த மன்னர்கள் பற்றி தகவல்கள் கிடைக்கப்பெறாத போதிலும், கிழக்கிலங்கையில் சேரு மற்றும் சோம ஆகிய இடங்களில் முறையே சிவ மற்றும் அபய என்பவர்கள் சிற்றரசர்களாக இருந்தமை பற்றி பிராமிக்கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியப்படுகிறது. (3)

இங்கு புனருத்தாரண வேலைகளின் போது இரண்டு கல்வெட்டுக்கள், புத்தபெருமானின் பல சிலைகள், கைகள் உடைந்த நிலையிலுள்ள போதிசத்வர் சிலை, நெலும் மலர் சிலை, கருங்கற்களாலான குளம், விலங்குகளின் உருவங்கள் கொண்டமைந்த சிற்பங்கள், பல கருங்கற்குதூண்கள், ஏழுதலை மற்றும் ஒன்பதுதலை நாகத்தின் கீழுமர்ந்த புத்தர் சிலைகள் என்பனவும் இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது இப்பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வாழ்ந்த திராவிட முன்னோடிகளான நாகர்களின் செல்வாக்கைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றது.

இலங்கைத்துறை முகத்துவாரம்

பண்டைய காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்றிலே மிகச்சிறந்த முறையில் வாணிப நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்ற பிரதேசங்களுள் ஒன்றாக இலங்கைத்துறை விளங்குகின்றது. இவ் இலங்கைத்துறையினூடாக பலநாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்களும் இலங்கையுடனான வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தமை வரலாறு.

இவ்வாறு புகழ்பெற்றிருந்த இத்துறைமுகப் பட்டினத்தினூடாகவே அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த எல்லாளன் மன்னன், திருமங்கலாயை ஆட்சி செய்த சிங்கபுதரன் ஆகியோர் தரையிறங்கியமை பற்றி வரலாற்றுக் குறிப்புகளினூடாக அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறே இந்தியாவின் கலிங்க தேசத்து அரசவம்சத்தவர்களான தந்தகுமார மற்றும் வேறமமால குமாரி ஆகியோர் புத்தர் பெருமானின் புனித சின்னங்களுள் ஒன்றான “பல்” உடன் தரையிறங்கினர். புத்தரின் பல்லைக் கொண்டு வந்தவர்கள் முதலில் இலங்கையில் தரையிறங்கிய இடமாதலால் இவ் இலங்கைத்துறை முகத்துவாரம் (சிங்கள மொழியில் லங்காபட்டுண) பௌத்தர்களினால் முக்கியத்துவம் பெறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

கௌதம புத்தர் பரிநிர்வாணமடைந்த பிறகு புத்தரின் உடற்பாகங்கள் பல்வேறு இடங்களுக்கும் கொண்டுசெல்லப்பட்டு, அவைகளை மையமாக வைத்து பௌத்த வழிபாட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இவைகளின் மூலம் பௌத்தம் சிறப்பான முறையில் வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வாறு கொண்டுசெல்லப்பட்ட உடற்பாகங்கள் புனிதசின்னங்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. இவற்றுள் பற்களும் ஒன்றாகும்.

புத்தர் பெருமானின் நான்கு வெட்டும் பற்கள் வணக்கத்துக்குரியதாக அமைந்துள்ள விதம் வருமாறு! இவற்றுள் வலதுபக்க பல் சுவர்க்கத்து தேவதைகளின் அதிபதியான “சக்ர அல்லது சக்ர தேவேந்திர” என்பவரால்

வழிபடப்பட்டதாகவும், அடுத்த பல் காந்தார தேசத்து மன்னரால் வழிபடப்பட்டதாகவும், மூன்றாவது பல் நாகர்களால் வழிபடப்பட்டதாகவும், நான்காவது பல் பிக்கு ஒருவரால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு கலிங்க தேசத்து மன்னனிடம் கொடுக்கப்பட்டதாகவும் திக்க நிக்காய (Digha Nikaya) கூறுவதாக அறியமுடிகின்றது.

இந்த நான்காவது பல் கலிங்க தேசத்தில் இடம்பெற்ற குழப்பங்கள், போர்கள் காரணமாக கலிங்கதேச மன்னன் குகசிவ காலத்தில் அவனது நண்பனான இலங்கை மன்னனின் ஆதரவுடன் பௌத்தம் சிறப்பாகப் பேணப்பட்ட இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டது. இப்பல்லை மையமாகக் கொண்டு புகழ்பெற்ற வணக்கத்தலமாக தலதாமாளிகை விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதேபோல புத்தரின் தலைமுடியைக் கொண்டு கிரிகந்த சைத்தியம் மற்றும் வலது காறைளும்பைக் (Clavicle) கொண்டு தூபராமய விகாரை, நெற்றி எலும்பைக் கொண்டு சேருவில் விகாரை போன்றனவும் அமைந்துள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஞபசிறி குணவர்த்தன - சேருவில் மங்கள் ரஜமகா விகாரய சக லலாட தாது கதா வஸ்துவ, (பக்-04), 2011. (இது ஒரு சிங்கள மொழி நூலாகும்.)
2. திருமதி.ஜி. தனபாக்கியம் - இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும் (பக்- 57), 1988
3. க. குணராசா - ஈழத்தவர் வரலாறு, (பக்-29), 1996
4. ஆங்கில விக்கிபீடியா

கற்கேணிமலை அல்லது சொங்கல்கேணி மலை

இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களில் காணப்படும் புராதன கட்டட எச்சங்கள் போல இங்கும் பரந்தளவில் இவை காணப்படுகின்றன. இது ஒரு கோட்டையாகவோ, வழிபாட்டுத் தலமாகவோ இருந்திருக்க இடமுண்டு.

திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள மூதூர் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் உள்ள இவ்விடத்திற்கு சம்பூரினுடாகவும், சேனையூர்-சந்தோசபுரத்திற்கூடாகவும் செல்லலாம். திருகோணமலையிலுள்ள பெரிய குளங்களுள் ஒன்றான இலக்கந்தைக்குளத்தின் அருகாமையில் ஒரு மலை காணப்படுகின்றது. இம்மலையின் உச்சியில் பாரிய கட்டட இடிபாடுகள் சிதறிக் காணப்படுகின்றன. இயற்கையாகவே மிகவும் பாதுகாப்பான அரன் போன்றதொரு அமைப்பைக் கொண்டுள்ளதாக இப்பகுதி தோற்றமளிக்கின்றது. இங்கு கருங்கற் தூண்கள், செதுக்கப்பட்ட வட்டம் மற்றும் சதுர வடிவிலான கருங்கற்கள், அரைப்பதற்குப் பயன்படுத்துகின்ற குழி கொண்ட கருங்கற்கள், மற்றும் அளவில் பெரியதான சொங்கற்களைக்கொண்ட சுவர்கள் போன்றவை மலையுச்சியிலும் அதன் கீழேயுள்ள சுற்றாடலிலும் சிதறுண்டு காணப்படுகின்றன.

இங்கு காணப்படும் செதுக்கிய கருங்கற்களினாலானவைகளைப் போலவே திருமங்கலாய், திருக்கரைசையம்பதி அகத்தியதாபனம், சின்னவவுளாமடு போன்ற இடங்களிலும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. எது எவ்வாறிருப்பினும் தொல்லியல் ஆராய்ச்சிகளுக்கு உட்படாதிருக்கும் வரை இவ்விடத்தின் புராதனம் மற்றும் இரகசியம் என்பன வெளிவர சந்தர்ப்பமில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

- (1) அடர்ந்த காட்டினுள் உள்ள இம்மலையுச்சியில் இருந்து பார்க்கும் போது கொட்டியாபுரப்பற்றின் வடக்கு, கிழக்கு மற்றும் தெற்கு பிரதேசங்கள் அத்துடன் கொட்டியாரக்குடாக்கடல் போன்றவற்றை பார்க்கக்

கூடியதாகவுள்ளது. மலையடிவாரத்தில் சிறியதொரு நீர்த்தேக்கம் உள்ளது. இது கற்கேணி என்றும் செங்கல் அறுத்த கேணி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பிற்காலங்களில் இங்கே செங்கல் அறுத்ததன் காரணமாக இம்மலை மற்றும் கேணிக்கு இப்பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

(ii) இவ்விடத்தில் வேளான்மைத் தொழில் செய்கின்ற எனது கிராமவாசிகளுள் ஒருவர் தனது அனுபவத்தை இவ்வாறு கூறுகின்றார். அதாவது 1985 களில் ஒருசமயம் இம்மலையடிவாரத்தில் காட்டுவிலங்குகளின் இறைச்சியை சமைத்து சாப்பிடுவதற்காக அடுப்பு மூட்டிய போது சமையல் பாத்திரங்களுக்குள் மேலிருந்து மண் விழுந்ததாகவும், தொடர்ச்சியாக மலையுச்சியிலிருந்து கற்கள் தங்களை நோக்கி உருண்டு வந்ததாகவும் கூறினார். அன்றிரவு தாங்கள் அவ்விடத்தை விட்டகன்று பரியாரியார் குளத்தை அடைந்தவேளையில் மலையுச்சியில் உடுக்கு ஒலியும், மணியோசையும் சில நிமிடங்கள் வரை கேட்டவண்ணம் இருந்ததாகக் கூறினார். சிலர் இம்மலையுச்சியில் சிவன் கோயில் இருந்ததாகக் கூறுவர்.

மத்தளமலை

சம்பூர் கடலோரத்தில் உள்ள மலையொன்றின் பெயரே மத்தளமலை ஆகும். இது மத்தள வடிவில் அமைந்திருப்பதனால் இப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுவதாக கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இம்மலையிலிருந்து செவ்வாய் வெள்ளி கிழமைகளில் இரவுவேளைகளில் மத்தள ஒலி ஒலித்ததனால் இப்பெயர் வந்ததாகவும் கூறுவர். இம் மலை பற்றிய மேலும் பல தகவல்களை கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனத்தில் “திரவிய இருப்பு” என்னும் பகுதியிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.

திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயம் பல நூற்றாண்டுகளாக வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந் தொடக்கம் சிறப்பான நிலையில் இருந்துள்ளதாக வரலாற்றுப்பதிவுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. பலவேறு மன்னர்களாலும் இவ் ஆலயத்துக்கு வழங்கப்பட்ட பொன் முதலான திரவியங்கள் மத்தளமலை, நாகமலை, வெள்ளைக்கல்மலை, வள்ளக்கல்மலை போன்றவற்றில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டு, காவல் தெய்வங்களை நிலைநிறுத்தி பாதுகாக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் மத்தளமலை, வெள்ளைக்கல் மலை என்னுமிரண்டும் சம்பூர் கடற்கரையோரமாக காணப்படுகின்றது.

திருக்கோணாச்சல வைபவம் என்னும் நூல் வள்ளக்கல்மலையை “பல்லவமலை” என்று கூறுகிறது. இது கொட்டியாரத்தில் உள்ளதாகவும், நாகமலை குச்சுவெளி பிரதேசத்தில் “நாச்சியார்மலை அல்லது வெள்ளாட்டிமலை” எனப் பெயர் கொண்டழைப்பதாகவும் கூறுகின்றது. (வள்ளக்கல் மலை என்பது சம்பூரிலுள்ள தோணிக்கல்லைக் குறிக்குமாறு அமையுமா என்பது ஆராய்தற்குரியது. வள்ளம்-தோணி)

முருகன் வழிபாடு இடம்பெறும் இம் மத்தளமலையில் பல கற்குழிவுள்ள இடங்கள், கருங்கற்பொழிவுகள், கருங்கற்களாலமைந்த கட்டட சிதைவுகள்

முதலானவற்றை இன்றும் காணக்கூடியதாயுள்ளது. இவ்விடத்திலிருந்து கொட்டியாரக்கடல், வங்காள விரிகுடாக்கடல், கொட்டியாபுரப்பற்றின் பெருமளவிலான நிலப்பிரதேசங்கள் போன்றவற்றை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (இவ்விடமும் தொல்லியல் ஆய்வுக்கட்படுத்தப்படின் மேலும் பல தகவல்கள் வெளிவரலாம்.)

அடிக்குறிப்புகள்

- (1) தற்போதய தலைமுறைக்கு முற்பட்ட சம்பூர் மக்கள் வெள்ளைக்கல்மலை வரை கால்நடைகளை ஓட்டிச் சென்று மேய்த்ததாக பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர். தற்போது கடல்நீர் மட்ட உயர்வினால் இம்மலையைச் சூழ கடல்நீர் காணப்படுகின்றது.

மூன்றாம் கட்டமைலைத்தொடர்கள்

மூதூரிலிருந்து மட்டக்களப்பு செல்லும் பிரதான வீதியிலிருந்து மூன்று மைல்கள் தொலைவில் கிழக்குப்பக்கம் நோக்கியதாக பல மலைத்தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. இம்மலைத்தொடர்கள் சிலவற்றில் பல பண்டைக்கால சிதைவுகள், கல்வெட்டுகள், கற்றூண்கள் என்பன சிதறிக்கிடக்கின்றன. இங்கு சோழ மன்னர்கள் பற்றிக் கூறுகின்ற கல்வெட்டு ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது. இது சோழப்பேரரசனான இராசேந்திர சோழன் பெயராலமைந்துள்ளதாகக் கூறப்படும் இக்கல்வெட்டில் இம்மலை “இராஜவந்தான் மலை” என்றழைக்கப் பட்டதாகக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. இம்மலையின் கிழக்கு அடிவாரத்தில் காணப்படும் இக்கல்வெட்டில் மேற்குறிப்பிட்ட மலையில் ஒரு கோயில் இருப்பதாகவும், அந்தக் கோயிலுக்கு மலையில் இருந்து பார்க்கின்ற போது கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை தெரிகின்ற வயல்நிலங்கள் சொந்தமானது என்றும் சொல்லப்படுவதாக தொல்லியல் துறைப் பேராசிரியர் க.இந்திராபாலா அவர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். (கொட்டியாரம் இலக்கிய மரபு - பாலசுகுமார் (பக்-XV))

இம்மலைத்தொடர்களில் இராஜவந்தான் மலை அல்லது சுவாமிமலை, ஒட்டுவட்டவன் மலை, கிளிக்குஞ்சுமலை, கயல்கொடி(கச்சக்கொடி) மலை, வேலர்மலை, குறவன்வட்டவன்மலை, கறிமூடிமலை, மயில்மலை, பாண்டியராண்டிமலை, அடம்பவட்டவன்மலை, பெண்டுகள்சேனைமலை என்பன காணப்படுகின்றன. (சில இடப்பெயர்கள் விடுபட்டிருக்கலாம்) இதேபோல சேனையூருக்கு அருகாமையிலுள்ள பெண்டுகள் சேனை, இலங்கைத்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள நீலியம்மன் மலை, இரணியன் கொட்டு (இரணியன் கோட்டை) அல்லது கொட்டடி, இலக்கந்தையிலுள்ள கரடிமலை, சூரன்கல், பாரதிபுரம், கட்டைபறிச்சான் தில்லங்கேணி கருங்கற் கட்டட இடிபாடுகள் போன்றனவும் ஆய்வுகளுக்காகக் காத்திருப்பவைகளாகும்.

பாகம் -1 முற்றும்

பாகம் - 2

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்று

போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வருகை தந்த போது கண்டி, கோட்டை போன்றன சிங்கள இராச்சியங்களாகவிருந்தன. யாழ்ப்பாணம் தமிழ் இராச்சியமாகவிருந்தது. வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார் அடங்கலான வன்னி என்றழைக்கப்படும் பிரதேசமும் திருகோணமலை மட்டக்களப்பிலிருந்த வன்னிப் பிரிவுகளும் வன்னியர்கள் என்றழைக்கப்படும் தமிழ் குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

திருகோணமலை மாவட்டத்திலே திருகோணமலைப்பற்று, கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று என்பன தனித்தனியான வன்னிமைகளால் அரசு செய்யப்பட்டது. இவற்றுள் திருகோணமலைப்பற்று வன்னிபாங்கள் சில காலங்கள் யாழ்ப்பாண அரசின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்தனர்.

இதே போல கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபமானது சுதந்திரமாகவும் சில காலங்களில் கண்டி இராச்சியத்தின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்ததும் வரலாறு. இதற்கு கண்டி இராச்சியத்தின் கடற்பிரயாண நடவடிக்கைகளும், யாழ்ப்பாண அரசின் பலக்குறைவுமே காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அக்காலங்களில் புகழ் பெற்ற வாணிபத்துறைகளான கொட்டியாரத்துறை மற்றும் இலங்கைத்துறை என்பன கொட்டியாபுரப்பற்றிலேயே அமைந்திருந்தன. இத்தோடு கண்டி இராசதானிக்கும் கொட்டியாரத்துக்கும் இடையே குறுகிய தூரமே காணப்பட்டது.

போர்த்துக்கேயரின் இலங்கை வருகை

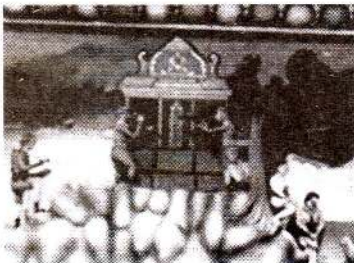
கி.பி. 1505 இல் கொச்சின் துறைமுகத்திலிருந்து மாலைதீவை நோக்கிப்பயணமான போர்த்துக்கேயத் தளபதி பிரான்சிஸ்கோ டி அல்மெய்டாவின் மகன் “டொம் லோறன்சோ டி அல்மெய்டா(Dom lourenco de Almeida)”

தலைமையிலான சுடுகலன்கள் பொருத்தப்பட்ட ஒன்பது கப்பல்கள் கடற்பயலில் சிக்கி இலங்கையின் காலிக் கடற்கரையை அடைந்த நிகழ்வு போர்த்துக்கேயரை இலங்கையில் நிரந்தரமாக நிலைகொள்ளத் தூண்டியது.(1)

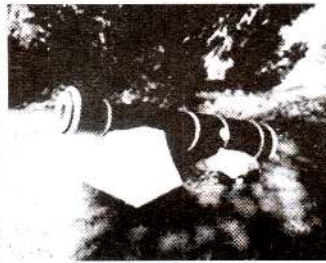
போர்த்துக்கேயரினால் இலங்கை மீது பிரித்தானும் சாணக்கியமே பிரயோகிக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் கோட்டை, யாழ்ப்பாணம் அடங்கலான கரையோரப்பிரதேசங்கள் அவர்களின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டன. பலவழிகளினாலும் கண்டி இராசதானியைக் கைப்பற்ற முடியாமலிருந்த போர்த்துக்கேயர், இன்னுமொரு மேலைத்தேச ஆக்கிரமிப்பாளர்களான ஒல்லாந்தரினால் புறந்தள்ளலாயினர். கண்டியரசன் ஒல்லாந்தருடன் நட்புக் கொள்வதைத் தடுக்கும் முகமாக தங்களின் ஆளுகைக்குட்பட்ட கரையோரப் பிரதேசங்களில் கோட்டைகளைக் கட்டத் தொடங்கினர்.

கோணேசர் ஆலய இடித்தழிப்பும் மதமாற்றமும்

கொன்ஸ்ரான்டைன் டி சா என்னும் போர்த்துக்கீசத் தளபதி தலைமையிலான கடற்படை சென்னையிலிருந்து கி.பி.1623 இல் மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஊடாக திருகோணமலையை வந்தடைந்தது. அக்காலத்தில் மிகவும் செல்வச் செழிப்புடனும், சிறந்த வேலைப்பாடுகளுடனும் காணப்பட்ட திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தின் செல்வங்கள் இவர்களால் சூறையாடப்பட்டன. சிறிது காலங்களின் பின்னர் கி.பி. 1624இல் புத்தாண்டு தினத்தன்று கோணேச்சரப் பெருமானின் நகர்வலம் அடியார்களுடன் இடம்பெற்ற வேளையில், மாறுவேடத்தில் கோயிலுக்குள் நுழைந்த போர்த்துக்கீசரினால் ஆலயம் எதிர்ப்புகள் இன்றி முற்றாகவே இடித்து கடலில் தள்ளப்பட்டது. அத்தோடு இங்கு பெறப்பட்ட கருங்கற்களைக் கொண்டு ஒரு முக்கோண வடிவிலான கோட்டையையும் அமைத்தனர். (இதுவே பிற்காலத்தில் பிரதீரிக் கோட்டை என அழைக்கப்பட்டது.) இக்கோட்டை மதில் கற்களில் பொழியப்பட்டுள்ள அழகிய சிற்பங்களை இன்றும் நாம் காணலாம். இக்கோட்டையை பிற்காலத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய ஒல்லாந்தர் இன்னும் விரிவாக மறுசீரமைத்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கோயில் இடிப்பு சிற்பம்

பீரங்கி

கோட்டை முகப்பு

கோயில் மலையில் கோட்டையை அமைத்துக் கொண்ட போர்த்துக்கேயர் வன்னிபங்களுடன் போரிட்டு வெற்றியுமீட்டினர். பின்னர் நிர்வாக நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டனர். உள்ளூர் மக்களிடையே வரிகளைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு, சைவ ஆலயங்களை இடித்தழித்து மதமாற்ற நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டனர். தானியங்கள் முதலான விளைபொருட்கள், சங்கு, முத்துக்கள், யானை பிடித்தலுக்கான வரிகள் என்பவற்றை உள்ளூர் மக்களிடமிருந்து அறவிட்டனர். சுதேசிய மதங்களுக்குத் தடை, மதகுருமாரை நாடுகடத்துதல், தமிழ் ஓலைச்சுவடிகளை எரித்தழித்தல், மதம் மாறுகின்ற சுதேசிகளுக்கு பரிசுகள், பட்டங்கள், பதவிகள், வருமானவரிகளில் இருந்து விலக்கு, மரணவரியில் (மறலா) இருந்து விலக்கு மற்றும் மரணதண்டனையில் இருந்து விலக்களித்தல் முதலியன இடம் பெற்றன.

திருக்கோணேஸ்வரர் ஆலயத் தகர்ப்பினால் வெறுப்படைந்த மக்கள் போர்த்துக்கீசரின் அடாவடித்தனத்தைத் தாங்கொணாது கொட்டியாபுரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று முதலிய பிரதேசங்களை நோக்கி இடம்பெயர் ஆரம்பித்தனர். போர்த்துக்கேயரின் வலிமையான அடக்குமுறைகளாலும், சலுகைகளாலும் வலுப்பெற்ற கத்தோலிக்க மதப்பிரச்சாரத்தை இந்து, பௌத்த மக்களால் முறியடிக்க முடியாமல் போனது. எனினும் திருகோணமலையில் ஏனைய பிரதேசங்களைப் போன்று பாரிய மதமாற்றத்திற்கு மக்கள் ஆளாகவில்லை. இதற்கு கோணேசர் பால் மக்கள் கொண்டிருந்த பயங்கலந்த பக்தியும், பெருமளவிலான விளைநிலங்கள் கோயிலுக்குரியனவாகவே காணப்பட்டமையும், போர்த்துக்கேயரின் இறுதிக் காலத்திலேயே திருகோணமலை அவர்களினால் கைப்பற்றப்பட்டமையும் காரணங்களாக அமைந்தன.

இவ்வாறு போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்ட ஆலயத்தின் சிதைவுகள் பிரபல விண்வெளி அறிவியலாளர் ஆதர் சி கிளார்க், மைக் வில்சன், ஜொகிளாஸ் ஆகியோரால் கோணேசர் மலைக்குக் கீழே ஆழ்கடலில் 1956 இல் நடாத்தப்பட்ட ஆய்வில், சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த அழகிய கருங்கற் தூண்கள் கடலினடியில் காணப்படுவது குறித்த செய்திகள் வெளியுலகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. இவ்வாறான ஆய்வுகள் முற்றுப்பெறாது இடைநடுவில் கைவிடப்பட்டதும், மேலும் பல புதிய ஆய்வுகள் திருக்கோணேஸ்வர ஆலய சுற்றாடலில் நடாத்தப்படாததும் கவலைக்குரியது. திருகோணமலை வாழ் தமிழ் மக்களின் பூர்வீகம், பாரம்பரியம் என்பன இவ் ஆய்வுகளிலேயே தங்கியுள்ளது என்பது பேருண்மை.

கிளிவெட்டி மடிகை

கரையோரப் பிரதேசங்கள் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சிக்குட்படுத்தப் பட்டிருந்த காலத்தில், கண்டி இராச்சியத்தின் மேலாண்மையை கொட்டியாபுரப்பற்று தேசம் ஏற்றிருந்த வேளையில் கண்டியினுடைய வெளியுலகத் தொடர்புகள் மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளின் முக்கிய துறைமுகங்களாக கிழக்கிலங்கையிலே கொட்டியாரத்துறையும் இலங்கைத்துறையும் காணப்பட்டன. இவற்றின் மூலமாகவே தென்னிந்தியாவுடனான வர்த்தக வாணிபத் தொடர்புகள் செட்டிமார்கள் மற்றும் அராபியர்கள் மூலமாக நடைபெற்றது.

இங்கு தரையிறக்கப்படும் பொருட்களுக்கான வரி சேகரிக்கும் மடிகை கிளிவெட்டி அருகே காணப்பட்டது (2). கிளிவெட்டியில் பாரிய கடைத்தெருக்கள் அமைந்திருந்தன. இலங்கைத் துறைக்கு மிகக் குறுகிய தூரத்திலேயே கிளிவெட்டி அமைந்துள்ளது. இது கொட்டியாரத்துறைக்கும் (இன்றைய மூதூர்) சில மைல்கள் தொலைவிலேயே உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மடிகை என்பது அக்காலத்தில் வரி சேகரிக்கும் சுங்கச்சாவடியைக் குறிப்பதாகும். (மடிகை என்பது பாரிய கடைத்தொகுதிகளைக் குறிப்பதாகவும் கூறுவர், கடைத்தொகுதிகளிலும் வரிகள் அறவிடப்படுவதுண்டு).

இங்கிருந்தே மலைநாட்டுக்குத் தேவையான புடவை வகைகள், உலோகப் பொருட்கள், மணி வகைகள், எள்ளு, தேங்காய் உள்நாட்டு உப்பு, கருவாடு முதலிய பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அங்கிருந்து நெல், பாக்கு, வாசனைச்சரக்குகள் போன்ற பொருட்கள் எடுத்து வரப்பட்டன. இவைகள் பெரும்பாலும் முஸ்லீம் வணிகர்கள், மற்றும் செட்டி வணிகர்கள் மூலமாகவே நடைபெற்றன. இப்பிரயாணங்கள் தவளங்கள் (பொதிசுமக்கும் மாடுகள்) மூலமாகவே நடைபெற்றன. இப்பிரயாணங்கள் பல நாட்பயணங்களாகவே அமைந்தன. இவ்வாறாக கொட்டியாரத்துறை, இலங்கைத்துறை என்னும் துறைமுகங்கள் மூலமாக கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசம் அக்காலத்தில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகவே அமைந்திருந்தது.

கொட்டியாபுரப்பற்று – கண்டி இராச்சிய உறவு

கொட்டியாபுரப்பற்றின் மீதான கண்டி இராச்சியத்தின் மேலாதிக்கத்தை போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்தரின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. ஒல்லாந்து பாதிரியாரான Philippus Baldaes என்பவரின் கூற்றுப்படி 16ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் கண்டியில் அரசரிமை குறித்து ஜயவீரபண்டாரனுக்கும்

விமலதர்மனுக்கும் இடையில் போர் ஏற்பட்ட பொழுது, ஜயவீரனுக்கு ஆதரவாக கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபம் 7980 போர் வீரர்களையும், 600 கூலியாட்களையும், 1000 பொதிமாடுகளையும், 30 போர் யானைகளையும், 25 அலியன் யானைகளையும் அனுப்பியிருந்தான் என்று கூறப்படுகின்றது. (3)

கண்டி இராச்சியத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற விக்ரமபாகுவின் இரண்டாவது மனைவியின் புதல்வனான ஜயவீரபண்டாரனை ஆட்சியிலிருந்து துரத்திவிட்டு, முதல் மனைவியின் மகன் களுலியட்ட பண்டாரன் ஆட்சிக்கட்டிலில் அமர்ந்தான். இவனது ஆட்சியும் அதிக காலம் நீடிக்கவில்லை. முதலியார் வீரசுந்தரவின் (வீரசுந்தரப் பெருமாள்) மகன் விமலதர்மசூரியன் (கொணப்பு பண்டாரன்) தெவநகல தெருனான்சே தேரரின் உதவியுடன் ஆட்சிக்கெதிராக கலகம் செய்து கி.பி.1592 இல் கண்டி மன்னனானான்.

இக்காலகட்டத்தில் போர்த்துக்கேயரிடம் தஞ்சமடைந்திருந்த அரச குடும்பத்தவளான டோனா கதரீனாவை ஆட்சியிலமர்த்த நடந்த சண்டையில் போர்த்துக்கேயருக்கு ஆதரவாக சீதாவக்கை இராச்சியத்தில் தஞ்சம் தேடியிருந்த ஜயவீரபண்டாரனும் போர் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டான் (4). இவனுக்கு உதவியாக பழகாமம், மட்டக்களப்பு, பானமை மற்றும் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமைகள் போர் வீரர்களைக் கொடுத்துவினர் (5).

பின்னர் போர்த்துக்கேயரால் ஜயவீரபண்டாரன் படுகொலை செய்யப்பட்டதும், விமலதர்மசூரியன் மீண்டும் கி.பி 1594 இல் மீண்டும் கண்டி இராச்சியத்தின் ஆட்சிப்பீடமேறினான்.

கண்டியரசன் போர்த்துக்கேயருக்கெதிராக கி.பி. 1611 ஆம் ஆண்டிலே போருக்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்ட பொழுது அதனையுற்று இராசப் பிரதானிகள் சபையைக் கூட்டினான். அதிலே கொட்டியாபுரப்பற்று அதிபனாகிய இடலி, பழகாமத்துச் செல்லபண்டாரம், மட்டக்களப்புக் குமாரபண்டாரம், போரதீவுக்கதிபனாகிய சண்முகசங்கரி முதலான வன்னிபங்களும் பிரசன்னமாயிருந்தனர்.

கி.பி 1612 இல் மார்செலஸ் டி பொஸ்கூடர் என்னும் ஒல்லாந்தர் கண்டி மன்னனுடன் ஒப்பந்தமொன்றை ஏற்படுத்தி, கண்டி இராச்சியத்தின் ஆணைக்குட்பட்டிருந்த கொட்டியாரத்தில் கோட்டையொன்றைக் கட்டினார். ஆனால் அது உடனேயே போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்டது(6).

இதன் போது சிமோவ் கெரியா என்பவரது தலைமையிலான போர்த்துக் கேயப்படை ஒல்லாந்தர்களை படுகொலை செய்ததை அறிந்த கண்டி மன்னன் செனரத், அதற்குப் பதிலடியாக ஏழுகோறளையில் கைது செய்யப்பட்ட போர்த்துக்கேய வீரர்களுக்கு பலவகையிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தினான் என்று கூறப்படுகின்றது(7). இதன்மூலம் ஒல்லாந்தரின் நல்லெண்ணத்தை மீளவும் செனரத் மன்னன் பெற்றுக்கொண்டான்.

கி.பி.1612 இல் கொட்டியாரத்து வன்னியன் கண்டியரசனுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்கான சூழ்ச்சியிற் பங்கு கொண்டிருந்தான் என்று இவன்மீது குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டது. அதனாற் கண்டிக்குச் சென்று கண்டியரசனிடம் சமூகமளிக்குமாறு வன்னிமைக்கு அரசு கட்டளை கிடைத்தது. இடலி நோய்வாய் பட்டிருந்ததாலே தன்னை அழைத்தமைக்கான காரணங்களை அறிவதற்குத் தன் மருமகனை கண்டி இராசதானிக்கு அனுப்பி வைத்தான். அதன் மூலம் கொட்டியாரத்து வன்னியம் அரசனுடைய விசுவாசத்தை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டான்(8)என்று அறிய முடிகின்றது.

இதே காரணத்துக்காக பழகாமத்து வன்னியரையும் கண்டிக்குச் சமூகமளிக்குமாறு கேட்கப்பட்டிருந்த போதிலும் வன்னியனார் அதை உதாசீனம் செய்ததன் காரணமாக கண்டி அரசு படைகளால் கைது செய்யப்பட்டார். பின் போர்த்துக்கேயருடன் செய்யப்பட்ட இரகசிய உடன்படிக்கையை விசாரித்துகி.பி.1613 இல் இவர் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார்(9).

இவ்வாறு கொட்டியாபுரத்து வன்னிமையின் விசுவாசத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்ட கண்டி இராச்சியத்து மன்னன் தனது அரசியல் நிகழ்வுகளிலும் கொட்டியாபுரத்து வன்னிபத்தையும் உள்வாங்கியிருந்தான். கி.பி 1613 ஆம் ஆண்டிலே அரசன் நோயுற்றிருந்து தான் இறக்கநேரிடும் என்ற எண்ணத்தினாலே தனது வாரிசாக இளவரசனை நியமிப்பதற்கும் அரசு பரிபாலனத்தை நடாத்துவதற்கு ஒரு குழுவை நியமிப்பதற்கும் இராசப்பிரதானிகள் சபையைக் கூட்டினான். அச்சபையின் முடிவுகளைத் தெரிவிப்பதற்கென இளவரசனை அழைத்துவரும் பொறுப்பினைக் கொட்டியாரத்து வன்னிபத்திடம் அரசன் ஒப்படைத்தான் என்னும் கூற்றுமூலம் அறிய முடிகின்றது(8).

கல்வெட்டு சாசனங்கள்

கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கருதப்படுகின்ற காங்குவேலிக் கல்வெட்டு மற்றும் 16ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கொள்ளப்படுகின்ற வெருகல் கல்வெட்டு என்பன கிட்டத்தட்ட போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு காலடி வைக்கின்ற காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை பிரதிபலிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

எனவே இவைகளும் இங்கு உள்ளடக்கப்பட்டு ஆராயப்படுகின்றன. இக்காலத்திலும் இங்கிருந்த வன்னிபங்கள் சுதந்திரமாகவே இப்பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்துள்ளமையை இக்கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. இவற்றை விட இன்னும் பல வாசித்தறியப்படாத கல்வெட்டு சாசனங்கள் இப்பிரதேசங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. (பார்க்க :- “கொட்டியாரபுரப்பற்று முதுசங்கள்” – (2016) – வைத்தியகலாநிதி அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்)

வெருகல் கல்வெட்டு

கொட்டியாரபுரப்பற்றின் தென்பகுதியில் மகாவலி கங்கையின் கிளையாறாகிய வெருகல் கங்கையின் ஓரமாக வெருகல் கிராமம் அமைந்துள்ளது. முற்காலங்களில் இப்பகுதியில் வெருகுச்செடிகள் நிறைந்திருந்ததன் காரணமாக இப்பெயர் ஏற்பட்டது. வெருகல் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயில் வளாகத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு சாசனம் “வெருகல் கல்வெட்டு” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இது இக் கோயிலின் தொன்மையைப் பறைசாற்றுவதோடு, அக்காலத்து வன்னிமை பற்றியும், கோயிற் திருப்பணிகள் பற்றியும் கூறுகின்றது.

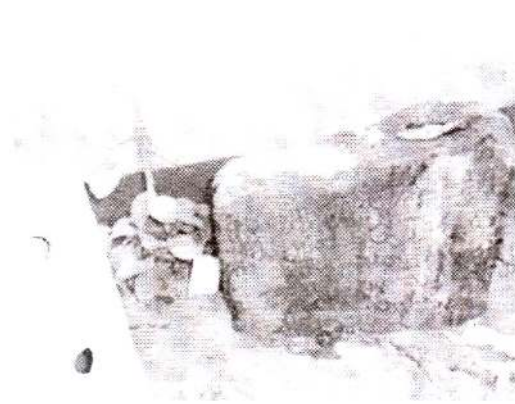
இச்சாசனத்தில் இதன் காலம் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்காத போதிலும், இதிலுள்ள எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களின் அமைப்பின் அடிப்படையில் நோக்குகின்ற போது 16ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகவே கருதப்படுகின்றது.

இச்சாசனம் பற்றி கலாநிதி திரு. கா. இந்திரபாலா அவர்கள் கூறுவதாவது!

“திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள கொட்டியாரப்பற்றில் மகாவலி கங்கையின் கிளைநதியாகிய வெருகல் ஆறு கடலோடு கலக்கும் இடத்திலுள்ள வெருகல் ஊரில் இருக்கும் இந்துக் கோயிலின் ஒரு தூணில் இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தூணிலே இக்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாகம் 19” நீளமும் 13” அகலமும் உடையது. இதிலே 11 சிறுவரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டு எழுத்து தமிழும் கிரந்தமுமாக உள்ளது.அத்தோடு இச்சாசனம் பற்றிய விபரங்களை ஹரியூ நெவில் என்பவரும் 1885 இல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாக வெளியிட்டுள்ளார்.” இலங்கையின் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியினர் இக்கல்வெட்டின் மைப்பிரதியொன்றை 1933இல் எடுத்தனர்.” (10)

கல்வெட்டின் வாசகம்

இன்றைய தோற்றம்

“ஸ்ரீ ஸாப்ரமண்ய நம தெற்கு ம தில் கயில வன்னி யனாராமயம் திம
ர்சா மகன் பழையிற் சி ம்பரப்பிள்ளை மேற்குப் பிற ம ல் ம
ட்டக்கழப்பூரவர் நிகொ ம்புக் கரையூரவர் வ டபுறம் செட்டியமுப யம்
உ”

வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் கோயில் சுற்றுமதில் அமைக்கப்பட்டது விடயமாக இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு கயிலை வன்னியனாரும், திமாசா மகன் சிதம்பரப்பிள்ளையும், மட்டக்களப்பூரவரும், நிகொம்புக்கரையூரவரும், செட்டியனும் மதில்களைக் கட்டிக் கொடுத்தனர். இங்கு குறிப்பிடப்படும் கயிலை வன்னியனார் என்பவர் கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சி செய்த வன்னிமையாகக் கொள்ளப்படுகின்றார். வன்னிமைகளின் கொட்டியாபுரப்பற்று அரசு பற்றி

கோணேசர் கல்வெட்டு சாசனம், வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் எனும் நூல், இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்ல பூபால வன்னிமையின் உயில் போன்றவற்றின் மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம். இன்றும் இக்கல்வெட்டு இக்கோயில் வளாகத்தினுள்ளேயே காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பல இடங்களிலுமுள்ளவர்கள் வந்து தரிசித்து செல்லும் ஒரு தேசத்துக் கோயிலாகவே வெருகலம்பதி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி கோயில் அக்காலத்தில் விளங்கியுள்ளது. ஏழு தேசத்துக் கோயில்களுள் இதுவுமொன்றாகக் கருதப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு முருகக் கடவுளின் சிறப்புகளோடு அதன் அமைவிடமும் முக்கிய காரணமெனக் கொள்ளலாம். வெருகலுக்கு சிறிது தூரத்திலேயே இலங்கைத்துறை மற்றும் கொட்டியாரத்துறை போன்ற புகழ் பெற்ற துறைமுகங்கள் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கங்குவேலிக்கல்வெட்டு

கொட்டியாரபுரப்பற்றின் மேற்குப்பகுதியில் மகாவலி கங்கையின் கிளையாறாகிய குருக்கள் கங்கை கொட்டியாரக்குடாவை நோக்கிப் பாய்ந்து செல்கின்றது. இந்நதியோரத்தை அண்டியதாகவே திருக்கரைசையம்பதி, திருமங்கலாய் மற்றும் அகத்திய தாபனம் என்னும் புராதன தமிழர்களின் வாழ்விடம் காணப்பட்டிருந்தது. இங்கு நாகரீகம் உச்ச நிலையில் அமைந்திருந்தது என்பது வரலாறு. இதன் தொல்லியல் எச்சங்களை இப்பகுதியில் இன்றும் நாம் காணலாம்.

இப்பகுதியில் இன்று மக்கள் வாழ்விடம் காணப்படும் கிராமமே கங்குவேலி ஆகும். கங்கைவேலி என்னும் பெயரே திரிபடைந்து கங்குவேலி ஆகியதாகவும் கூறுவர். இப்பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு சாசனம் “கங்குவேலி கல்வெட்டு” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இன்று இக் கல்வெட்டு கங்குவேலி ஆதிசீவன் கோயிலில் காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டு பற்றி பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா, ஹியூ நெவில், வாண்சாண்டன் மற்றும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் ஆகியோர் ஆராய்ந்துள்ளனர்.

ஓல்லாந்தரின் ஆட்சியின் போது திருகோணமலைப் பிராந்திய ஆளுநராகவிருந்த வான்சாண்டன் (Van sandan) என்பவர் தனது பயணத்தின் போது தென்பட்ட இக்கல்வெட்டுப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகின்றார். (11)

“பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் கங்குவேலி நோக்கிச் சென்றோம். அங்கு நெல்வயல்கள் பல வருடங்களாகவே செய்கையின்றிக் கிடந்தன என்று வன்னியனார் சொன்னார். ஆனால் அது என்றென்றுமே அவ்வாறிருக்கவில்லை என்பது ஒரு கோயிலின் அழிபாடுகளிற் காணப்பட்ட தூணென்றினாற் புலனாகியது. அக்கற்றாண் 11.5” உயரமானது. 10.5” அகலம் கொண்டது. அதன் கிழக்குப் புறத்தில் உருவமொன்று வெட்டப்பட்டுள்ளது. இதுகடல்மீதும் கடற்கரை மீதும் அதிகாரம் கொண்ட வைரவக் கடவுளின் பேராயுதமென்று தமிழர் கூறுவர். அது கிரேக்க கடவுளான நெப்ரியூனின் சூலத்தைப் போன்றதாகும்.

கங்குவேலி கல்வெட்டின் இன்றைய தோற்றம்

அதன் மேற்பக்கத்திலும் தெற்குப் பக்கத்திலும் தமிழில் எழுதிய சாசனங் காணப்பட்டது.” கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதான வரிவடிவங்களைக் கொண்ட இக்கல்வெட்டு பற்றி பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் கூறுகையில், இச் சாசனம் மூன்று வசனங்களைக் கொண்டுள்ளது.

அரசன் எவரைப்பற்றியும் இச் சாசனம் குறிப்பிடாமையால், பூமிதானம் இடம்பெற்றுள்ளமையினாலும் மலையில் வன்னியனார் இச் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் சுதந்திரமாக ஆட்சிபுரிந்துள்ளார் என அறிய முடிகின்றது.(12)

பேராசிரியரின் கூற்றுப்படி வேறெந்த வன்னிபுறம் மலையில் வன்னியனார் என வரணிக்கப்பட முடியாமையினால் இவர் திருகோணமலை வன்னிபுறமாதல் வேண்டும். மேலும் இச்சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் கொட்டியாபுரத்திலுள்ள கங்குவேலி என்னும் கிராமம் திருகோணமலை வன்னிமையின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் திருகோணமலைப் பகுதியிலுள்ள நான்கு வன்னிமைப் பிரதேசங்களுக்குள்ளும் அதிகாரப் போட்டிகளோ, போர்களோ ஏற்பட்டதற்கான சான்றுகள் இதுவரையில் அறியப்படவில்லை.

இந் நான்கு பற்றுக்களும் கோணேசர் ஆலயத்தை மையப்படுத்தி பரிபாலனம் செய்யப்பட்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். அதே போல இந் நான்கு

பற்றுக்களிலும் வன்னிபவம்சம் காலற்றுப் போன சந்தர்ப்பங்களில் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்று குறித்த வம்சத்தில் ஆண்பிள்ளையும், சில சந்தர்ப்பங்களில் பெண்பிள்ளையும் அழைத்து வரப்பட்டு விவாகம் செய்வித்து வன்னிப வம்சத்தை விருத்தி செய்தமை பற்றி கோணேசர் கல்வெட்டு மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இப்படியானதொரு வன்னிப வம்சம் காலற்றுப் போன சந்தர்ப்பமொன்றிலே திருகோணமலை வன்னியனாரின் தலைமையில் இந்நிகழ்வு இடம்பெற்றிருக்க வாய்ப்புண்டு. ஏனெனில் இதே போலவொரு நிகழ்வு பிற்காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபமாகவிருந்த இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபூபால வன்னிமை, தம்பலகாமம் கோணைநாயகர் கோவிலில் ஏற்பட்ட பிணக்கொன்றை தீர்த்து வைத்த நிகழ்வு இடம்பெற்றுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முற்காலங்களில் பரதவர் என்னும் சமூகத்தின் தலைவர்களை அடப்பனார் என்று அழைப்பது வழக்கம். அது சாதித் தலைவருக்கு வம்சாவழி உரிமையாக வரும் பட்டப்பெயராகும். எனினும் அது பிற்காலங்களில் இது கிராமத் தலைவர்களை தலையாரி என்பதைப் போன்று ஊர்த்தலைவனுக்குரிய பதவிப் பெயராகவும் வழங்கியிருத்தல் கூடும் (13). 1960 -70 ஆம் ஆண்டுகள் வரை மூதூர் கிழக்கிலுள்ள சேனையூர், கூனித்தீவு கிராமங்களில் அடப்பன் என்றழைக்கும் முறை காணப்பட்டது. சேனையூரில் கடைசி அடப்பனாக திரு. குமாரவேலி அவர்கள் இருந்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது. இதே போல தம்பலகாமப்பற்றிலும் ஏவிஅடப்பன், பொன்னாலை அடப்பன், சிந்துநாட்டு அடப்பன் என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன(14). இங்கு குறிப்பிடப்படும் ஏழுமூர்களுக்கும் கொட்டியாபுரப்பற்றைச் சேர்ந்த ஏழு புராதன கிராமங்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

கல்வெட்டின் வாசகம்

“மலையில வ ன்னியனாரும்ஏழார் அடப்பர்களும் கூடி தம் பிரானார் கோணைநாதனுக்கு காங்குவேலியில் வெளியும் புல் நடப்பம் ஆக விட்டோம்யிதுக்கு யாதொருவன் ஆகிலும் ஆகுதம் நினைத்தவர்கள் கெங்கை கரையிலேகாராம் பசுவைக் கொன்ற பாபம் கொள்ளக் கடவர் ஆகவும் யிப்படிக்கு யிரண்டு முதலிமையும் தானம்வரிப்பற்றும் உ”

(இங்கு பழைய தமிழ் ஐகார விசுவிகள் புதிய தமிழ் மாற்றத்திற்கேற்ப மாற்றப்பட்டுள்ளது. உதாரணம் - னை, லை)

திருகோணமலை வன்னியனாரும் ஏழூர் அடப்பர்களும் கூடி கோணை நாதக் கடவுளுக்குக் கங்குவேலியில் வெளியும் (பரந்தவெளி). புல்நட்பும் (புல்நடப்பு என்பதற்கு தெளிவான பொருள்இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.) தானமாக வழங்கினர். இதற்கு யாராவது இடையூறு நினைப்பார்களாயின் அவர்கள் கங்கைக் கரையில் காராம் பசுவைக்கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாகுவர். இப்படிக்கு இரண்டு முதலிமை (ஒருபாகை, இருபாகை முதன்மை) தானம், வரிப்பற்று (கோணைசர் கோயில் தொழும்புகளோடு சம்பந்தமானவர்கள்) என்றவாறு இக்கல்வெட்டு சாசனம் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமங்கலாய் கல்வெட்டுக்கள்.

பண்டைய கொட்டியாரபுரப்பற்று (தற்போதய சேறுவில்) பிரதேசத்தில் திருமங்கலாய் என்னும் தலம் அமைந்துள்ளது. தற்காலத்தில் மக்கள் குடியிருப்பில்லாத இவ்விடம் அடர்ந்த காடுகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு செல்ல வேண்டுமாயின் மூதூர் நகரத்திலிருந்து கிளிவெட்டி மற்றும் ஆதியம்மன்கேணி கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்கிருந்து ஒற்றையடிப்பாதை வழியாகவே திருமங்கலாயை அடைய முடியும். இதே போல கங்குவேலி கிராமத்திற்கூடாகவும் செல்ல முடியும்.

அங்கே செல்லும் எமக்கு அழிவடைந்த நிலையில் கைவிடப்பட்ட ஒரு பழந்தமிழ் சைவக்கிராமத்தை இலகுவாக அடையாளம் காணமுடியும். பயன்தரு பழமரங்கள்இ வரிசையாக காணப்படுகின்ற வேலிக்கான மரங்கள் என்பன இங்கே ஒரு மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்துள்ளதை பறைசாற்றுகின்றது. சற்று உள் நுழையும் போது வியப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலான ஒரு ஆலயத்தின் கட்டட சிதைவுகளைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

சிதைந்து தூர்ந்த நிலையிலுள்ள பழங்கால கற்களைக் கொண்டமைந்த சைவக்கோயில் ஒன்றின் மூலஸ்தான கட்டடத்தையும், பரந்தளவில் புதையுண்ட நிலையில் காணப்படும் அத்திபாரக் கட்டடத்தையும் ஆங்காங்கே காடுகளில் சிதறிக் காணப்படும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கருங்கல்லாலான தூண்கள் படிக்கட்டுகள், மிகக் குறுகலான ஒடுங்கிய சதுர வடிவிலான கிணறு ஆகியனவும் இங்கே காணப்படுகின்றது.

இவ்விடத்திற்குச் சில மைல்கள் தொலைவிலேயே வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க திருக்கரைசையம்பதி - அகத்தியதாபனம் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவனொளிபாத மலையில் உற்பத்தியாகி திருகோணமலையில் கடலோடு சங்கமிக்கின்ற மாவலி கங்கையின் கிளையாகிய குருக்கள் கங்கைக் கரையோரமாக, நாகர்கத்தில் சிறந்த மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்த இடமாகிய கங்கைவெளிப் பிரதேசமே திருக்கரைசையம்பதி என்று வரலாற்று நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

திருக்கோணஸ்வரத்தைப் போலவே திருக்கரைசையம்பதியும் புரதான வரலாற்றுத் தலமாகும். இவ்விரண்டுக்குமே தலபுராணங்கள் உள்ளன. திருக்கோணஸ்வரத்திற்கு தட்சணகைய புராணம் போலவே திருக்கரைசையம்பதிக்கு திருக்கரைசைப்புராணம் பெருமை சேர்க்கின்றது. இச்சுற்றாடலிலே பல வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க சிவாலயங்கள் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு நோக்குதற்குரியது. அவைகளாவன! திருக்கரைசையம்பதி சிவன்கோவில், அகத்திய தாபன சிவன்கோவில், கங்குவேலி சிவன்கோவில், திருமங்கலாய் சிவன்கோவில், பாரதிபுரம் நாகலிங்கேஸ்வரர் சிவன்கோவில், மல்லிகைத்தீவு சிவன்கோவில், இலிங்கபுரம் சிவன்கோவில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். மிகக் குறுகிய நிலப்பரப்பில் இத்தனை சிவாலயங்கள் காணப்படுகின்றமையானது இவ்விடத்திலே ஒரு சிறப்புமிக்க சைவ சாம்ராஜ்ஜியம் இருந்துள்ளமையானது புலப்படுகின்றது.

இப்பகுதியொன்றில் 1957 ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட அல்லை விவசாயக் குடியேற்றத்தின்போது பாரதிபுரம் (LB-4) கிராமம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இங்கு குடியேறிய ஒருவர் தனது வளவுக்காணியை ஏர் கொண்டு உழவு செய்தபோது பெரியளவிலான சிவலிங்கம் ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. பின்னர் இதைக் கொண்டு பாரதிபுரம் நாகலிங்கேஸ்வரர் சிவன் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது. (இது உடைந்திருந்தமையால் பிற்காலங்களில் வெருகல் ஆற்றில் வீசப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.)

திருமங்கலாய் சிவன் கோயிலிலுள்ள இறைவனின் பெயர் சுந்தரலிங்கேஸ்வரர் ஆகும். (15)

பழம் பெருமை மிக்க திருமங்கலாய் பிரதேசத்து மக்களின் இடப்பெயர்வினால் இவ்வாலயம் கவனிப்பாரற்றுப் போனது. சுமார் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த மக்கள் வெளியேற்றத்திற்கு அந் நாட்களில் அங்கு பரவி உயிர்களைக் காவு கொண்ட கொள்ளை நோய் தான் காரணம் என்கின்றார்கள் தற்போது அயலூர்களில் வசிக்கும் திருமங்கலாய் மக்கள். அத்தோடு

இவ்வூர் மக்கள் இங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து கிளிவெட்டி, ஆதியம்மன்கேணி, இலிங்கபுரம், பாரதிபுரம், கங்குவேலி மற்றும் சம்பூர் முதலான இடங்களில் வாழ்ந்து வருவதாகவும் கூறுகின்றனர். இதன் பின் இக்கிராமம் காடு மூடிக் கிடக்கலாயிற்று. ஆனாலும் இக்கிராம மக்களின் சிலர் விவசாய நோக்கம் கருதி மீண்டும் இங்கு சென்று வசித்து வந்த போதிலும் பின்னரான காலப் பகுதியில் இது நிலைத்திருக்கவில்லை எனலாம்.

இக்கோயிலின் ஆலயமணி ஒன்று இன்றளவும் பாதுகாப்பாக பேணப்பட்டு வருகின்றது. அண்ணளவாக நான்கு கிலோகிராம் எடை கொண்ட இக்கோயில் மணியின் வெளிப்புறத்தில் பின்வரும் வாசகங்கள் மிகத் தெளிவாக வார்க்கப்பட்டுள்ளதை நாம் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

அதாவது!

*“திருமங்கலாய் கோயிலுக்கு அவ்வூரிலிருக்கும்
பத்திப் பெட்டி மகன் பத்தன் யுடைய உபையம்”*

என்று காணப்படும் எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களை ஆய்வு செய்த வரலாற்றுத்துறை, தகைசார் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் தமிழர் பண்பாட்டு சின்னமான இம் மணியின் காலம் கி.பி. பதினாறாம் அல்லது பதினேழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று கூறுகின்றார்(16).

இங்கிருந்து இதுவரை ஐந்து தமிழ் கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் மூன்று கி.பி-10ஆம், 11ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவைகளாகும். ஏனைய இரண்டும் கி.பி-15ஆம், 16ம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை என்பது இவற்றின் எழுத்து வடிவமைப்பைக் கொண்டு கணிப்பிடப்படுகின்றது. இதை இந்தியாவின் தலைசிறந்த கல்வெட்டு அறிஞர்களான பேராசிரியர் வை. சுப்பராயலு, கலாநிதி.இ. இராஜகோபால், கலாநிதி.எஸ். சாந்தலிங்கம், மற்றும் இலங்கை அறிஞர்களான பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன், கலாநிதி.பொ. இரகுபதி ஆகியோரும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர் என்கிறார் பேராசிரியர் ப. புஸ்பரட்சணம் அவர்கள்.

(கி.பி-15-16)

(கி.பி.11)

இதில் 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் இவ்வாலயத்துக்கு தானமாக வழங்கிய பொன்னையும், காசையும், தான பசுக்களின் எண்ணிக்கையையும், தானம் வழங்கியவர்களின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (17)

அடிக்குறிப்புகள்

1. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலணித்துவ திருகோணமலை. (பக்-23), 2010
2. மேலது - (பக்- 236)
3. பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் - ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்- (பக்-38), 2004
4. செ. கிருஷ்ணராஜா - இலங்கை வரலாறு. பாகம்-11 - (பக்-109), 2012
5. சி. பத்மநாதன் - இலங்கையில் வன்னியர், (பக்-91)
6. Lieut-Colonel- G.P.Thomas R.A -தமிழில் கி. முரளிதரன், (பக்-15), 2004
7. செ. கிருஷ்ணராஜா - இலங்கை வரலாறு. பாகம்-11, (பக்-125), 2012
8. சி. பத்மநாதன் - ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், (பக்-38). 2004
9. செ. இராசநாயகம் - யாழ்ப்பாண சரித்திரம் (இலங்கைத்தமிழர் தேசவழமைகளும் சமூகவழமைகளும் என்னும் நூலில் பழகாமத்து வன்னிமைக்குப் பதிலாக பானமை வன்னிபம் சமரவாய் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.)
10. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்-11, (பக்-379), 2013
11. மேலது (பக்-360)
12. மேலது (பக்-370)
13. மேலது (பக்-366)
14. வேலாயுதம் தங்கராசா - போற்றுதற்குரிய ஆற்றலாளர்கள் இவர்கள், (பக்-27), 2014
15. இ. வடிவேல் - திருகோணமலை மாவட்ட திருத்தலங்கள் (பக்-38), 1997
16. சி. பத்மநாதன் - இலங்கை தமிழ் சாசனங்கள் -II, (பக்-397), 2013
17. ப. புஸ்பரட்னம் - இலங்கைத்தமிழர்- ஒரு சுருக்க வரலாறு, (பக்-113), 2017

ஒல்லாந்தரின் கொட்டியார வருகை

இவ்வாறு போர்த்துக்கேயரின் நடவடிக்கைகளினால் வெறுப்படைந்த கண்டிய மன்னர்கள் போர்த்துக்கேயரை இலங்கைத் தீவிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்காக இன்னுமொரு அந்நிய நாட்டவரின் துணையை நாடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளானார்கள். இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு அடிக்கடி தென்னிந்தியர்களின் படையெடுப்புகளுக்கு உள்ளான இலங்கையானது அதிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள, இன்னுமொரு தென்னிந்தியரின் உதவியை நாடியமையே வரலாறாக உள்ளது. இவ்வாறிருந்து வந்த காலம் மாறி தற்போது தொலை தேசத்திலுள்ள நாடொன்றின் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியினால் இலங்கையரசர்கள் தமக்குள் சண்டையிட்டு தமது இராச்சியங்களை போர்த்துக்கேயரிடம் பறிகொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்நிலையில் போர்த்துக்கேயரின் கட்டாய, வலிந்த மதமாற்றங்கள், சுதேச மதங்களுக்குத் தடை, இராச்சிய ஆக்கிரமிப்பு, அதிகளவிலான வரிச்சுமைகள் காரணமாக போர்த்துக்கீசரை வெளியேற்றும் நோக்கில், ஒல்லாந்தரின் வருகையையும், அவர்களின் ஆதரவையையும் ஏற்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் கண்டி மன்னர்கள் இருந்தனர். இவர்களின் ஆளுகையை ஏற்றிருந்த வன்னிச் சிற்றரசர்களின் நிலையும் அவ்வாறே காணப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கைத் தீவுக்கான ஒல்லாந்தரின் வாசல் கதவாக கொட்டியாரபுரப்பற்றும் மட்டக்களப்பும் காணப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் காலத்துத் திருகோணமலை

போர்த்துக்கீசருடைய நடவடிக்கைகளில் அதிருப்தியடைந்த கண்டி மன்னர்கள் ஒல்லாந்து தேசத்தார்களுடன் நட்பு கொண்டு பல உடன்படிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். இவர்களின் நோக்கம் போர்த்துக்கேயர்களை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுவதாகவே காணப்பட்டது. வேறெதனையுமே

சிந்திக்காத நிலையாகக் காணப்பட்ட இச்சம்பவம் “இஞ்சி கொடுத்து மிளகாய் வேண்டியதற்கு ஒப்பானது” எனப் பேசப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கண்டியரசர்கள் ஒல்லாந்தர்களுடனான சந்திப்புகளை கொட்டியாரம் மற்றும் மட்டக்களப்பு ஊடாகவே மேற்கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் மட்டக்களப்பு என்னும் பெயரானது தற்போதய சம்மாந்துறையையே (சம்மன் - கப்பல், துறை - கடந்துறைமுகம்) குறிப்பதாதாக இருந்தது. அக்காலத்தில் பழகாமம், பானகை, சிங்காரபுரி(அட்டப்பள்ளம்), ஏறாவூர் போன்ற இடங்களில் வன்னிச் சிற்றரசர்கள் ஆட்சி இடம்பெற்றிருந்தது. இவ்வன்னியரசர்கள் திருகோணமலையைப் போல கண்டியரசர்களின் மேலாண்மையை ஏற்றும், சுதந்திரமாகவும் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

கண்டியரசர்கள் இவ்வன்னிச் சிற்றரசர்களுடன் நட்புக் கொள்ளும் முகமாகவும், இப்பிரதேசங்களிலிருந்து போர்த்துக்கேயர்களை விரட்டுவதற்காக போர் புரியும் நோக்கோடும் அடிக்கடி மட்டக்களப்பு பிரதேசத்துக்கு வந்துகொண்டிருந்தனர். முதலாம் விமலதர்மசூரியன் (கி.பி 1592-1604) சம்மாந்துறைப் பட்டினத்துக்கும் முக்கிய இந்துக்கோவில்களுக்கும் கி.பி 1602, 1603 ஆகிய இரு வருடங்களிலும் வருகை தந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. அத்தோடு 1602 மே 20 ஆந் திகதி மட்டக்களப்புக்கு விஜயம் செய்து, அப்போது கல்முனைத் துறையினூடாக மட்டக்களப்புக்கு வருகை தந்த டச்சு கப்பல் தளபதியான “யோரிசு கபில் பேர்கன்” என்பவருடன் பேச்சு நடத்தியுள்ளதாகவும் இது சம்மாந்துறை வன்னிபத்தின் மாளிகையில் இடம்பெற்றதாகவும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.(1)

கண்டி மன்னன் செனரத் (கி.பி 1605-1635) காலப்பகுதியில் போர்த்துக்கேயருக்கெதிரான நடவடிக்கைகள் தீவிரம் பெறத்தொடங்கியிருந்தன. இலங்கையின் முழு வர்த்தக ஏகபோக உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக போர்த்துக்கேயர் தமது ஆட்சிக்குட்பட்டஇலங்கையின் மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு அடங்கலான கரையொரப்பகுதிகளிலிருந்து முஸ்லிம் மக்களை வெளியேற்றினர். இது ஐரோப்பிய நாட்டில் அதே காலப்பகுதிகளில் இடம்பெற்ற முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுள் ஒன்றாகவே அமைந்திருந்தது. வெளியேற்றப்பட்ட மக்கள் தமது குடும்பங்களுடன் ஆதரவு தேடி கண்டி இராச்சியத்தை நோக்கி நகர்ந்தனர். இவர்களை ஆதரித்த கண்டிய மன்னன் 4000 முஸ்லிம்களை கி.பி 1626 இல் சம்மாந்துறை, மட்டக்களப்பு, கொட்டியாரத்தில் குடியேறுமாறு உத்தரவிட்டான். இவர்களுள் சிறுபகுதியினர் கொட்டியாரத்தில் முத்தூர் மற்றும் தோப்பூர் பகுதிகளில் குடியேறினர் இவர்களுக்குத் தேவையான வசதிகள்

கொட்டியாரத்து வன்னிபத்தின் ஏற்பாட்டில் இடம்பெற்றிருந்தது. ஏனையவர்களை மத்திமலைநாட்டின் பல பாகங்களிலும் குடியமர்த்தி வணிக நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட அனுமதி கொடுத்தார்.(2)

முத்தூர் என்னும் பெயர் முத்துக்குளிக்கின்ற இடமாகையினால் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இருந்த போதும் இதற்கு இன்னுமொரு காரணப்பெயரும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. அதாவது ஒல்லாந்தர் அழைத்த “மோதற” என்பதுவே மருவி மூதூர் என்றாகியது என்றும் கொள்வர்.

கி.பி 1630 களில் கொன்ஸ்ரான்ரைன் டீ சா தலைமையிலான போர்த்துக்கீசப்படை மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்றியது. இதன்போது சம்மாந்துறை, பழகாமத்து வன்னிமைகள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இப்போர்த்துக்கீசப் படைத்தளபதி இதேயாண்டு கண்டியை நோக்கிப் படையெடுத்த வேளையில் பதுளைக் காடுகளில் வைத்து 2900 போர்த்துக்கீச வீரர்களுடன் கொல்லப்பட்டான். இக்கொலையானது இவனது படைகளில் போர்த்துக்கீசர் மீது வெறுப்புற்றிருந்த தமிழ், சிங்கள சுதேசப் போர்வீரர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இது உறுதிப்படுத்தப்படாத தகவலாகவே உள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வள்ளவாயாவில் வைத்து செனரத் மன்னன் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்ட நிலையில் தவறுதலாக தனது படைவீரனின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்காகி கொன்ஸ்ரான்ரைன் டீ சா கொல்லப்பட்டான் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.(3)

திருகோணமலைக் கோட்டையை ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றல்

கிழக்கிலங்கையின் முக்கிய பல இடங்களில் கோட்டைகளைக் கட்டிய ஒல்லாந்தரின் கவனம் அடுத்ததாக திருகோணமலைக் கோட்டையின் மீது திரும்பியது. இங்கிருந்து கொண்டே தமது வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் போர்த்துக்கேயர் இடையூறுகளை புரிந்து கொண்டிருப்பதனால் கண்டியரசனின் அனுமதியோடு திருகோணமலைக் கோட்டையைக் கைப்பற்றப் போர் தொடுத்தனர்.

திருகோணமலைக் கோட்டையானது மலையில் இருந்த மூன்று ஆலயங்களிலும் இருந்து பெறப்பட்ட பெருந்தொகையான கருங்கற்களினால் கட்டப்பட்டிருந்தது. இதுபற்றிப் பல்வேறு வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. டீ சா வின் மகன் ரொட்ரிக்கோ வினுடைய குறிப்பொன்றில் “மலையின் உச்சியில்

ஒரு ஆலயம் காணப்பட்டது. அடுத்த ஆலயம் மலையின் சாய்வான பகுதியில் அமைந்திருந்தது. அதிகளவு பக்தர்களினால் மூடநம்பிக்கையுடன் வணங்கப்பட்ட ஆலயம் கலையழகுடன் கூடிய சிற்ப வேலைப்பாட்டுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது" எனக் காணப்படுகின்றது. (4)

போர்த்துக்கீசப் பாதிரியார் குவரோஸ் அடிகளாரின் குறிப்புகளில் "கடலைநோக்கி உயர்ந்த மலைப்பாங்கான தரைத்தோற்றத்தில் மலைச்சரிவில் ஓர் ஆலயமும், நடுப்பகுதியில் ஓர் ஆலயமும், மிகமுக்கியமாகக் கருதப்பட்ட ஆலயம் சுவாமி மலையில் கடலையொட்டி அமைந்திருந்த உயரமான பாறையில் காணப்பட்டது." (5) என்றுள்ளது.

இவ்வாறு ஆலயங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட கருங்கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட முக்கோண வடிவிலான கோட்டையின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் மணல் நிறைந்த பாறைக்குடாக்கள் அமைந்து காணப்பட்டன. கரையின் இரு பக்கங்களிலும் ஆழங் குறைந்த நங்கூரமிடக்கூடிய சிறிய இடங்களும் காணப்பட்டன. கோட்டையைச் சுற்றி மிகவும் அடர்த்தியான காடுகள் வளர்ந்திருந்தன.

கி.பி 1639இல் திருகோணமலைக்கோட்டையைத் தாக்கி கைப்பற்றும் நோக்கோடு ஒல்லாந்துக் கடற்படையானது அட்மிரல் வெஸ்டர்வேல்ட் (Westerwold) தலைமையில் இரண்டு படகுகள் உட்பட 12 போர்க்கப்பல்கள் போருக்காக தயாராக்கப்பட்டிருந்தன. Westerwold தலைமையிலான கடற்படை முற்றவெளிக்கு எதிராகக் காணப்படும் கடற்பகுதியில் (இன்றைய டச்சுக்குடா Dutch bay) 1639 இலைதுளிர் காலப்பகுதியில் நங்கூரமிட்டது.

தரைப்படைக்கு கட்டளைத் தளபதி அன்டனியோ கேன் (Antanio caen) தலைமை தாங்கினார். இப்படையில் கொட்டியாபுரம், மட்டக்களப்பு, சம்மாந்துறை வன்னிப்பங்களும் தமது போர் வீரர்களைக் கொடுத்துவினர். இப்போரில் மட்டக்களப்பு வன்னிபம் சார்பாக 500 படைவீரர்கள் கலந்து கொண்டிருந்தனர். கொட்டியாபுரம் சார்பாக 400 படைவீரர்களுடன் பணியாளர்களும் இப்போரில் கலந்து கொண்டிருந்தனர். (6)

இவ்வளவு பெரிய தொகையினர் கொட்டியாபுரப்பற்று சார்பாக கலந்து கொள்ளுமளவுக்கு இங்கு பாரிய குடிசனதொகை காணப்பட்டிருக்க வேண்டும். சிறந்ததொரு நிர்வாகக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட படைத்தொகுதிகள் இருந்திருத்தல்

வேண்டும். இத்தாக்குதலின் விளைவாக திருகோணமலைக் கோட்டையானது ஒல்லாந்தரால் கைப்பற்றப்பட்டது. இங்கிருந்து போர்த்துக்கீசர் முற்றாக வெளியேற்றப்பட்டனர். பல நூற்றாண்டு காலமாக சிறப்புற்று விளங்கி வந்த சிவ வழிபாட்டுத்தலமான கோணேசர் கோவிலை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி, கட்டாய அதிதீவிர கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்தை இங்கு ஏற்படுத்திய போர்த்துக்கேயரின் அதிகாரம் திருகோணமலையில் இச்சம்பவத்துடன் முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டது.

இலங்கை வரலாற்றில் இடம்பெற்ற இம் முக்கிய தாக்குதல் சம்பவத்தின் போது கொட்டியாரப்பற்று வன்னிபுத்தின் பங்கு மிகமுக்கியமானது என்று கூறப்படுகின்றது. ஏனெனில் போர்த்துக்கீசருக்கும் தெரியாத கோட்டைக்குப் போகும் இரகசியப்பாதையை கொட்டியாரப்பற்று வன்னிமையிடமிருந்தே ஒல்லாந்துப்படையினர் அறிந்து கொண்டனர். பின்னர் இவ் வழியினூடாகச் சென்றே இங்கிருந்த கோர்த்துக்கேயரை ஒல்லாந்தர் சிறைபிடித்தனர். (7)

இதன் பின்னர் படிப்படியாக கொட்டியாரக்குடாவின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இலங்கையின் பிற பகுதிகளிலிருந்து கொண்டுவரப்படும் பாக்குகள், யானைகள், நெல், தேன், மரங்கள் என்பன கொட்டியாரக்குடா வழியாகவே சோழமண்டலக்கரையை அடைந்தன. அதே போல இலங்கைக்கு பிற நாடுகளிலிருந்து கொண்டு வரப்படும் துணிகளும் ஏனைய பொருட்களும் இத்துறையூடாகவே இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. கொட்டியாரக்குடாவானது வணிகத் துறைமுகமாக மட்டுமல்லாது கப்பல்களுக்கு பாதுகாப்பான தரிப்பிடமாகவும் காணப்பட்டது. இதனால் இலங்கையின் ஏனைய துறைமுகங்களைவிட கொட்டியாரக்குடாவிற்கு அதிகளவு கப்பல்கள் வந்து செல்லத் தொடங்கின.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நா. நவநாயகமூர்த்தி - ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் - (பக்-99)
2. மேலது (பக்-102), கொட்டியாரப்பற்று வரலாறு - எம்.ஏ.சமது (பக்-9), 2003
3. மேலது (பக்- 103)
4. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை- (பக்-30), 2010
5. மேலது (பக்-42)
6. மேலது (பக்-58)
7. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத்தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும் -பேராசிரியர் (பக்-), 2001

மூதூரில் முஸ்லிம்கள்

போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் காலத்தில் இங்குள்ள முஸ்லிம்கள் வணிகத்தில் உச்ச நிலையில் காணப்பட்டனர். இதனால் இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களின் வாணிபச் செல்வாக்கைப் பொறுக்கமுடியாத போர்த்துக்கேயர், தங்களது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட இலங்கையின் மேற்கு மற்றும் வடமேற்கு பகுதிகளிலிருந்து முஸ்லிம் மக்களை விரட்டியடித்தனர்.

இக்காலத்தில் கண்டி இராச்சியத்தை ஆண்ட செனரத் மன்னனை தஞ்சமடைந்த இம்மக்களில் சிறுபகுதியினரை தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட மட்டக்களப்பு, கொட்டியாரப்பற்று முதலான இடங்களில் அப்பிரதேச வன்னிமைகளின் ஆதரவுடன் கி.பி. 1636 இல் குடியேற்றினான். எஞ்சிய மக்களை மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் குடியமர்த்தியதாக வரலாறு கூறுகின்றது.

இவ்வாறு வந்த முஸ்லிம் மக்கள் கொட்டியாரப்பற்றில் கொட்டியாரத்துறைக்கு அண்மையிலும் (முத்தூர் அல்லது மூதூர்), பெரிய தோப்பு (தோப்பூர்) என்னுமிடத்திலும் குடியேறி தமது வணிக நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டு வந்தனர். இவர்களது வியாபார நடவடிக்கைகள் கொட்டியாரத்துறை மற்றும் இலங்கைத்துறையிலிருந்து கண்டி இராச்சியத்துக்கு இடைப்பட்டதாகவே அமைந்திருந்தது. இதற்கு தவளம் என்றழைக்கப்பட்ட பொதிசுமக்கும் மாடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. போர்த்துக்கேயரால் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட கண்டி இராச்சியத்தின் வெளிவர்த்தகத் தொடர்பில் முஸ்லிம்களும் செட்டிமார்களும் முக்கிய பங்கு வகித்திருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று “பக்கீர் அப்பா கபுறடி” என்று அழைக்கப்படும் பகுதியே மூதூர் முஸ்லிம்களின் முதலாவது குடியிருப்பாகும். மூதூர் முஸ்லிம் முன்னோர்களில் ஒருவரான முகமது பக்கீர் சாகிப் மரைக்காயர் என்பவர் வாழ்ந்து, இறந்து அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடமே இப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றது.

இந்தியா தமிழ்நாட்டின் கீழைக்கரை என்னுமிடத்திலிருந்து அப்புக்காத்தாக வந்த அப்துல் முத்தலிப் - ஆதம்போடிப் பட்டாணி என்பவரின் மகன் நெயினா (கட்டக்குருக்கள்), இதே கீழைக்கரையிலிருந்து வந்த அப்துல் ரஹ்மான் என்பவர்களின் வாரிசுகளும் மூதூர் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இம் மக்களின் சனத்தொகையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்புக் காரணமாக குடியிருப்புகள் பல புதிது புதிதாக தோற்றம் பெற்றன. இவ்வாறமைந்த குடியிருப்புகளானது இக்கபுறடி பிரதேசத்திலிருந்து வண்ணாந்துறை, பள்ளிவாசல்தெரு, மூதூர்வெளிப் பகுதி, நடுத்தெரு, குளத்தடிச்சேனை (ஜாயாவீதி), ஆனைச்சேனை, அக்கரைச்சேனை, வேடங்கந்து என விரிவடைந்து சென்றன.

இதே போல 1930 களின் பின்னரான காலப்பகுதிகளில் வட்டம், பாலைக்காட்டுக் கரைச்சை (பாலை நகர்), பெரியபாலம், கட்டுச்சேனை, கைவாய்க்கால்சேனை (ஹெரீயா நகர்), தாந்தியடிச்சேனை, இலுப்பையடிச்சேனை (சாபிநகர்) என்றவாறு குடியிருப்புகள் பரந்து சென்றன.

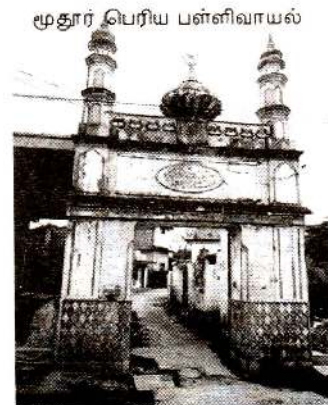
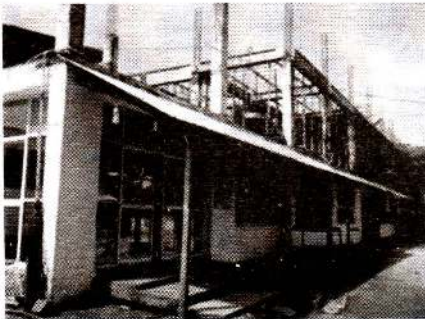
எங்கெங்கெல்லாம் குடியிருப்புகள் அமையப் பெறுகின்றதோ அங்கெல்லாம் வழிபாட்டுத்தலங்கள் உருவாக்கப்படுவது உலக நியதி. ஆலயங்கள் அதாவது ஆன்மாக்கள் ஈடேற்றம் பெறுவதற்காக ஒன்றுபடும் இடங்கள் மக்களுக்கு மன அமைதியை வழங்குவதோடு மக்கள் கூட்டத்தை ஒருங்கிணைத்து நல்வழிப்படுத்தும் இடங்களாகவும் இருந்து வருகின்றன. இவ்வாறு முஸ்லிம் மக்களின் ஐந்து முக்கிய கடமைகளுள் ஒன்றான தொழுகையை நிகழ்த்துவதற்காக பள்ளிவாசல்கள் என்று அழைக்கப்படும் வணக்கத்தலங்கள் தோன்றின.

மூதூரில் முதலாவது பள்ளிவாசல் 1654 ஆம் ஆண்டுகளில் ஓலைக்குடிசை யொன்றில் உருவாக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து இங்கு நாளாந்த, விசேட மற்றும் கூட்டுத்தொழுகைகள் இடம்பெறலாயிற்று. பின்னர் 1656 இல் நிரந்தரக் கட்டடம் ஒன்று கட்டப்பட்டது. இதுவே கலப்போக்கில் "மூதூர் பெரிய பள்ளிவாசல்" என்னும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவர் "மரைக்காயர்" என்றும், உறுப்பினர்கள் "மத்திசம்" என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறாக வழிவந்த மரைக்காயர் பதவியானது தொடர்ந்து 300 வருடங்கள் வரை நிலைபெற்று, பிற்காலத்தில் இதற்குப் பதிலாக "தலைவர்" என்னும் பதவி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராமப்பஞ்சாயத்து செயற்பட்ட காலங்களில் சமயத் தலைவர்களே பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களாகவும் செயற்பட்டனர். முஸ்லிம் சமூகத்தவர்களின் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களாக மரைக்காயர்களே காணப்பட்டனர். ஆரம்ப காலங்களில் மூதூரின் குடியிருப்புகள் பலவற்றிலிருந்தும் மக்கள் தொழுகைக்காக இப் பெரிய பள்ளிவாசலிலேயே கூடினர். சமயப்போதனைகளை மட்டுமல்லாது மக்களோடு கலந்துறவாடி, இன்பதுன்பங்களைப் பகிர்ந்து, பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு, மக்களை நல்வழியில் இட்டுச் சென்ற பெருமை இப்பள்ளிவாசலுக்கு உண்டு என்றால் அது மிகையாது.

இப் பெரிய பள்ளிவாசலின் மரைக்காயர்களாக இந்தியாவின் மேட்டுப்பாளையத்தைச் சேர்ந்த 'சன்அலி முகமது அசனார் லெப்பை என்பவரும், தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிகளில் அதாவது 1900 களில் கச்சமுகம்மது மரைக்காயர், முத்தலிப் பாவா மரைக்காயர், வாப்பு மரைக்காயர் போன்றவர்கள் இருந்துள்ளனர்.

காலப்போக்கில் போக்குவரத்துச் சிரமங்கள் காரணமாகவும் சனத்தொகைப் பெருக்கம் காரணமாகவும் மூதூரின் பல பிரதேசங்களிலும் பள்ளிவாசல்கள் அமைக்கப்பட்டன. அக்கரைச்சேனை பெரிய பள்ளிவாசல் 1924 ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1932 இல் ஜீம்மா தொழுகை நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன் முதலாவது மரைக்காயராக ஜனாப் ஹமீது என்பவர் காணப்பட்டார். ஆனைச்சேனை முகைதீன் பள்ளிவாசல் 1930 களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1935 இல் ஜீம்மாத் தொழுகை நிகழ்த்தப்பட்டது. இதன் முதலாவது தலைவராக ஜனாப் சீனிவாப்பு அப்துல்மஜீது அவர்கள் இருந்துள்ளார். இவ்வாறாக இன்று மூதூர் பகுதியில் பல எண்ணிக்கையிலான பள்ளிவாசல்கள் இயங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பள்ளிவாசல்களின் பரிபாலன சம்மேளனம்

இஸ்லாமிய சமூகத்தவர்களின் தனித்துவத்தைப் பேணிப்பாதுகாக்கும் உயரிய நோக்கத்தோடு இஸ்லாமிய மார்க்க அறிஞர்கள், கல்விமான்கள், உலமாசபையினர், போன்றோர் இணைந்து 1981 பங்குனி 21 ஆந் திகதி ஏற்படுத்திய இஸ்லாமிய அமைப்பான இம் “மூதூர் பள்ளிவாசல்களின் பரிபாலன சம்மேளனம்” அன்று தொடக்கம் இன்று வரை கடும் சிரமத்தின் மத்தியில் தனது பணியை மேற்கொண்டு வருகின்றது. இடைப்பட்ட காலத்தில் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட அசாதாரண சூழ்நிலைகள் காரணமாக இவ்வமைப்பு இயங்காமல் இருந்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. எம்.ஏ. சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு, 2003
2. ஜீவைரியா ஷெரிப் - சுவடுகள் பாகம்-1, 2011
3. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை, 2010

தோப்பூரில் முஸ்லிம்கள்

தோப்பூர் என்று தற்பொழுது அழைக்கப்படுகின்ற இப்பிரதேசம் ஆரம்ப காலங்களில் “ உமணகிரி” என்றும் “ பெரியதோப்பு” என்றும் அழைக்கப்பட்டிருந்தது. உமண என்பதற்கு உப்பு என்று பொருள். உப்பு வியாபாரியை உமணர் என்றும் அழைப்பதுண்டு. இதற்கு அடுத்தாற்போல இன்றுவரை “உப்புறல்” என்றழைக்கப்படும் கிராமம் அமைந்துள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. 1700 களிலான காலப்பகுதிகளில் தோப்பூரானது “ பெரியதோப்பு” என்றும், பாலத்தோப்பூரானது “சிறியதோப்பு” என்றும் அழைக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகள் அக்காலத்தேய ஒல்லாந்தர்களின் ஆவணங்களில் காணப்படுகின்றன. கி.பி. 1782இல் பெரிய தோப்புக்கு வருகை தந்த திருகோணமலையின் ஒல்லாந்து ஆளுநர் வான்சாண்டன் அவர்கள் இங்கு முஸ்லிம்களையும், சிந்துநாடாரையும் கண்டதாகக் கூறியுள்ளார்.

ஆரம்ப காலங்களில் இப்பகுதியில் வேடுவர் சமூகத்தினர் வசித்து வந்ததாகவும், பிற்காலத்தில் இங்கு கொள்ளைநோய் ஏற்பட்டதன் காரணமாக இவர்கள் இடம்பெயர்ந்து சென்றதாகவும், அதைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம்கள் இங்கு வந்து குடியேறியதாகவும் செவிவழிக் கதைகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு வந்த முஸ்லிம்கள் பள்ளிக்குடியிருப்பு பகுதியிலிருந்தே இப்பகுதிக்கு வந்திருந்தார்கள். குழந்தை உம்மா, சதக்குநாச்சியா உம்மா ஆகியோர்களின் கபறடிகள் இப்பள்ளிக்குடியிருப்பு பகுதியில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்பொழுது பள்ளிக்குடியிருப்பில் தமிழர்களும், தோப்பூரில் முஸ்லிம்களுமாக வாழ்ந்து வருகின்றதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

தோப்பூரில் வாழுகின்ற முஸ்லிம்கள் தங்களை இந்தியாவின் கீழைக்கரை, காயல்பட்டினம், நாகூர்பதி மற்றும் மலபார் போன்ற இடங்களிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த வர்த்தக முஸ்லிம்களின் சந்ததியினர் என்றே கூறுகின்றனர். இவர்கள் போர்த்துகேயரால் இலங்கையின் மேற்குப் பகுதியில் இருந்து துரத்தப்பட்ட போது கொட்டியாபுரப்பற்றில் கி.பி. 1698 இல் கடல் மார்க்கமாக இங்கு

வந்து குடியேறியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவர்கள் அல்லை-கந்தளாய் குடியேற்றத்தின் பின்னர் ஆசாத் நகர் (58ம் கட்டை), மற்றும் ஜின்னாநகர் (59ஆம் கட்டை) போன்ற இடங்களிலும் பிற்காலங்களில் குடியேறியுள்ளனர்.

தோப்பூரில் முஸ்லிம்கள் குடியேறிய போது தங்களது வழிபாட்டிற்காக பள்ளிவாசல் ஒன்றை ஒலைக்குடிசையில் அமைத்தனர். பின்னர் இது 1852 இல் நிரந்தரக் கட்டடமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. காலப்போக்கில் 1933 இல் பாலத்தோப்பூரிலும், 1956 இல் ஆசாத் நகரிலும், 1958 இல் அல்லை நகரிலும், 1960 இல் ஜின்னா நகரிலும், 1963 இல் செல்வ நகரிலும், 1981 இல் கூர்க்கண்டத்திலும் பள்ளிவாசல்கள் அமைக்கப்பட்டன. அத்தோடு 1966 இல் தோப்பூரில் சிறிய பள்ளிவாசல் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அரபுக் கல்லூரிகள்

மூதூரில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் மக்கள் தமது இஸ்லாமிய மதம் சார்ந்த மார்க்கக் கல்வியைப் பெறுவதற்காக காலி, வெலிகம, மகரகம, அட்டாளைச்சேனை, இந்தியா போன்ற தூர இடங்களுக்குச் சென்று வந்தனர். இவ்வாறான சூழ்நிலையில் இப்பகுதியிலும் அரபுக்கல்லூரி ஒன்றை அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உணர்ப்பெரியவர்கள் மத்தியில் தோன்றியது.

இவ்வாறிருக்கும் காலப்பகுதியில் 1949 இல் மௌலவிமார்கள், ஆலிம்கள், லெப்பைமார்கள் மற்றும் நலன்விரும்பிகள் ஒன்று சேர்ந்து “நத்துவதுல் உலமா” (உலமாக்களின் சபை) என்னும் அமைப்பை உருவாக்கினர். இவ் அமைப்பினால் 1950 மே 14ஆந் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட புகாரி மஜ்லிஸை தொடர்ந்து ஆறு வருடங்களாக நடாத்தி சேர்ந்த வருவாயைக் கொண்டும், நலன்விரும்பிகளின் அன்பளிப்புகளைக் கொண்டும் அரபுக் கல்லூரி ஒன்றை அமைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது.

இதனடிப்படையில் மூதூர் நத்துவத்துல் உலமா சபையினரால் “நத்துவத்துல் உலமா அரபுக்கல்லூரி” 1956-05-27 அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மூதூர் நொகஸ் வீதியிலுள்ள பெரிய பள்ளிவாசலுக்கு சொந்தமான சிறியதொரு குர்ஆன் மத்ரசா கட்டடத்தில் 5 உள்ளூர் மாணவர்களையும், ஒரு ஆசிரியரையும் கொண்டு இக்கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் முதலாவது அதிபராக மர்ஹூம்

மெளலானா மெளலவி எம். சாகுல் ஹமீது (மூதூர்) அவர்கள் பணியாற்றினார். இக்கல்லூரியின் முதலாவதாக பட்டப் பரீட்சையில் (1963) சித்தியடைந்தவர் ஜனாப். காசின் வாவா செய்யது அகமது (மூதூர்) ஆவார்.

இக்கல்லூரி தொடங்கிய காலத்தில் உணவு வசதிக்காக ஊர்பெரியவர்களால் சிறந்த முறையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட “பிடி அரிசித்திட்டம்” மற்றும் “தகர உண்டியல்” முறை என்பனவற்றை இன்றளவும் நினைவுபடுத்தி ஊரவர்கள் பெருமைப்படுகின்றனர்.

தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் உள்ளூர் மற்றும் வெளியூர் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பு காரணமாக இடநெருக்கடி ஏற்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் ஹாஜியானி சல்காபீபி என்னும் பெண்மணி மூதூர் வெளி என்னுமிடத்திலுள்ள தனக்குச் சொந்தமான அரை ஏக்கர் காணியை அரபுக்கல்லூரி அமைக்க அன்பளிப்பு செய்திருந்தார். இந்நிலையில் அரச அதிகாரிகள், அரச தூதுவர்களின் உதவியுடன் ஊரவர்களின் முயற்சியினால் இக்கல்லூரியின் இரண்டாவது பட்டமளிப்பு விழா தினத்தன்று 1966-04-23 அன்று அரபுக்கல்லூரிக்கான அடிக்கல் நாட்டி வைக்கப்பட்டது. 1973-08-26 ஆந்திகதியிலிருந்து புதிய கட்டடத்தில் வகுப்புகள் இயங்கலாயிற்று. இங்கு 1980-01-01 அன்று பத்து மாணவர்களுடன் ஹிப்ஸ் பிரிவு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

மூதூரில் முஸ்லிம் பெண்களுக்காக 1958-08-05 இல் “பழிலியா மகளிர் அரபுக் கல்லூரி” ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது மெளலவி அல்ஹாஜ் வீ.எம்.எம். பழில் அவர்களை அதிபராகக் கொண்டு அவரது வீட்டின் ஒரு பகுதியில் ஆரம்பமாகியது. பின்னர் 1965 களில் கட்டட வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மேலும் 1980 களில் ரஹ்மானியா மகளிர் ஹிப்ஸ் அரபுக்கல்லூரியும், 1992 இல் மனாறுல் ஹூதா மகளிர் அரபுக்கல்லூரியும், தோப்பூரில் 1973 களில் தோப்பூர் அரபுக்கல்லூரியும் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாறு இப்பிரதேச இளைஞர்களின் நன்மை கருதி மார்க்கக் கல்வி, அரபு இலக்கண இலக்கியங்களில் பயிற்சி, இஸ்லாமிய வரலாறுகள் முதலியவைகள் போதிக்கப்பட்டு ஒருநல்வழி சமுதாயத்தை நெறிப்படுத்தும் உயரிய பணியை இவ் அரபுக் கல்லூரிகள் செயற்படுத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. எம்.ஏ. சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு, 2003
2. ஜீவையியா ஷெரிப் - சுவடுகள் பாகம்-1, 2011
3. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை, 2010

6

மூதூரில் கிறிஸ்தவர்கள்

வணிகச் செல்வாக்குமிக்க கொட்டியாரத்துறையையும், வளங்கள் மிகப்பல கொடுக்கும் மாவலி காங்கை கடலோடு கலக்கின்ற கழிமுகாங்களையும், முத்துக் குளிப்பதற்கு பெயர்போன துறையையும் தன்னகத்தே கொண்டது மூதூர் என்னும் பதி. மூதூர் என்பது “முத்தூர்” என்னும் சொல்லில் இருந்து மருவியதாகக் கூறுவர். அத்தோடு ஒல்லாந்தர் காலத்தில் “மோதற” என்னும் ஒல்லாந்து சொல்லில் இருந்து வந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. எனினும் ஒல்லாந்தர் காலத்தைச் சேர்ந்த ஆவணங்களிலேயே மூதூர் என்னும் சொல் முதன்முதலாக அறியப்படுவதாலேயே இந்த மயக்கம் ஏற்படுகின்றது எனலாம்.

மேலைத்தேய நாட்டவர்களால் இங்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் மூதூர் வருகை பற்றிய உறுதியான தகவல்கள் இதுவரை அறியப்படவில்லை. எனினும் இது பற்றி மூதூரைச் சேர்ந்த முதுபெரும் இலக்கியவாதியான தமிழ் ஒளி, அமரர் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.(1)

“நம்மூர் முதியவர்கள் சிலர் தாம் இந்தியாவின் தூத்துக்குடியிலிருந்து வந்ததாகப் பெருமையுடன் கூறக்கேட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் அதற்கு எதுவித சரித்திரச் சான்றுகளும் இல்லை. கொட்டியாபுரத்தின் ஆதிக்குடிகளாகிய நாம் போர்த்துக்கீசரால் இங்கேயே மதமாற்றம் செய்யப்பட்டோமா? என்பதற்கான சான்றுகளும் கிட்டவில்லை. அத்தோடு கி.பி. 1658 இல் இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளை ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றிய போது, அவர்களின் நெருக்குவாரங்களிலிருந்து நம் மத நம்பிக்கைகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இலங்கையின் மேற்குப் பகுதிகளிலிருந்து இங்கு குடியேறியவர்களா நாங்கள்? ஆனால் அதற்கும் சான்றுகளில்லை.”

இன்னுமொரு தகவலின் படி: கி.பி. 1549-1552 காலப்பகுதியில் திருகோணமலையில் வன்னிய குலத்தவர்களிடையே ஏற்பட்ட வாரிசுரிமை காரணமாக, அப்போது எட்டு வயதினனாக இருந்த இளவரசன் ஒருவனை பாதுகாப்பு நிமித்தம் அவனது மாமன் தனது நம்பிக்கைக்குரிய 40 பேர்களுடன் தூத்துக்குடிக்கு அழைத்துச் சென்று தஞ்சம் புகுந்தான். தூத்துக்குடி கிறிஸ்தவ மக்கள் இவர்களை அன்போடு வரவேற்று பாதுகாப்பு வழங்கினர். அப்போது அப்பகுதியில் மறைபணி புரிந்தவரும், தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றவருமான இயேசுசபைத் துறவி அருட்திரு. என்ரிக் கேஸ் அவர்கள் இவர்களைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூறினார் என்பது வரலாறு. இவர்கள் அனைவரும் கிறிஸ்தவ மதத்தையும் தழுவிக்கொண்டனர். வன்னியகுல இளவரசனுக்கு “டொம் அல்போன்சோ” எனவும் பெயரிட்டனர். அத்தோடு அவனை அங்கிருந்து அழைத்துச் சென்று கோவாவில் உள்ள கத்தோலிக்கக் கல்லூரி ஒன்றில் கல்வி கற்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்கு அவர் திருமலை இளவரசன் டொம் அல்போன்சோ என எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்டார்.

காலப்போக்கில் தூத்துக்குடியில் வாழ்ந்த பரவ (பரதவ) இன கிறிஸ்தவர்கள் ஆயிரம் பேர் கொண்ட படையை அமைத்து, அல்போன்சோவினுடைய மாமனாருடனும் ஏனைய சகாக்களுடனும் திருமலையை வென்று அல்போன்சோவினுடைய மாமனார் பாதுகாப்பில் ஆட்சி செய்ய வகை செய்தனர். இவ்வாறு தூத்துக்குடியில் இருந்து வந்த வீரர்கள் பலர் தூத்துக்குடி திரும்பாது இங்கேயே திருமலையில் தங்கிவிட்டனர். அவர்களின் வாரிசுகள் தான் இன்றும் மூதூரில் வாழும் கிறிஸ்தவ சமூகம் என்பது வரலாறு. இச்சமூகத்தில் தூத்துக்குடியில் உள்ளது போன்று “குரூஸ், கொரேரா, பெர்ணான்டோ, டீவாஸ் மற்றும் மஸ்கிரினுஸ்” என்னும் பெயர்கள் பாவனையில் உள்ளமை மூலம் இது உறுதி செய்யப்படுகின்றது. என்கிறார் ஓய்வு பெற்ற உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.இ.ம. ஜெகதீசன் குரூஸ் அவர்கள்.

இதைத் தொடர்ந்து கி.பி. 1656 இல் திருகோணமலையைக் கைப்பற்றிய ஒல்லாந்தர் அங்குள்ள கத்தோலிக்கரை மதமாற்றம் செய்து கொண்டிருந்த போது கத்தோலிக்கர்களின் தீவிர மதப்பற்று காரணமாக 1658 இல் குரூஸ், பாய்வா, கொரேரா, பெர்ணான்டோ மற்றும் வாஸ் ஆகிய ஐந்து வகையான நோமன் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ குடும்பத்தினர் மூதூரில் குடியேறினர்.(2)

இவ்வாறு நடைபெற்ற வாரிசுரிமைப் பிரச்சினையில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சிசெய்த சங்கிலி மன்னன் தலையிட்டமையால் எட்டு வயது இளவரசனுடன் மாமன் போர்த்துக்கேயரிடம் தஞ்சமடைந்திருந்தான் என்ற குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றது.

ஒல்லாந்தரால் தமது ஆளுகைக்குட்பட்ட இடங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட கத்தோலிக்கர்கள் கொட்டியாபுரத்தில் கி.பி. 1692 களில் வண்ணான்துறை அருகாமையில் குடியேறியதான குறிப்பொன்றும் காணப்படுகின்றது.(3) மூதூர் கிறிஸ்தவர்கள் பற்றி அறியும் முதலாவது வரலாற்றுத் தகவல் கி.பி. 1697 ஆம் ஆண்டில் கொட்டியாபுரத்திற்கு வருகை தந்த முதலாவது கத்தோலிக்க குரு அருட்திரு. கர்வாலியோ அடிகளார் பற்றி வணக்கத்துக்குரிய யோசேப்வாஸ் அடிகளார் கோவையிலுள்ள தன் தலைவருக்கு 1697 செப்டம்பர் 10 ஆந் திகதி எழுதிய கடிதமாகும்.(4)

அதில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

“உடனடியாக அவர் கண்டியரசனின் ஆளுகைக்கு இருந்ததும். ஒல்லாந்தரின் கெடுபிழிகளில் இருந்து நீங்கியதுமான கொட்டியாரத் துறைமுகம் சென்றார். அங்கே நூறு கிறிஸ்தவர்களுடன் ஒரு கோயிலும் (Chapel) இருந்தது. அவர் அங்கு சென்றதும் ஒல்லாந்தர் ஆளுகைக்குட்பட்ட திருகோணமலையில் இருந்தும் கிறிஸ்தவர்கள் அவரிடம் வந்தார்கள். அவர் படகு அங்கு நங்கூரமிட்டதும் வேறு நாடுகளிலிருந்தும் அனேக கிறிஸ்தவர்கள் வந்தார்கள்.” (இங்கு வேறு நாடுகள் என்று குறிப்பிடப்படுவது வன்னி நாடுகளாக இருக்கலாம்.)

யோசேப்வாஸ் அடிகளாரின் உடன்பிறந்த சகோதரியின் மகனான அருட்திரு. கர்வாலியோ அடிகளார் கி.பி. 1697 இல் கொட்டியார் வந்து சமயப்பணிகளைச் செய்தார். பின்னர் இவர் கண்டியிலிருக்கும் காலத்தில் 1702 ஆடி மாதம் 16 ஆந் திகதி நோய்வாய்ப்பட்டு ஆறு நாட்களின் பின் கண்டிக் கோயிலில் இறந்தார். இறக்கும் போது இவரது வயது முப்பது ஆகும். யோசேப்வாஸ் அடிகள் 1701 இல் இங்கு வருகை தந்து வண்ணான்துறைக்கு அருகாமையில் அமைந்திருந்த கோயிலை வளப்படுத்திச் சென்றிருந்தார். மீண்டும் அவர் 1706 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு புதிதாக வந்திருந்த கொன்சால்வெஸ் மற்றும் மிக்கேல் டி மெல்லோ ஆகிய இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கொட்டியார் வந்தார். இவர்களை இங்கு அழைத்து வருவதற்காக மூதூர் கிறிஸ்தவ மக்கள் மாட்டுவண்டி மூலம் புத்தளம் சென்றதாக வரலாறு கூறுகின்றது.

1706 பங்குனி 24 ஆந் திகதி கொட்டியாரத்தை அடைந்த மிக்கேல் டி மெல்லோ அடிகள் அன்றிரவு முழுவதும் வயிற்று வலியால் அவதியுற்று அடுத்தநாள் 25 ஆந் திகதி இறைவனடி சேர்ந்தார். அடிகளாரை அடக்கம் பண்ணிய கல்லறை பழைய கோயிலடி என்று கூறப்படுமிடத்தில் (இன்று எஹெட் நிலையம் அமைந்துள்ள இடம்) உள்ளது. இவருடைய கல்லறைமண் பல

நோய்களைத் தீர்க்கும் மருந்தாக இருப்பதாக கிறிஸ்தவ மக்களால் நம்பப்படுகின்றது. இன்றுவரை இக்கல்லறை வளாகம் மிகவும் தூய்மையாக பாதுகாக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து அருட்திரு. யோசேப் டி யேசுமரியா அவர்கள் கி.பி. 1711 இல் கோவைக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். “ கோயிற்காணி கிறிஸ்தவரல்லாத ஒருவரால் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அக்காணிக்குள் தென்னைகளை வளர்த்துப் பீடத்து விளக்கு எரிக்க அவைகளிலிருந்தே எண்ணெய் எடுத்தார்கள். ஏழு எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் காணிச் சொந்தக்காரன் பிறர் தூண்டுதலினால் தன் காணியை திருப்பித் தரும்படி கேட்டான். அங்கிருந்த கோயிலை அகற்றி தன் சமயக் கோயில் ஒன்றை நிறுவ அவன் தூண்டப்பட்டான். கிராமத்தின் தலையாரியும் பிற மதத்தவனாக இருந்தபடியினால் கிறிஸ்தவ மக்கள் இன்னாசி அல்மெயிடா சுவாமியாரின் அனுசரணையுடன் கண்டி மன்னனிடம் முறையிட்டனர். கண்டி மன்னன் அங்குள்ள சுவாமியாருக்கோ கோயிலுக்கோ தொந்தரவு செய்யவர்களை மிகக் கடுமையாகத் தண்டிப்பதாக அச்சுறுத்தினான். ஏதும் விவகாரங்கள் இருப்பின் தன்னிடம் முறையிட வேண்டும் எனவும், தலைமைக்காரர்களும் அதிகாரிகளும் தனது அரசாங்கம் செவ்வனே நடக்க உதவியாக இருக்க வேண்டும் எனவும் எச்சரித்தான்.”

இவ்வடிகளாரின் கூற்றுப்படி இக்காலத்தில் கொட்டியாரப் பகுதியானது கண்டி அரசனின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

இதை,

“அந்நாட்களில் கண்டி இராச்சியத்தில் முந்நூறு வழிபாட்டிடங்கள் இருந்தன. கண்டி, நாராங்கொட, கொட்டியார், குருவிக்குலம், புத்தளம் ஆகிய இடங்களில் கோயில்கள் இருந்தன. புத்தளம் குருக்கள் கூடுமிடமாக இருந்தது.” என்றவாறான கபிரியேல் டி சா அடிகளார் அவர்களின் (1723-12-28) கூற்று உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இவர் அக்காலத்தில் தியான சம்பிரதாயக் குழுவின் கோவைத் தலைவராக இருந்துள்ளார். இவ்வாறாக பல பங்குக் குருமார்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட இவ்வாலயம் பற்றிய குறிப்புகள் மூலம் அக்காலத்தைச் சேர்ந்த கொட்டியாபுரப்பற்று பற்றிய பல வரலாற்றுச் சம்பவங்களை நாம் அறியக் கூடியதாயுள்ளது.

கி.பி. 1743 ஆண்டில் தலைமைக்காரனால் அழிக்கப்பட்ட கோயில் அதேயாண்டில் அரசன் அனுமதிபெற்று அருட்திரு கஸ்ரோடியோ லெயிற்றாவோ அடிகளார் கட்டினார். கோயிலைக் கட்டுவதற்கு கத்தோலிக்கர் மட்டுமல்ல மற்றச் சமயத்தவர்களும் உதவினார்கள். ஆரம்பத்தில் அவ்வட்டாரத்தின் திசாவ எதிர்ப்புக்

காட்டினான். ஆயினும் பின்னர் மனம் மாற்றிக் கொண்டான் என்று அருட்திருறபாயேல் அடிகளார் 1740-1743 வரையுள்ள இலங்கை மீசாம்களின் நிகழ்வுக்குறிப்பில் எழுதி வைத்துள்ளார். இந்த எழுத்துக்களில் இருந்து தான் மூதூர் கோயிலில் குடிகொண்டிருந்தவர் புனித அந்தோனியார் தான் என்று அறியக் கூடியதாக இருப்பதாக அமரர் வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்கள் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு கி.பி. 1743 ஆம் ஆண்டில் அழிக்கப்பட்ட பின் கட்டப்பட்ட இக்கோயில் பற்றி கோவையில் விக்கார் ஜெனரலாக இருந்த மாட்டினோ சேவியர் அடிகளாரின் குறிப்புக்கள் தெரிவிப்பதாவது:

"இக்கோவில் கடற்கரை ஓரத்தில் இருப்பதால் அது போர்த்துக்கீசருக்கு மீண்டும் இங்கு வர வாய்ப்பாக இருக்கும் எனக் கண்டியரசனிடம் முஸ்லிம் மக்கள் முறையிட்டதாலேயே இது நடந்தது. ஆனாலும் அரசன் விசாரணை நடத்திய பின்னர் முறைப்பாட்டின் உண்மையின்மையை அறிந்து மீண்டும் கோயிலைக்கட்ட கடற்கரையில் இருந்து சற்றுத் தூரத்தில் அனுமதியளித்தான்."

தொடர்ந்து வருங்காலத்தில் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சியில் கத்தோலிக்க மக்களுக்கும் ஓரளவு மதச்சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டமையால் கொட்டியாரத்துறைக்கு அருகாமையில் அமைந்திருந்த அந்தோனியார் ஆலயத்தின் முக்கியத்துவம் குன்றி அதனிடம் திருகோணமலைக்குப் போனதாகக் கூறப்படுகிறது. அத்தோடு கி.பி. 1865 இல் அமலமரித் தியாகிகள் சபையைச் சேர்ந்த அருட்திரு. மஸ்ஸியே அடிகளார் ஆலயம் தற்போது அமைந்துள்ள இடத்தில் புதிதாக ஓர் ஆலயத்தை அமைத்தார். அதனருகே புனித அந்தோனியார் பெயரால் பாடசாலை ஒன்றையும் நிறுவினார். இப்பிரதேசத்தின் முதலாவது பாடசாலையான இது கிறிஸ்தவ, இந்து, இஸ்லாமியர் என்ற பேதமில்லாது பல எண்ணிக்கையிலான கல்விமான்களை உருவாக்கிய பேறு பெற்றது. பின்னரான காலத்தில் 1932 இல் மூதூர் பங்குத் தந்தையாகக் கடமைமாற்றிய அருட்தந்தை. லாசறஸ் அவர்களால் இப்பாடசாலை தற்போதுள்ள (மூதூர் பிரதான வீதியில் உள்ள அந்தோனியார் ம.வி) இடத்தில் நிறுவப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1912இல் மூதூரின் முதற் பங்குத் தந்தையாக நியமனம் பெற்ற அருட்தந்தை சாள்ஸ் பொனஸ் என்னும் யேசு சபையைச் சேர்ந்தவரால் இருதயபுரத்தில் (பச்சனூர்) இருதயநாதர் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் (2014) மூதூர், இறால்குழி, சகாயபுரம், இருதயபுரம், நாராயணபுரம், தங்கபுரம், சோம்புர போன்ற கிராமங்களில் கிறிஸ்தவ மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மூதூரில் 1985-10.27 தொடக்கம் 2007 வரையான காலப்பகுதிகளில் பல தடவைகள் ஏற்பட்ட வன்செயல்களின் போது இவ் அந்தோனியார் ஆலயமும், பாடசாலையும் மூதூர் வாழ் மக்களுக்கு மட்டுமல்லாது கொட்டியாபுரப்பற்று கிராம மக்களுக்கும் பாதுகாப்பான அடைக்கலம் தந்துள்ளது. இவ் வன்செயல்கள் காரணமாக மூதூர் வாழ் கிறிஸ்தவ மற்றும் இந்து தமிழ் மக்கள் பெருமளவில் உயிரிழப்புகளை சந்தித்தும், இரத்தம் சிந்தியும் இங்கிருந்து திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்புக்கு இடம்பெயர்க்கப்பட்டனர். இவ்வாறு வெளியேறிய மக்கள் இங்கு வாழ சலிப்புற்றவர்களாகியும், அடிக்கடி இங்கு இடம்பெறும் வன்செயல்களிலிருந்து தமது குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கவும் மூதூருக்கு வந்து வாழ விருப்பமற்றவர்களாக உள்ளனர்.

புனித அந்தோனியார் கோயில்

மிக்கேல் டி மெல்லோ அடிகளாரின் கல்லறை

மூதூர் புனித அந்தோனியார் கோயில் பூர்வ வரலாறு என்னும் நூலிற்கான துணை நூலாக அருட்திரு. வீ. பேர்னியோலா எஸ்.ஜே. அவர்கள் எழுதிய "ஒல்லாந்தர் கால இலங்கைத் திருச்சபையின் சரித்திரம்" என்ற ஆங்கில நூல் கொள்ளப்படுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வ.அ. இராசரத்தினம் - மூதூர் புனித அந்தோனியார் கோயில் பூர்வ வரலாறு. (பக்-3)
2. மூதூர் புனித அந்தோனியார் மகாவித்தியாலய சேவைநலன் பாராட்டு விழாமலர் (23-10-2013) - (பக்- 88)
3. எம்.ஏ.சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு. (பக்-95), 2003
4. வ.அ. இராசரத்தினம் - மூதூர் புனித அந்தோனியார் கோயில் பூர்வ வரலாறு. (பக்-4)
5. சீ.நோ. ஜெயரத்தினம் - மறக்கப்பட்ட மகான் அருட்பணி மைக்கல் டி மெல்லோ (2015)

மெதடிஸ்த திருச்சபை

மேலைத்தேச நாட்டவர்களான போர்த்துக்கேசரைத் தொடர்ந்து இலங்கையை ஆக்கிரமித்த ஒல்லாந்தர்களின் வருகையினால் இன்னுமொரு புதிய மதமான புரட்டஸ்தாந்து சமயமும் இங்கு உள்நுழையத் தொடங்கியது. ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் தங்களது நிலையான இருப்புக்காக மதத்தை ஒரு கருவியாகவும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். கொட்டியாபுரப்பற்று

மக்களுக்கு புதிதான இஸ்லாம் மதத்தைத் தொடர்ந்து, கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவமும், அதைத் தொடர்ந்து புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவமும் இங்கு பரவலாயிற்று.

புரட்டஸ்தாந்து மதத்தவர்களால் மெதடிஸ்த திருச்சபைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவ்வாறாக மூதூரிலும் மெதடிஸ்த திருச்சபையொன்று உருவாக்கப்பட்டது. இவ் ஆலயத்துக்கான அடிக்கல்லை திருகோணமலை மாவட்ட ஆயராகவிருந்த வண.சி.ஜே.ட்ரீம்மர் (Trimmer) அவர்களும், செயலாளராகவிருந்த வண.எம். ஹாட்லி அவர்களும் 1916 பங்குனி மாதம் 17 ஆந் திகதி நட்டனர்.(1) இதைத் தொடர்ந்து மெதடிஸ்த திருச்சபையினர் கொட்டியாரப்பிரதேசங்கள் பலவற்றிலும் மெதடிஸ்த பாடசாலைகளை உருவாக்கி கல்வியையும், தமது சமயத்தையும் வளர்த்தனர். கூனித்தீவு, கட்டைபறிச்சான், தோப்பூர், பள்ளிக்குடியிருப்பு, கிளிவெட்டி போன்ற இடங்களில் மெதடிஸ்த மிசன் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளை பின்னரான 1961 காலத்தில் இலங்கை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. எம்.ஏ.சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு, (பக்-159), 2003

மூதூரில் றொபட் றொக்ஸ்

இவ்வாறிருக்கும் காலப்பகுதியில் பிரித்தானிய வணிகக் கப்பல்களும் இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் தமது வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கின. ஆங்கிலேயரான றொபர்ட் றொக்ஸ் என்பவரின் கைது நடவடிக்கை மூதூரில் நிகழ்ந்தது ஒரு சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்திருந்தது.

அதாவது றொபர்ட் றொக்ஸ் அவர்களின் தலைமையில் ஆங்கில கிழக்கிந்தியக் கம்பனிக்குச் சொந்தமான ஆயுதம் தாங்கிய வணிகக் கப்பல் “ஆன்” சென் ஜோர்ஜ் (இன்றைய சென்னை) துறைமுகத்துக்குச் சென்று, மீண்டும் அங்கிருந்து வணிகப் பொருட்களுடன் லண்டன் நோக்கிப் புறப்பட்டது. இடையில் ஏற்பட்ட கடற்புயலின் தாக்கத்தினால் 1659 இல் கொட்டியாரக்குடாவில் தரித்து நிற்கவேண்டி ஏற்பட்டது. இதனால் கப்பலில் இருந்தவர்கள், கப்பல் சேதங்கள் சரிசெய்யப்படும்வரை கொட்டியாரத்து மக்களுடன் வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர்.

எதுவிதமான இடையூறுகளுமின்றி 20 நாட்கள் கடந்த நிலையில் றொபர்ட் றொக்ஸ் உட்பட 29 கடலோடிகள் கண்டி அரசனின் உத்தரவின் பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு கண்டிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இக்கைது கொட்டியார ஆற்றுக்கு அருகாமையிலுள்ள ஒரு பெரிய புளியமரத்தின் கீழ் இடம்பெற்றது (இன்றைய மூதூர் மத்திய கல்லூரியின் முன்).

றொபர்ட் றொக்ஸ் இன் 18 வயது நிரம்பிய மகனான றொபர்ட் றொக்ஸ் கண்டி இராச்சியத்தில் 19 ஆண்டுகள் வரை ஒரு சிறைக் கைதியாக வாழ்ந்து, பின்னர் லண்டனுக்குத் தப்பிச் சென்றதாக வரலாறு கூறுகின்றது. அவர் “An historical relation of the island Ceylon” என்னும் நூலில் தான் மூதூரில் கைது

செய்யப்பட்டதிலிருந்து தப்பிச் செல்லும் நிகழ்வுகளை விரிவாகக் கூறுகின்றார். இந் நூல் 1681.03.18 இல் லண்டனில் வெளியிடப்பட்டது. (1)

இதன் காரணமாக றொபர்ட் நொக்ஸ் கைது செய்யப்பட்ட இடத்திலிருந்த புளியமரம் “நொக்ஸ் மரம்” (Knox tree) என அழைக்கப்படலாயிற்று. பிற்காலத்தில் றொபர்ட் நொக்ஸ் என்பவரை நினைவு கூரத்தக்க வகையில் இங்கு ஓர் நடுகல்லும் இடப்பட்டது. இதில் “This is the whiteman’s tree under which Robert Knox captain of ship “ANN” was captured A.D 1660. This stone was placed here in 1893” என எழுதப்பட்டிருந்தது.

வெள்ளையன் மரம்
கிறிஸ்தவர்களின் வணிகர் Captain Robert Knox கைது செய்யப்பட்ட இடத்தில் 1660 ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்ட இதுவே Robert Knox மரம் எனும் பெயரில் 1893 இல் வைக்கப்பட்ட இதுவே முற்றாக விழுந்தது.

இம்மரம் பல வருடங்களாக இலங்கை அரசாங்கத்தால் சுற்று மதில் அமைத்தும், கிளை முறிந்துவிடாமலிருக்க முட்டுச்சுவர் கட்டியும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் 1957 இல் ஏற்பட்ட பெருவெள்ளம் (இதன் போது கொட்டியாபுரப்பற்று பெருநிலப்பரப்பிலுள்ள ஏராளமான கிராமங்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. முதலாம் வெள்ளக்காடாகக் காட்சியளித்ததாக பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர்.

2 தற்கல்
இது வெள்ளக்காரன் மரம் எனும் பெயரில் 1893 இல் வைக்கப்பட்ட இதுவே முற்றாக விழுந்தது.

இதையொட்டி “வெள்ளக்காவியம்” என்னும் காவியமொன்று இப்பகுதியில் உருவாகியதாகவும் அறியமுடிகின்றது.) மற்றும் 1964 இல் ஏற்பட்ட சூறாவளி என்பவற்றால் இப்புளியமரம் முற்றாக சேதமடைந்து விழுந்துவிட்டது.

இம்மரத்தின் ஒரு கிளை எடுத்தச் செல்லப்பட்டு கொழும்பு தேசிய நூதன சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் தற்போது இவ்வூர் மக்களால் நொக்ஸ் புளியமரம் இருந்த இடத்தில் புதியதொரு புளியமரம் நடப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இம்மரம் தற்போது வளர்ந்து பெரிதாயுள்ளது. இதனை மூதூர் பிரதேசசபை பராமரித்து வருகின்றது. சுற்றுலாத் தலமாகவும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது(2).

டச்சுக்காரரால் கொட்டியாரத்துறைக்கு அருகாமையில் ஒரு கோட்டை கட்டப்படிருந்தது. இதனால் கொட்டியார ஆறு ஆனது “கோட்டையாறு” என்றும், இங்கிருந்த கிணறு “கோட்டையாற்றுக் கிணறு” என்றும், இப்புளியமரம் (நொக்ஸ் புளிய) “கோட்டையாற்றுப்புளியை” என்றும், இங்கிருந்த பள்ளிக்கூடம் “கோட்டையாற்றுப் பள்ளிக்கூடம்” (முதூர் மத்தி கல்லூரி) என்றும் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டது. இன்று வரையும் இவைகள் வழக்கிலிருப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இப்புளிய மரத்தடி வீதி இன்றும் “நொக்ஸ் வீதி” (Knox road) என்றே அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை, (பக் - 356), 2010
2. எம். ஏ. சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு - (பக் -8,9), 2003

ஒல்லாந்தரின் துறைமுக ஆதிக்கம்

ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசரிடமிருந்து மட்டக்களப்பை கி.பி.1638 இலும், திருகோணமலையை கி.பி. 1639 இலும் கொழும்பை கி.பி. 1656 இலும், மன்னாரை கி.பி. 1658 இலும் கைப்பற்றினர். அத்தோடு மன்னாரிலிருந்து வன்னி நிலப்பரப்பு வழியாக பூநகரியை அடைந்து ஊர்காவற்றுறை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர்.

பின்னர் 1658 இல் கண்டி அரசனுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப் படி வாசனைச்சரக்கு வணிகம் ஒல்லாந்து கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் தனியுரிமையானது. அதுமட்டுமல்லாது இலங்கைத் தீவின் துறைமுகங்கள் அனைத்தும் ஒல்லாந்தரின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருக்கவேண்டும் எனவும், கண்டியரசனின் தேவைக்காக மட்டக்களப்பு, திருகோணமலைத் துறைமுகங்கள் திறந்துவிடப்படும் எனவும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

ஆனால் கொட்டியாரக்குடாவின் முக்கியத்துவம் காரணமாக இலங்கைப் பொருட்கள் இக் குடாக்கடல் வழியூடாகவே பெருமளவில் ஏற்றுமதியானதாலும், வணிக நடவடிக்கைகளில் முஸ்லிம்களும், தமிழ்செட்டிமார்களும் ஈடுபடுவது ஒல்லாந்தரை மேலும் விரோதம் கொள்ள வைத்தது. இதனிடையே கண்டியரசனுடன் தொடர்புகளைப் பேணுவதற்காக பிரித்தானியர்களும் பிரான்சியர்களும் அடிக்கடி கொட்டியாரத்துறையூடாக பயணிக்கத் தொடங்கினர்.

அத்தோடு மட்டுமல்லாமல் ஆங்கிலேயர் வாசனைச் சரக்கு, மற்றும் உடுதுணிகள் வர்த்தகத்துக்காக கொட்டியாரத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையை உருவாக்குவதற்கு கண்டி அரசனிடம் அனுமதியும் பெற்றனர். இது ஒல்லாந்தரை மென்மேலும் ஆத்திரமடையச் செய்தது. இதனால் இவர்கள் கண்டியரசனின் கொட்டியாரத்திற்கு இடையிலான பாதையில் பலவிதமான இடையூறுகளை

ஏற்படுத்தத் தொடங்கினர். இவ்வாறு போர் புரிவதும், சமாதான உடன்படிக்கை செய்வதுமாக கண்டியரசும் ஒல்லாந்தரும் காணப்பட்டனர்.

இவ்வாறிருக்கும் காலப்பகுதியில் பட்டாவியாவில் இருந்த கவர்னர் ஜெனரல் கி.பி. 1664 இல் கிழக்கிலங்கை துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றுமாறு உத்தரவிட்டதைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்து தளபதி Du Pon தலைமையிலான படைகள் கி.பி. 1665 இல் திருகோணமலையைக் கைப்பற்றியது. அதைத் தொடர்ந்து கட்டளைத் தளபதி Roothus தலைமையிலான படை கி.பி. 1668 இல் கொட்டியாரத்தையும், மட்டக்களப்பையும் கைப்பற்றி புதிய கோட்டைகளை அமைத்தனர் (1).

இதைத் தொடர்ந்து “ உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருட்கள் ஒல்லாந்தர் நிர்ணயித்த விலைகளுக்கே விற்பனை செய்ய வேண்டும்: அந்நிய வணிகத் தொடர்புகளை இந்நாட்டின் பூர்வகுடிமக்களான சுதேசிகள் வைத்திருக்கக் கூடாது” என்ற கட்டளைகளுக்கு அடிபணிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதற்குப் பதிலாக சுதேசிகள் தாங்கள் விரும்பிய மதத்தைப் பின்பற்ற இடமளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே வழிபாட்டுத்தலங்கள் பற்றிய பெருமளவு ஆவணங்கள், இலக்கிய சுவடிகள், அரசியல் அதிகார விடயங்கள் பற்றி பதியப்பட்ட தகவல்கள் போன்றன எழுந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறாக எமது முன்னோர்கள் தமது வழிபாட்டினங்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், தமது மத அனுட்டானங்களைத் தொடர்வதற்காகவும் பல விட்டுக் கொடுப்புகளை செய்திருந்தமையை அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை, (பக்- 63), 2010

கொட்டியாரத்தில் பிரான்சியரின் கோட்டைகள்

அட்மிரன் டி. லா. ஹை தலைமையிலான பிரஞ்சு கிழக்கிந்தியக் கம்பனி கப்பல்கள் கப்டன் கரோன் தலைமையில் திருகோணமலை துறைமுகத்தை ஆக்கிரமிக்கும் நோக்கத்தில் கி.பி. 1672 இல் இலங்கையின் கிழக்கு கடலோரத்தை அடைந்தது. பின்னர் அங்கிருந்து கொட்டியாரக்குடாவினுள் உள் நுழைந்து கொட்டியாரத்தை அடைந்தது. இதே காலத்தில் பிரஞ்சுப் படையின் பாரசீகப் படைப்பிரிவும் சூரத்தில் இருந்து புறப்பட்டு 21.03.1672 இல் கொட்டியாரக்குடாவை அடைந்திருந்தது. பெரும் எண்ணிக்கையிலான பிரஞ்சுக் கப்பல்கள் கொட்டியாரத்தில் நங்கூரமிட்டதை அவதானித்த ஒல்லாந்தர் தமது கொட்டியாரக் கோட்டையை தீ மூட்டி அழித்தனர். பீரங்கிகளையும் நிலத்தில் புதைத்தனர், அத்தோடு வெடிகுண்டுகளையும் கடலில் எறிந்து விட்டு திருகோணமலைக் கோட்டைக்குத் தப்பியோடினர். டி லா ஹையும், கரோனும் கொட்டியாரத்தின் கரைக்கு வந்திறங்கி கோட்டை கட்டுவதற்காக மூன்று இடங்ளைத் தெரிவு செய்தனர். முதலாவதாக இக் குடாவினுள் காணப்பட்ட பெரிய தீவை (Dwers in de weg) தெரிவு செய்தனர். இது பின்னர் Isle of the sun என பிரித்தானியர் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது கோட்டை கொட்டியாரக்குடா வாசலிலுள்ள சிறிய தீவைத் தெரிவு செய்தனர். மூன்றாவது கோட்டை அமைப்பதற்காக சிறிய தீவு அருகேயுள்ள ஒடுக்கமான நிலப்பரப்பு தெரிவு செய்யப்பட்டது. இந்த இரு தீவுகளும் துறைமுக வழியை வலது மற்றும் இடது பக்கமாக பாதுகாக்கின்றதாகக் கருதப்பட்டது. இப்பாதுகாப்புப் பொறிமுறையானது “இந்த வசதிக்குச் சமமாக உலகத்தில் எந்தவொரு துறைமுகத்தையும் ஒப்பிட முடியாது. அனைத்து வானிலையிலும் இரண்டாயிரம் கப்பல்கள் விரும்பிய ஆழத்தில் நங்கூரமிட்டு தரிக்கமுடியும்” என பிரஞ்சு அட்மிரல் டி லா ஹையால் வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது(1).

பிரஞ்சுப் படையினர் சோபர் தீவுகள் இரண்டையும் பலப்படுத்தியதுடன் கொட்டியாரமுனைக்கு யானைமுனை எனவும் பெயரிட்டனர். இந்த இரு தீவுகளும்

லெப்டினன்ட் சோபர் என்னும் பிரித்தானிய இராணுவ அதிகாரியின் பெயரால் சோபர் தீவுகள் என பின்னரான நாட்களில் அழைக்கப்பட்டன. “ செல்லும் வழிக்கான வாசல்” (Dwers in de weg) என ஒல்லாந்தரால் அழைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு பிரான்சியர் Isle du soleil எனப் பெயர் மாற்றம் செய்தனர். பிரித்தோன் கப்பலின் பணியாளர்கள் அந்த முனையில் வேலை செய்த காரணத்தினால் பிற்காலத்தில் “பிரித்தோன் முனை” எனவும் அழைக்கப்பட்டது. (2)

இந்நடவடிக்கைகளால் ஒல்லாந்தருக்கும் பிரான்சியருக்கும் முறுகல் நிலை ஏற்பட்டது. ஒல்லாந்தர் தாம் போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கைப்பற்றியதால் துறைமுகம் தமக்குச் சொந்தமென வாதிட்டனர். ஆனால் பிரான்சியரோ தாம் கண்டியரசனுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் படி, துறைமுகங்களை பிரான்சியர் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்ட செய்தியைக் கூறினர். ஆனால் ஒல்லாந்தரோ கொட்டியாரம் தமிழ் வன்னியனாரின் ஆட்சியில் இருப்பதனால் கண்டியரசனின் அதிகாரம் செல்லாது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருந்தனர். இவ்வாறு இரு தரப்பினரும் நேரடி மோதலில் ஈடுபடாமல் இருந்த சந்தர்ப்பத்தில், பிரான்சியரின் உணவுப்பற்றாக்குறையால் பிரஞ்சுக் கப்பல்கள் சோழமண்டலம் சென்றது. இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பிரான்சியர் மீது ஒல்லாந்தர் போர் நடவடிக்கையொன்றை மேற்கொண்டு அவர்களை கொட்டியாரத்திலிருந்து விரட்டினர். இக்காலத்தில் பிரான்சியருக்கு ஆதரவாக கோட்டை கட்டுவதற்காக கண்டி அரசனால் அனுப்பப்பட்ட 300 சிங்களக் கூலிப்படைகள் தூக்கிலிட்டுக் கொல்லப்பட்டதாக வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன (3).

இவ்வாறாக பிரான்சு நாட்டவரின் கொட்டியாரத்துக்கான குடியேற்றக் கனவு ஒல்லாந்தரால் ஒரேயாண்டில் தகர்க்கப்பட்டது. கொட்டியாரக்குடாக்கடலின் முக்கியத்துவம் மேலைநாடுகளில் பிரசித்தி பெறத்தொடங்கியது. டி லா ஹை யின் இப் துறைமுகம் பற்றிய கருத்துக்களின் உண்மைத்தன்மையை உணர்ந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகள் இலங்கை மீது கண் வைக்கத் தொடங்கினர். தமது காலணித்துவ நாடுகளிலொன்றாக இலங்கையை வைத்திருப்பதற்காக முயலவும் தொடங்கினர். பிரான்சியரை வெளியேற்றிய ஒல்லாந்தர் கொட்டியாரக் குடாவிற்கான தமது மேலாதிக்கத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டத் தொடங்கினர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை. (பக்- 135), 2010
2. கி. முரளிதரன் - திருகோணமலை வரலாறு, (பக்-21), 2004
3. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை, (பக்- 140-42)

இளஞ்சிங்க வன்னிமை

திருகோணமலை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் இங்கு ஆட்சி செய்த வன்னிமைகளுள் கொட்டியாரப்பற்றை ஆட்சி செய்த “இருமரபுந்துய்ய இளஞ்சிங்க வன்னிமை” முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பெறுகின்றார். இலங்கையின் தேசியவீரர்களுள் ஒருவர் என்று போற்றுமளவுக்கு இவ் வன்னிமையின் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

போர்த்துக்கேய மற்றும் ஒல்லாந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்களினுடைய காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த இளஞ்சிங்க வன்னியனார் இவ் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை நமது நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்காக கண்டி இராச்சிய மன்னர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டிருந்தமை பற்றி அக்காலத்தய குறிப்புகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவரது ஆட்சியின் போது இடம்பெற்ற சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சில சம்பவங்களின் மூலம் இவ்வன்னியனார் சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்த ஒரு சிற்றரசர் என்பதோடு, தமிழ் மொழியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்க்க பாடுபட்டுள்ளார் என்பதனையும் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

கி.பி. 1600 களின் பிற்பகுதியில் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னியனாராக ஆட்சி செய்த இளஞ்சிங்க வன்னிமை தலைமையிலான கொட்டியாரத்துப் படைகள், ஒல்லாந்துப் படைகளுடன் செய்த போர் பற்றிய செய்திகள் இவர் ஒரு தேசியவீரர் என்பதை நிரூபணம் செய்கின்றது. கொட்டியாரம் உட்பட இலங்கைத் தீவின் கிழக்குப் பிரதேசங்கள் மற்றும் வடக்கின் பெரும்பாலான பகுதிகள் அக்காலத்தில் வன்னியனார்களது அதிகாரத்தின் கீழ் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. பெருமளவிலான நிலங்கள் வன்னியனார்களின் உடமைகளாகவே இருந்துள்ளன. மக்கள் யாவரும் வன்னிமைகளுக்காகவே வேலை செய்தனர்.

திருகோணமலையில் இருந்த நான்கு பற்றுக்களிலும் ஏனைய பிரதேசத்து வன்னிப்பற்றுக்களை விட வித்தியாசமான நடைமுறையே காணப்பட்டது.

என்னவெனில் இங்கிருந்து பெறப்படுகின்ற விளைச்சல்கள் வருமானங்கள் என்பவற்றில் பெரும்பாலானவை திருக்கோணேச்சர ஆலயத்தையே சென்றடைந்தன. குளக்கோட்டு மன்னன் காலத்திலிருந்து காலாகாலமாக நடைமுறையிலிருந்து வந்த இச் செயற்பாடுகள் காரணமாக போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்து படைகளினால் தமது வருமானத்தைப் பெருக்கமுடியாது போயிருந்ததாக அவர்களின் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

எனவே நிலபுலங்களை அபகரித்தாலொழிய வருமானங்களைப் பெற முடியாது. வேலையாட்களையும் பெற முடியாது என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில் கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள நிலங்களைக் கைப்பற்றும் முகமாக இளஞ்சிங்கன் காலத்தில் படைநடவடிக்கை ஒன்றில் ஒல்லாந்துப்படைகள் ஈடுபட்டன. இப்படையெடுப்பின் போது 22 ஒல்லாந்துப்படைவீரர்களும், 24 லஸ்கரின்ஸ் படைகளும் இணைந்து போர் புரிந்தன.

இதில் இளஞ்சிங்கன் தலைமையிலான கொட்டியாரப்படைபு, கிராமத்து மக்களும் ஒல்லாந்துப்படைகளுடன் கடும்போர் புரிந்தனர். இதில் இளஞ்சிங்க வன்னியனார் தலைமையிலான கொட்டியாரப்படை வெற்றியீட்டியது. ஒல்லாந்து வீரர்கள் தரப்பில் 45 பேர் உயிரிழக்க ஒரு சிப்பாய் மாத்திரம் உயிருடன் தப்பியோட முடிந்தது. கொட்டியாரத்தில் இடம்பெற்ற இப்போரின் காரணமாக இங்கிருந்த ஒல்லாந்துப் படைகள் சிறுசிறு படகுகள் மூலம் தப்பியோடி திருகோணமலைக் கோட்டைக்குள் முடங்கியது (1).

இப்படை நடவடிக்கையின் தோல்விக்கு ஒல்லாந்து தரப்பினர் எதிரியை குறைவாக எடைபோட்டதும், அசண்டையீனமாக இருந்ததுமே காரணங்களாகக் கூறப்பட்டிருந்தன. ஒல்லாந்தரை கொட்டியாரப்பற்றிலிருந்து விரட்டியடித்த இளஞ்சிங்க வன்னியனார் கண்டியரசன் இரண்டாம் இராசசிங்கன் காலத்தைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார்.

அத்தோடு இளஞ்சிங்க வன்னியனார் தலைமையில் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோயில் மண்டபத்திலே தேசத்தவர் கூடியிருந்த மாநாட்டிலே தம்பலகாமப்பற்றைச் சேர்ந்த திரு. ஐ. வீரக்கோன் முதலியார் பாடிய "வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல்" என்னும் நூல் அரங்கேற்றப்பட்டதை பின்வரும் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

“துன்னு மிருமரபந்துய்ய விளஞ்சிங்கமெனும்
வன்னிமை பொற்பாதம் வணங்கை யினீ சொல்லாதை”

“வன்னிமை தேசத்தார் மகாநாடு தான்கூடி
மின்னு மெழில் மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் வேளையிலே
கோதில் புகழ்சேர் வீரக்கோன்முதலி தானியற்றுங்
காதலரங் கேற்றுகையிற் காதறனைச் சொல்லாதை”

“பம்பிநிதங் கண்டளை நீர் பாயும் வளமிகுந்த
தம்பலகமத்திற்ற கையறு வேளான் மரபில்
ஐம்பெருமானருந் தவத்தில் வந்துதித்தோன்
செய்யசித்திரவேலன் பொற்சீரடியை யேய்த்திடுவோன்
செப்பரிய வாய்மை செறி வீரக்கோன்முதலி
ஒப்புவமையில்லா வொளிபரவு வேலவன் மேற்
சொல்லுமிந்தக் காதறனைத் தொல்லுலகி லெல்லாரும்
நல்லதெனக் கொள்வரென்றே நம்பியியம் பஹுற்றேன்” (2)

இப்பாடல்களில் சமகாலத்து நிகழ்வுகள் பல மிகத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

அக்காலத்தில் கொட்டியாபுரத்தை ஆட்சி செய்த இளஞ்சிங்க வன்னிமை, இந்து மதத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட கண்டியரசன் இரண்டாம் இராஜசிங்கன் வழங்கிய வயல்நிலங்கள் தோப்புகள் மாணிக்கப்பதக்கம் மற்றும் தம்பலகாமத்தின் சிறப்புகள் என்பன இங்கு விபரிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது நிகழ்ந்தது கி.பி. 1686 ஆம் ஆண்டு எனக் கொள்ளப்படுகின்றது (3).

இரண்டாம் இராசசிங்கனின் ஆட்சிக்காலம் கி.பி.1628-1687 வரையாகும். இதன்மூலம் இந்நூலில் கூறப்படும் இராசசிங்கன் என்பது இரண்டாம் இராசசிங்கனாகவே கருதப்படுகின்றது.

“வன்னமிகு கோணமலை வாசருக்கும் வாமமுறும்
அன்னநடையாட்கு மபிஷேகஞ் செய்வமென்பார்
நீருலவு வாவி திகழ் நீலாப்பளை யுறையும்
பாருலவு பத்தினிக்குப் பண்பாக நேருமென்பார்
செய்ய சம்பூர் மேவுகின்ற தேவி பத்ரகாளி தனக்
கைய மற நேர்ந்திழை எய்யாயிழைகைக் கட்டுமென்பார்
தென்வெருகன் மீதுறையுஞ் சித்திரவேலாயுதர் தம்
பொன் படியினைக்குறாறு பொன் வைப்போ மென்றுரைப்பார்”

-வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் காதல்-

அத்தோடு அக்காலத்தில் இங்கிருந்த ஆலயங்களில் திருக்கோணேச்சரம், நீலாப்பளை பத்தினியம்மன், சம்பூர் பத்திரகாளி, வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோவில் என்பனவற்றின் சிறப்பு நிலைகள் பற்றி மேல்வருமாறு தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவதிருகோணமலை, (பக்-64), 2010
2. வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் - திரு. ஐ. வீரக்கோன் முதலியார் இயற்றியது. திரு. வே. அகிலேசுபிள்ளை அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டது.
3. சித்திரவேலாயுதர் காதல் வசனம் - வைத்தியகலாநிதி நாகலிங்கம்

குறிப்பு:- இளஞ்சிங்க வன்னியனார் ஆனவர் பண்டாரவன்னியன், சங்கிலியன் என்னும் தமிழ் அரசர்களைப் போன்று அந்நிய நாட்டவரை இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்காகப் போராடிய தேசிய வீரர் என்று போற்றுதல் சிறப்புக்குரியது.

வான்சான்டனின் கொட்டியாபுரப்பற்று குறிப்புகள்

கொட்டியாபுரப்பற்று தொடர்பான பல முக்கிய தகவல்களை திருகோணமலையின் ஒல்லாந்து ஆளுநராகவிருந்த Jaques Fabrice Van Sanden அவர்களின் பயணக் குறிப்பிலிருந்து அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. இது பற்றி கலாநிதி கனகசபாபதி சரவணபவன் அவர்களின் காலனித்துவ திருகோணமலை (2010) என்னும் நூல் மூலம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது.

கொட்டியாபுரப்பற்றுக்கான இப்பயணமானது கிபி. 1786 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் இடம்பெற்றது. இக்காலத்தில் கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சி செய்த வன்னிபமாக இருமரபுந்துய்ய எதிர் வீரசிங்க நல்லமாப்பாணர் என்பவர் காணப்பட்டார். இதே காலத்தில் தம்பலகாமப்பற்றில் கனகதண்டிகை தொம்பிரான்சிஸ்கோ கனகரெட்னம் முதலியாரும், கட்டுக்குளம்பற்றில் டொன் ஜோன் சந்திரசேகர நல்லமாப்பாண வன்னியனாரும் காணப்பட்டனர். திருகோணமலையில் இருந்து கடல்வழியாக கொட்டியார ஆற்றுக்குச் சென்ற ஆளுநர் தனது பிரயாணத்தை மூதூரில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்றார். கொட்டியாபுரப்பற்றிலுள்ள ஒவ்வொரு ஊர்களுக்கும் பல்லக்குத் தூக்கிகளின் உதவியுடன் சென்ற இவர் ஆங்காங்கே தான் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும், தனது மனதில் தோன்றிய எண்ணங்களையும், தான் மக்களுக்குப் பிறப்பித்ததான கட்டளைகளையும், தனது பயணக் குறிப்பில் மிகவும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வகையிலமைந்த இவரது குறிப்புக்களில் பின்வரும் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் தான் சந்தித்த மக்களை சாதிவாரியாகக் கணக்கும் காட்டியுள்ளார்.

மூதூரில்:-

1 செட்டி, 31 பரணவரும் பள்ளரும், 67 முஸ்லிம்கள், 2 கரையார், 6 வெள்ளிவேலை செய்பவர்கள், 6 மரவேலை செய்பவர்கள் ஆகியோருடன் பரணவர் பள்ளர் சமூகங்களைச் சேர்ந்த 4 பிள்ளைகளும் 13

குழந்தைகளும், 10-14 முஸ்லீம் பிள்ளைகள், 2 கரையார் சமூகப் பிள்ளைகள், 6 வெள்ளி வேலை செய்பவர்களின் குழந்தைகள், 2 கொல்லர் சமூகத்து குழந்தைகள் ஆகியோர்களை மூதூரில் சந்தித்துள்ளார். பின்னர் மூதூரிலிருந்து வில்வித்தை ஆற்றங்கரையைத் தாண்டி பள்ளிக்குடியிருப்பு, சின்னத்தோப்பு, பெரியதோப்பு, இலங்கைத்துறை, ஆறெய்த்தீவு, வெருகல் போன்ற இடங்களிலும் பின்வரும் மக்கள் சமூகங்களை சந்தித்துள்ளார்.

வில்வித்தை ஆற்றங்கரைக்கு அருகாமையில்:-

7 கரையார்களும், 1 கொல்லனும் 1 பிள்ளையும்.

(இவ்விடத்தின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிராத போதிலும் இவரது பயணம் தற்போதய மூதூர் கிழக்குப் பிரதேசத்தினூடாகவே செல்வதனால் இவ்விடம் கட்டைபறிச்சான் அல்லது கினாந்திமுனைப்பக்கம் அல்லது அதற்கு அண்மையாக இருக்கவே சந்தர்ப்பமுண்டு.)

பள்ளிக்குடியிருப்பு:-

6 சிந்தி நாடாருடன் 8 குழந்தைகள். 2 பிள்ளைகள், 5 சிசுக்களுடன் 8 கரையார் சாதியினர்.

சின்னத்தோப்பு:-

15 சிந்தி நாடார்களும், 6 பிள்ளைகளும், 5 சிசுக்களும். (இன்றைய பாலத்தோப்பூர்)

பெரிய தோப்பு:-

7 பிள்ளைகள் 12 சிசுக்களுடன் 3 சிந்தி நாடார்கள், 28 முஸ்லிம்கள், 2 பிள்ளைகள், மற்றும் 1 சிசுவடன் 2 கொல்லர்கள். (குற்போதய தோப்பூர்)

இலங்கைத்துறை:-

35 சிந்தி நாடாரும் 3 பிள்ளைகளும், 3 சிசுக்களும்.

இலங்கைத்துறைக்கு அருகாமையில் Black corner என்னுமிடத்தில் காணப்பட்ட ஆலயமொன்றின் இடிபாடுகள் பற்றியும் இவர் பதிவு செய்துள்ளார். இது கல்லடியிலுள்ள நீலியம்மன் கோயிலாக இருக்கலாம். இப்பகுதியில் செண்பகநாச்சியம்மன், நீலியம்மன் மற்றும் வெருகல் முருகன் ஆலயங்களே பிரசித்தி பெற்றவைகளாக உள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆநெய்தீவு:-

2 சிசுக்கள் 4 பிள்ளைகளுடன் 26 சிந்தி நாட்டார்கள், 3 சலவைத் தொழிலாளிகள், 4 பறையர்கள். (இவர்கள் ஆநெய்தீவுக்குட்பட்ட நல்லூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் கூறப்படுகிறது.)

இங்கு "ஈச்சலம்பற்று கடவுளின் கிருபைக்கு நன்றி சொல்லாமல் கைவிடப்பட்டது" என்ற குறிப்பொன்றையும் இவர் பதிவு செய்துள்ளமை ஆராயத்தக்கது. ஏதோவொரு முக்கிய காரணமொன்றின் காரணமாக மக்கள் அந்நாட்களில் ஈச்சலம்பற்றை கிராமத்திலிருந்து முற்றாகவே இடம்பெயர்ந்திருந்தனர் என்றே கொள்ளமுடிகின்றது.

வெருகல்:-

இங்கு கோவிலுக்குச் சொந்தமான சில அடிமைகளே காணப்பட்டனர். இவ்வாறாக தொடர்ந்து சென்ற இவரது பயணம் பின்வரும் கிராமங்களினூடாகச் சென்று மீண்டும் மூதூரை வந்தடைந்தது.

கிளிவெட்டி:-

2 குழந்தைகள் உட்பட 14 வெள்ளாளர்கள், 4 பிள்ளைகளுடன் 2 சிந்து நாட்டார்கள்.

திருமங்கலாய்:-

5 வெள்ளாளர்கள். பின்னர் இவர் குருக்கள் கங்கைக்கும் சென்றுள்ளார். (முன்னராட்சிக்கால தலைநகராயிருந்த இடம். இங்கிருந்த புராதன சிவன்கோயில் தற்போது அழிவடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. குடிசனமற்ற பிரதேசமாகவும் காணப்படுகின்றது.)

மேன்காமம்:-

8 வெள்ளாளர்கள், 3 சிந்தி நாட்டார், 3 முஸ்லிம்கள், 8 பிள்ளைகளுடன் 2 தனக்காரர்கள்.

கங்குவேலி:-

2 குழந்தைகளுடன் 10 வெள்ளாளர்கள்.

நீலாப்பளை:-

6 வெள்ளாளர்கள், 2 பிள்ளைகளுடன் 1 கரையார். (இனக்கலவரம் காரணமாக தற்போது தமிழ் மக்களற்ற பிரதேசம்.)

பள்ளவெளி:-

9 குழந்தைகளுடன் 14 பள்ளர்கள். (இது இருந்த இடம் தற்போது தெரியவில்லை.)

முள்ளித்தீவு:-

31 சிந்திநாடாரும் 12 பிள்ளைகளும். (தற்போதய மல்லிகைத்தீவு)

இரணைதீவு:-

19 வெள்ளாளர்கள் 2 பிள்ளைகள். (இது இருந்த இடம் தற்போது தெரியவில்லை.)

பெரியவெளி:-

5 சிந்தி நாட்டார்கள், 7 பிள்ளைகளுடன் 10 குயவர்கள்.

இப்பிரயாண காலத்தில் மேன்காமத்தில் அண்மையில் காலமான வன்னியனார் ஒருவர் பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. அவரின் வசிப்பிடம் மேன்காமம் என்று கூறப்படுகின்ற போதிலும் அவரின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. இவர் பெரும்பாலும் இளஞ்சிங்க வன்னிபத்துக்கும் எதிர்வீரசிங்க நல்ல மாப்பாண வன்னிபத்துக்கும் இடையில் ஆட்சி செய்த ஒருவராகவே கருதலாம். இவ்வாறாக மீண்டும் மூதூரை வந்தடைந்த ஆளுநரின் அடுத்த பயணம் கடல்வழியாக சம்பூரை நோக்கியதாக அமைந்திருந்தது. இங்கேயும் பின்வரும் கிராமங்களிலும் இவர் பின்வரும் மக்களைச் சந்தித்துள்ளார்.

சம்பூர்:-

25 வெள்ளாளருடன் 8 பிள்ளைகள்.

கொக்கட்டி:-

ஒரு குழந்தையுடன் 2 சலவைத் தொழிலாளியும், 4 வெள்ளாளர்கள்.

இளக்கந்தை:-

5 பிள்ளைகளுடன் 8 சிந்தி நாட்டார்கள்.

கூனித்தீவு:-

ஒரு குழந்தையுடன் 6 வெள்ளாளர்கள், 4 கரையார்கள், 4 கொல்லர்கள். இவர் இளக்கந்தையிலிருந்து கூனித்தீவுக்கு செல்லும் போது சேனையூர் (இது தற்போதய சேனையூராக இருக்குமா என்பது சந்தேகத்துக்கிடமானதாகவே உள்ளது.) பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். இது காட்டின் மத்தியில் அமைந்துள்ளது என்றும் அங்கே அதிக வெப்பமும், நுளம்புத் தொல்லையும் அதிகமாக இருந்தது என்றும் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறாக இக் கொட்டியார மாவட்டப்பயணம் 15-05-1786 தொடங்கி 31-05-1786 வரை இடம்பெற்றிருந்தது. இதைத் தொடர்ந்து இவ் ஆளுநர் தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று என்பவற்றிற்கும் பயணம் மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவருடைய இப்பிரதேசக் கணக்கெடுப்பில் குறைந்தளவிலான எண்ணிக்கையுடைய மக்களே பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தார்கள். இதற்கான காரணங்களாக பின்வருவன அமைந்திருக்க இடமுண்டு.

ஒல்லாந்தருடைய காலத்தில் அவர்கள் கிராமங்களுக்குள் புகுந்து சுதேசிய மக்களை அடிமைகளாக அழைத்துச் செல்லும் நிகழ்வுகள் அடிக்கடி இடம்பெறுவதனால், இவ்வகையான அதிகாரிகள் மற்றும் படைவீரர்களைக் கண்டதும் கிராம மக்கள் காடுகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொள்வது வழக்கமாக இருந்திருப்பதனால் ஆளுநர் முன் காணப்பட்ட மக்கள் தொகை குறைவாயிருக்கும். அல்லது கொள்ளையோய், பிளேக்நோய், அம்மைநோய், வாந்திபேதி, வயிற்றோட்டம் முதலிய காரணங்களால் மக்கள் உயிரிழந்திருக்கலாம். அல்லது ஆளுநர் அழைத்த கூட்டங்களிற்கு சென்ற மக்கள் எண்ணிக்கையிற் குறைவாக இருந்திருக்கலாம்.

இவ்வாறு இவருடைய பயணத்தின் போது கொட்டியாபுரப்பற்றிலே மலபார்கள் என்றழைக்கப்படும் தமிழர்களோடு முஸ்லிம்களும் காணப்பட்டனர். இவர்கள் வேளான்மை, மீன்பிடித்தல், செங்கல் ஓடு போன்ற மட்பாண்டங்கள் உற்பத்தி, ஆபரணவேலைகள் போன்றவற்றை பிரதான தொழில்களாக கொண்டிருந்தனர்.

ஒல்லாந்தர்கள் தமது தெற்காசிய நாடுகாண் பயணங்களில் இந்தியாவை வந்தடைந்த போது, குறிப்பாக கேரளாவில் இவர்களுடைய செயற்பாடுகள் அதிகளவில் இடம்பெற்ற காலத்தில், கேரளத்தின் மலபார் இலுள்ள மக்களுடைய பழக்கவழக்கங்களை போலவே இலங்கைத் தமிழ் மக்களுடைய நடைமுறைகளும் அமைந்திருந்ததைக் கண்ணுற்ற ஒல்லாந்தர் இங்குள்ள தமிழர்களையும் மலபார்கள் என்றே அழைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

இப்பயணக்குறிப்புகள் 16 - 18ஆம் நூற்றாண்டுத் திருகோணமலை வரலாற்றில் மிக முக்கிய பல சம்பவங்களை எடுத்தியம்புவதில் முக்கியமானதொரு பங்கு வகிக்கின்றது.

பண்டாரவன்னியனின் கொட்டியாரத்துப் படையெடுப்பு

போர்த்துக்கேயரைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்தர், பிரான்சியர், பிரித்தானியர் என மாறிமாறி ஆதிக்க நிலைநாட்டல்கள் இலங்கையில் இடம்பெற்ற காலத்தில் இவர்களுக்கிடையே பல போர்கள் கொட்டியாபுரத்திலும், கொட்டியாரக்குடாக் கடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. கி.பி. 1672 இல் திருகோணமலையில் தமது மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக பிரான்ஸ் நாட்டுப்படைகள் கொட்டியாரத்தில் நிலைகொள்ள முயன்ற சந்தர்ப்பத்தில் ஒல்லாந்துப் படைகளால் வெளியேற்றப்பட்டனர்.

இதன் பின்னர் ஏறக்குறைய நூறு வருடங்களின் பின்னர் கி.பி. 1782 தொடக்கம் திருகோணமலைக் கோட்டையையும், ஒஸ்ரன்பேர்க் கோட்டையையும் கைப்பற்றி கொட்டியாரக்குடாவை தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதற்காக பிரித்தானியர் ஒல்லாந்தர் மீது படையெடுத்து கைப்பற்றுவதும், பின்னர் அவற்றை பிரான்சியர் கைப்பற்றுவதும் தொடர்ந்தது. ஆனால் இக்காலப்பகுதிகளில் இவைகளுக்கிடையே ஐரோப்பாவில் இம்மூன்று நாடுகளுக்கிடையேயும் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் காரணமாக கி.பி. 1795 வரை ஒல்லாந்து நாட்டவரின் ஆட்சியே திருகோணமலையில் காணப்பட்டது. பின்னர் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து திருகோணமலை கைப்பற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியர்களின் ஆட்சியானது கி.பி. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடையும் வரை தொடர்ந்தது.

இலங்கையில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிய பிரித்தானியர்களை இங்கிருந்து வெளியேற்றுவதற்காக கடைசி வரை போராடிய இலங்கையின் இறுதி மன்னன் பண்டாரவன்னியன். வன்னி இராச்சியத்தின் குறுநில மன்னனான பண்டாரம் வன்னியனார் கருநாவல்பற்று, கரிகட்டுமூலை பிரதேசத்து வன்னியனாராகிய டொன் தியோகு அழகேசன் புவி நல்ல மாப்பாண வன்னியனார் மற்றும் குழந்தை நாச்சான் தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவருக்கு சின்ன நாச்சான் (குங்கநாச்சியார்) என்றொரு சகோதரியும் உண்டு.

கி.பி. 1786 காலத்திலும் பின்னர் கி.பி. 1800 களிலும் கரிக்கட்டுமுலை. முல்லைத்தீவு ஆகிய பிரதேசங்களில் பண்டாரவன்னியனாரின் நிர்வாகம் காணப்பட்டுள்ளது. ஒல்லாந்தருக்கு எதிராகச் செயற்பட்ட பண்டாரவன்னியனாருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த வன்னியனார் பதவி பறிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேய கவர்னர் நோத் என்பவர் இலுப்பைக்குளம் என்றொரு குளத்திற்கும் வயல்வெளிக்கும், கிராமத்திற்கும் பண்டாரம் மீண்டும் வன்னியனாராக நியமிக்கப்பட்டார்.(1)

ஆங்கிலேயர்களின் செயற்பாடுகளினால் அவர்மேல் வெறுப்புற்றிருந்த பண்டாரவன்னியனார் அவர்களை தமது பிரதேசத்திலிருந்து வெளியேற்றுவதற்காக தருணம் பார்த்து காத்துக் கொண்டிருந்தார். பண்டாரவன்னியனாரின் பிரிவு நுவரகலாவெவ பிரதேசத்துக்கு அண்மையில் இருந்த படியினாலும், அங்கு அதிகாரத்தில் இருந்தவர்கள் பண்டாரவன்னியனாருடைய உறவினர்கள் என்ற காரணத்தினாலும் அவர்களுக்கூடாக கண்டியரசனின் அங்கீகாரம் இவருக்கு கிடைத்திருந்தது. ஆங்கிலேயரை எதிர்த்தவரும் தொடங்கினார்.

அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் கொழும்பிலிருந்து கிழக்குக் கடல் வழியாக வந்து கொட்டியாரத் துறையில் இறங்கி, பின்னர் இங்கிருந்து தரைவழியாக மன்னார் மற்றும் யாழ்ப்பாணம் செல்வது வழக்கம். அத்தோடு ஆங்கிலேயர்களின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளும் கொட்டியாரத் துறைமுகம் ஊடாகவே நடைபெற்றது. இதனால் இவர்களின் நடமாட்டத்தைத் தடுக்கும் முகமாக பண்டாரவன்னியனார் கொட்டியாரத்தின் மீது படையெடுத்து தாக்குதல் ஒன்றை நடாத்தினார். இது கி.பி. 1803 ஆவணி மாதம் இடம்பெற்றது. ஆங்கிலேயரின் முக்கிய படைப்பிரிவொன்றின் மீது நடாத்தப்பட்ட இத் தாக்குதலின் போது முல்லைத்தீவில் இருந்து வந்த பண்டாரவன்னியனாரின் படைகளால் பல சேதங்களும் அழிவுகளும் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து, உயிர்தப்பிய பிரித்தானிய மலாய் வீரர்கள் சிறிய படகுகள் மூலம் கொட்டியாரத்திலிருந்து திருகோணமலைக்குத் தப்பியோடினர்.(2)

இத்தாக்குதலில் நுவரகலாவெவ பிரதேசத்தின் திசாவையாகவும், முல்லைத்தீவு உரிமை வன்னியனாராகவும் இருந்த குமாரசிங்க திசாவையும் பங்குபற்றியிருந்தார். தாக்குதலின் பின்னர் பண்டாரவன்னியனார்தமது படையணியை இங்கு நிறுத்தியிருந்தார். பின்னர் ஆங்கிலேயர் மன்னாருக்கு செல்லும் வீதி முழுவதும் மரங்களை தறித்து வீழ்த்தி மன்னார் - யாழ்ப்பாணம் வீதிப் போக்குவரத்தையும் தடைசெய்தார். அதன்பின்னர் முல்லைத்தீவுக்

கோட்டையைத் தாக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டார் என கூறப்படுகின்றது.(3)

இதைத் தொடர்ந்து ஒஸ்ரன்பேர்க் கோட்டையிலிருந்து பிரித்தானியரின் 19ஆம் படைப்பிரிவு கொட்டியாரத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. இத்தாக்குதல்களின் போது இருதரப்புகளிலும் இழப்புகள் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து பண்டாரவன்னியனாரின் படைகள் கொட்டியாரத்திலிருந்து முல்லைத்தீவுக்குத் திருப்பியழைக்கப்பட்டது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கட்டுரையாசிரியர்- அருணா செல்லத்துரை, வீரகேசரி (12.09.2014), (பக்-23)
2. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலணித்துவ திருகோணமலை, (பக் - 212), 2010
3. கட்டுரையாசிரியர்- அருணா செல்லத்துரை, வீரகேசரி (26.09.2014) (பக்-22)

எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமை

திருகோணமலை மாவட்டத்திலிருந்த நான்கு வன்னிப்பற்றுக்களில் வன்னிமை ஆட்சியின் தொடர்ச்சியானது கொட்டியாரபுரப்பற்றிலேயே இறுதியாக காணப்பட்டமையை வரலாற்றாவணங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இதில் கைக்குக் கிடைத்த பழமை வாய்ந்த ஆவணப்பிரதி ஒன்றின் பிரகாரம்: கி.பி. 1893ஆம் ஆண்டு திருக்கொட்டியாபுரப்பற்று மேங்காமத்தில் வசித்த இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமை திருத்தம்பலகமம் கோணைநாயகர் கோவிலில் ஏற்பட்ட பிணக்கொன்றைத் தீர்த்து உறுதிமுடித்துக் கொடுத்த விபரங்கள் கூறப்படுகின்றது. இப்பிரதியில் பண்டைக்கால தமிழ் இலக்கங்கள் காணப்படுகின்றது. இதன்படி 1893 வருடம் ஆனி மாதம் பதினாலாந் திகதி எழுதப்பட்டதாக அமைந்த இவ்வுறுதி திருத்தம்பலகமம் கோணைநாயகர் கோயிலின் கண்காண (பராமரிப்பு) உத்தியோகத்துக்கான நியமன உறுதியாக அமைந்துள்ளது.

தம்பலகமத்து குடிசனங்களும், திருகோணமலைப் பட்டணவாசிகளின் சிலரும் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமை பூர்வீகந் தொடக்கம் பரம்பரையாக நடந்துவந்த இத்தேச வழக்கப்படி தனக்குள்ள சொந்த உரித்தைக் கொண்டும், மேற்சொல்லிய கூட்டத்தினர் தனக்களித்த அதிகாரத்தைக் கொண்டும் பிணக்கைத் தீர்த்து வைத்ததாகவும் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு தம்பலகாமப்பகுதியார், கட்டுக்குளப்பகுதியார் மற்றும் கொட்டியாரப்பகுதியார் ஆகியோர் ஒருங்குகூடி இப் பராமரிப்புக் காரரிடத்தில் குறித்த கோணைநாயகர் கோவிலின் வருமானங்களைப் பற்றிய வரவசெலவுக்கணக்கை கேட்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தமையும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. இதைவிட கந்தளாய்குளம், மாகாமம், ஆலடி முதலிய இடங்களில் நடைபெறுகின்ற வேள்விகள், கிராமசாந்திகள் பற்றியும் காணப்படுகின்றது.

இவ் உறுதிமுடிப்பானது வயோதிப காலத்தில் வந்த வியாதி வருத்தத்தின் காரணமாக கையொப்பத்தைக் கூட வைக்கமுடியாத நிலையில் சுயநினைவுடன்

இருந்த வேளையில் இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமையால். திருக்கொட்டியாபுரம் மேங்காமத்தில் உள்ள அவரது வீட்டில் வைத்து 1893 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் பதினாலாந் திகதி இடம்பெற்றுள்ளது. இது பிரசித்த நொத்தாரிசு அந்தோனிப்பிள்ளை செபஸ்தியாம்பிள்ளை வருணகுலசிங்கம் என்பவர் முன்னிலையில் சாட்சியங்களுடன் முடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் ஒரு சாட்சியாக அப்போதய வன்னிபமாகவிருந்த திருக்கொட்டியாபுரம் மூதூர் தம்பையா முத்துக்குமாரு வன்னிபம் கையொப்பமிட்டுள்ளார்.

மேலும் இப்பத்திரத்திலே “ தேசம், தேசவழமை, குருநாட்டார், சிந்துநாட்டார்” போன்ற சொற்பதங்களும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதேபோல இலங்கையின் இந்துக்கோயில்கள் பகுதி-1 (1994 -பதிப்பாசிரியர். பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன். இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்கள வெளியீடு) என்னும் நூலிலும் கொட்டியாபுரப்பற்றில் “குருநாட்டார், பெருநாட்டார் மற்றும் சிந்துநாட்டார்” என்னும் மக்கள் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் கோவில் திருவிழாக்களை நடாத்துவது குறித்தும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிலே ஆனைத்தீவு, ஈச்சிலம்பத்தை, மல்லிகைத்தீவு, பள்ளிக்குடியிருப்பு ஆகியன சிந்துநாட்டைச் சேர்ந்தவை என்றும், கங்குவேலி, கிளிவெட்டி, கூனித்தீவு, சம்பூர் என்பன குருநாட்டைச் சேர்ந்தவை என்றும், சேனையூர், கட்டைபறிச்சான் என்பன பெருநாட்டைச் சேர்ந்தவை என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. (1)

அத்தோடு கந்தளாய் குளத்து வேள்வி செய்யும் பகுதிகளில் காணப்படுகின்ற கற்பாறைகளிலும் “குருநாட்டார்.....” என்னும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

திருகோணமலைப்பற்று, திருத்தம்பலகாமப்பற்று வன்னிபங்கள் காலற்றுப்போன நிலையில், பூர்வீக காலந்தொட்டு நடைமுறையில் இருந்துவரும் வழக்கங்களை மாற்றவிரும்பாத மக்களினால், தள்ளாத வயதிலும் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறாமல் இந்து மதத்திலேயே தொடர்ந்து பற்றுடனிருந்தவரும், அன்றுவரை பரம்பரை வன்னியராகவிருந்தவருமான இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமையைத் தேடி இப்பிரதேசங்களில் உள்ள மக்கள் வந்திருக்கலாம். இவ்வன்னிமையே கொட்டியாபுரப்பற்றை ஆட்சி செய்த பரம்பரை வன்னிமைகளில் இறுதியானவராகக் கொள்ளப்படுகிறார். இவ்வன்னிமைக்குப் பின்னர் திருக்கொட்டியாபுரத்தில் “சிங்க” என்னும் பெயர் கொண்ட வன்னிமைகள் ஆட்சியற்று, பிரித்தானியர்களால் அரசாங்க அதிகாரிகளாக நியமன வன்னிமைகள் பதவியில் அமர்த்தப்படுவதைக் காணலாம்.

இங்கு ஒரு சாட்சியாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அப்போதய வன்னிபமாகவிருந்த திருக்கொட்டியாபுரம் மூதூர் தம்பையா முத்துக்குமாரு வன்னிபத்துக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்துவருகின்ற பட்டப்பெயர்கள் எதுவுமற்றிருப்பதாலும், இவரை விட்டு மக்கள் பூபால வன்னிமையை நாடி வந்துள்ளமையாலும் இவர் அரசாங்கத்தால் நியமனம் செய்யப்பட்ட வன்னிமையாக கருதப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் உறுதிமுடிப்புப் பத்திரத்தை தந்துதவிய வைத்தியகலாநிதி த. ஜீவராஜ் அவர்களுக்கு நன்றிகள்.

இப் பூபால வன்னிமையின் முயற்சியினாலேயே திருக்கரைசைப்புராணம் தீர்த்தக்கரையில் படிக்கப்பட்டுவருவதாகக் கூறப்படுகிறது. இதை "கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமையாகிய ஸ்ரீ மத் பூபாலபிள்ளை வன்னிமை அவர்களினுடைய முயற்சியினால் இப் புராணம் இத் தீர்த்தக் கரையில் படித்தும், பொருள் சொல்லப்பட்டும் வருகின்றது. அதே போல குருலிங்க சங்கம பத்திகளில் சிறந்தவரும் பரோபகாரசீலருமாகிய கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமை ஸ்ரீ மத் த. முத்துக்குமாரபிள்ளை அவர்களின் வேண்டுகோளின் படி திருகோணமலைத் தமிழறிஞர் திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்களால் ஓலைச்சுவடியில் இருந்து கி. பி. 1893 இல் அச்சிட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது." என்று திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் கி.பி. 1885 ஆம் ஆண்டு எழுதிய வரலாற்றுக் கட்டுரையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது(2).

அடிக்குறிப்புகள்

1. பதிப்பாசிரியர். சி. பத்மநாதன் - இலங்கையின் இந்துக்கோயில்கள் பகுதி-1 இந்துசமய கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்கள வெளியீடு, 1994
2. த. சித்தி அமரசிங்கம் - புலவர் வே. அகிலேசபிள்ளை (2006)

அரசாங்க வன்னிமைகள்

பரம்பரை பரம்பரையாக வன்னியனார் என்று அழைக்கப்பட்ட சிற்றரசர்கள் ஆட்சிசெய்து வந்த இடங்களான வன்னிப்பற்றுக்களில் மேலைநாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் அதிகார ரீதியிலான உள்நுழைவுகளைத் தொடர்ந்து, அவர்களினால் பரம்பரை வன்னிமைகளின் ஆட்சியுரிமை பறிக்கப்பட்டது. அத்தோடு தமக்குக் கீழேயுள்ள தமது விசுவாசிகளுக்கு தலைமைப்பதவிகள் வழங்கப்பட்டன. இதில் தமிழ் வன்னியனார்களுடன் சிங்கள வன்னியனார்களும் அடக்கம். இத் தலைமைப் பதவியையுடையவர்கள் அதிகாரமுடைய நிர்வாக வன்னியனார் அல்லது அரசாங்க வன்னியனார் என்ற பதவியை வகித்ததோடு, மேலைநாட்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தே தமது அதிகாரத்தைச் செலுத்தினார்கள்.

இது பெரும்பாலும் ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே தொடங்கியது. அடங்காப்பற்று, நுவரகலாவெவ மற்றும் திருகோணமலை பிரதேசங்களில் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வன்னியனார் பதவி இங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் பிரித்தானியர்களின் ஆட்சியின் போதே கொட்டியாபுரப்பற்றில் அரசாங்க வன்னியனார் பதவி அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதைத் தொடர்ந்து பரம்பரை பரம்பரையாக தமது பூர்வீக தேசத்தில் ஆட்சி செலுத்தி வந்த வன்னிமைகள் ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்பட்டனர். இவ்வாறாக கொட்டியாபுரத்தில் இறுதியான வன்னிமையாக “இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமை” என்பவர் இருந்துள்ளார். இவருடைய இறுதிக்காலத்தில் திருக்கொட்டியாபுரப்பற்று என்றழைக்கப்பட்ட கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்து வன்னிமையாக திரு. தம்பையா முத்துக்குமார் (மூதூர்) என்பவர் பதவி வகித்தாக குறிப்புகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது (1).

திருக்கரைசைப் புராணம் பற்றிய குறிப்பொன்றில் இவ்வன்னியனார் பற்றி கூறப்படுகின்றது. அதாவதுதிரு. த. முத்துக்குமாரபிள்ளை வன்னியனாரின்

வேண்டுகோளுக்கிணங்கவே கொட்டியாபுரப்பற்றின் பழம்பெரும் இலக்கியமான திருக்கரைசைப்புராணத்தை திருகோணமலைத் தமிழறிஞரான திரு. அகிலேச பிள்ளை (1853-1910) அவர்கள் பதிப்பித்து வெளியிட்டார் (2). இங்கு முத்துக்குமார் என்பதும் முத்துக்குமாரிள்ளை என்பதுவும் ஒருவரே.

அடுத்து வரும் குறிப்பொன்றில் 1908ஆம் ஆண்டிலே இலங்கையின் தேசாதிபதி மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் பயனாக கரையோரச் சிங்களவர், கண்டிச் சிங்களவர். இலங்கைத் தமிழர் ஆகியோர் பாரம்பரியமாக வாழும் பிராந்தியங்களிலுள்ள தலைமைக்காரர்களைத் தனித்தனியாகக் கூட்டி ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்தில் கூடவிருந்த தமிழ்த் தலைமைக்காரர்களின் கூட்டம், தேசாதிபதி விடுமுறையிற் போயிருந்த படியால் அங்கு கூடுவதற்குப் பதிலாக 1909ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதலாம் நாள் கொழும்பில் கூடியது.

இத் தமிழ் தலைமைக்காரர்களின் முதலாவது கூட்டத்தில் கிழக்கு மாகாணம் சார்பில் கொட்டியாரப்பற்று வன்னிபம் திரு.ரீ. துரையப்பா, ஏறாவூர் கோறளைப்பற்று வன்னிபம் திரு. ஏ.கே. காரியப்பர், மட்டக்களப்பு நகரம் மண்முனை வடக்கு வன்னிபம் திரு. எஸ்.டபிள்யூ.ஏ. கனகசபை, பானமைப்பற்று வன்னிபம் திரு. ஜீ.எச். கனகசபை ஆகியோருடன் வடக்கு மாகாண தலைமைக்காரர்களும் கலந்து கொண்டிருந்தனர் (3).

இதைத் தொடர்ந்து தமிழ் தலைமைக்காரர்களுடனான இரண்டாவது மாநாடு மட்டக்களப்பில் 1912 இல் யுலைமாதம் 15 மற்றும் 16 ஆம் திகதிகளில் நடைபெற்றது. இதில் கிழக்கு மாகாணம் சார்பாக கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபம் திரு. ரீ துரையப்பா அவர்களே மீண்டும் கலந்து கொண்டிருந்தார். அவருடன் பானமைப்பற்று வன்னிபம் திரு. ஜீ.எச். கனகசபை, ஏறாவூர் கோறளைப்பற்று வன்னிபம் திரு. ஏ.கே. காரியப்பர், கரவாகுப்பற்று வன்னிபம் திரு.எஸ்.டபிள்யூ. சின்னத்தம்பி, சம்மாந்துறைப்பற்று வன்னிபம், திரு. ஏ.எல்.காரியப்பர் ஆகியோர் பங்குபற்றியிருந்தனர். இவர்களுடன் வடக்கு மாகாண தலைமைக்காரர்களும் கலந்து கொண்டிருந்தனர் (4). இவ்வாறாக இவ் வன்னிபங்கள் தம்முடைய முதலெழுத்தக்களை தமிழுக்குப் பதிலாக ஆங்கிலத்தில் இட்டிருந்ததிலிருந்து ஆங்கிலக்கல்வியின் முக்கியத்துவம் பிரித்தானியர்களின் ஆட்சியின் போது அதிகரித்திருந்தமையை காணக்கூடியதாயுள்ளது.

தொடர்ந்து வரும் காலங்களில் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபங்களாக திரு. கதிரவேலு வன்னிபம், திரு. கந்தப்பர் வேலுப்பிள்ளை வன்னிபம் ஆகியோர் பதவி வகித்தனர். 1924 களில் திரு. சின்னப்பு நமசிவாயம் என்பவர் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபமாகப் பதவி வகித்தார். இவரை பின்னர் 1929 களில் நிந்தவூர், கரவாகுப்பற்று என்பவற்றிற்குப் பொறுப்பாகவும், 1931 களில் மண்முனை வடக்கு, மட்டக்களப்பு நகரம் ஆகியவற்றின் வன்னியனாராகவும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் நியமித்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. இவர்களில் கதிரவேலு வன்னிபம் என்பவர் நமசிவாயம் வன்னிபத்தின் பாட்டன் முறையானவர். அத்தோடு கந்தப்பர் வேலுப்பிள்ளை வன்னிபம் என்பவர் இவரது மாமனாராவார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (5).

இதைவிட திரு. வைரமுத்து என்பவரும் இங்கு வன்னிமையாக இருந்துள்ளார் என்னும் குறிப்புமுள்ளது (6). இவரது காலம் அறியப்படவில்லை.

1936 களில் திரு. சங்கரப்பிள்ளை என்பவர் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிபமாக பதவி வகித்துள்ளார். இவரது காலத்தில் கட்டுக்குளம்பற்றில் திரு. இராசையா என்பவரும், தம்பலகாமப்பற்றில் திரு. கனகசிங்கம் என்பவரும், திருகோணமலைப் பகுதியில் திரு. சரவணமுத்து என்பவரும் வன்னியனாரர்களாக பதவியிலிருந்துள்ளமையை ஆவணங்கள் தெரிவிக்கின்றன (7).

1942 - 1946 ஆண்டு காலப்பகுதியில் திரு. சிறினிவாசன் என்பவர் கொட்டியாபுரப் பற்று வன்னிபமாக அரசாங்கத்தில் பதவி வகித்துள்ளார். இவரே கொட்டியாபுரப்பற்றில் இறுதியாக பதவியில் இருந்த வன்னிபமாவார். இதன் பின்னர் வன்னியனார் என்னும் பதவி முற்றாக நீக்கப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக "இறைவரி உத்தியோகத்தர்" (DRO) என்னும் பதவி நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் இன்றுவரை கொட்டியாபுரப்பற்றில் குறிப்பாக மேன்காமத்திலுள்ள வன்னிச்சான் ஷெளி, வன்னிச்சான் குளம் (வன்னியன்குளம்), பூமாலவெட்டை வயல்வெளி (பூபாலை வெட்டை) மற்றும் வன்னியசிங்கம் போன்ற பெயர்கள் வன்னிமையகளை நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கின்றதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

DRO முறையானது இலங்கையில் 1939 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட போதும் இந்நியமனம் 1946 இலேயே சகல இடங்களுக்கும் நிறைவானது.

இதன்படி கொட்டியாபுரப்பற்றின் முதலாவது இறைவரி உத்தியோகத்தராக 1946 இல் திரு. ந. சிவஞானசுந்தரம் (யாழ்ப்பாணம்) அவர்கள் பணியாற்றியுள்ளார். இலக்கியப்புலமை நிறைந்த இவரின் இலங்கையர்கோன் என்னும் பெயரே பிற்காலங்களில் பிரசித்தமாக இருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது (8).

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இருமரபுந்தாய எதிர்வீரசிங்க நல்லபுபால வன்னிமை யுடைய உறுதிமுடிப்புப் பத்திரம் (கி.பி.1893).
2. த. சித்தி அமரசிங்கம் - புலவர் வே. அகிலேசுபிள்ளை (2006)
3. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத்தமிழர் தேசவழமைகளும் சமூகவழமைகளும், (பக்-23), 2002
4. மேலது - (பக்-27)
5. மேலது - (பக்-245)
6. வ. அ. இராசரத்தினம் -இலக்கிய நினைவுகள் (பக்-131)
7. சி. பத்மநாதன் - இலங்கைத்தமிழர் தேசவழமைகளும் சமூகவழமைகளும், (பக்-184), 2002
8. எம்.ஏ. சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு, (பக்- 458), 2003

உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவின் தோற்றம்

இதுவரை காலமும் கொட்டியாரபுரப்பற்று என அழைக்கப்பட்ட இப்பரந்த பிரதேசம் 615 சதுர கி.மீ பரப்பளவைக் கொண்டதாகும். இது 1972 ஆம் ஆண்டு மூதூர் உ.அ.அ. பிரிவு (179.4 சதுர கி.மீ) மற்றும் சேருவில் உ.அ.அ.பிரிவு (436 சதுர கி.மீ) என இரு பிரிவுகளாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இங்கு சேருவில் பிரிவானது சிங்கள மக்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்டதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இக்காலத்தில் காரியாதிகாரி அல்லது இறைவரி உத்தியோகத்தர் (DRO) என்னும் பதவிக்குப் பதிலாக “உதவி அரசாங்க அதிபர்” என்னும் நியமனம் உருவாக்கப்பட்டது. கொட்டியாரபுரப்பற்றின் இறுதியான இறைவரி உத்தியோகத்தவராகவும், முதலாவது உதவி அரசாங்க அதிபராகவும் திரு.எஸ். காங்கேசன் அவர்கள் கடமையாற்றிருந்தார். இவரது நினைவாக சம்பூரில் “காங்கேசன் மண்டபம்” என்னும் நினைவு மண்டபம் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (இம் மண்டபம் 2006 இல் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட யுத்த இடப்பெயர்வினால் அழிவடைந்து விட்டது.)

புராதன காலந்தொட்டு கொட்டியனூர், கொட்டியாரபுரப்பற்று, திருக்கொட்டியாரபுரப்பற்று, கொட்டியாரபுரம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டு வந்த சொற்பிரயோகங்கள் 1972 களின் பின்னர் படிப்படியாக வழக்கொழியலாயிற்று. ஆனால் கொட்டியாரபுரத்திலமைந்துள்ள குடாக்கடல் இன்றுவரை “கொட்டியாரக்குடா” என்றே அழைக்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடர்ந்து வந்த 1988ஆம் ஆண்டு சேருவில் உ.அ.அ பிரிவிலிருந்து வெருகல்-ஈச்சிலம்பற்று உ.அ.அ.பிரிவு (89.4 சதுர கி.மீ) உருவாக்கப்பட்டது. இங்கு 37 கிராமங்கள் காணப்படுகின்றன. உள்நாட்டுப் போராலும், பொருளாதாரத்தாலும், கல்வியறிவாலும் மிகவும் பின்தாங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்ற இப்பகுதியில்

இலங்கையின் ஆதிப் பழங்குடியின மக்கள் பெருவாரியாக செறிந்து வாழ்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1993 இல் உ.அ.அ.பிரிவு என்பதற்குப் பதிலாக “பிரதேச செயலகங்கள்” தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவ்வாறாக முன்னர் கொட்டியாபுரப்பற்று என்றழைக்கப்பட்ட பிரதேசத்தில் மூன்று பிரதேச செயலகங்கள் உருவாகின. மூதூர் பிரதேசத்தின் முதலாவது பிரதேச செயலாளராக திரு. எஸ்.தங்கராசா அவர்கள் கடமையாற்றியுள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. எம்.ஏ.சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு, (பக்- 356), 2003

கொட்டியாரபுரப்பற்றில் சிங்கள மக்கள்

இலங்கையில் சிங்கள மக்களிற் சிலர் தமிழ் மக்களை வந்தேறு குடிகள் என்றும், தமிழ் மக்களிற் சிலர் சிங்கள மக்களை வந்தேறு குடிகள் என்றும் கூறி இனங்களுக்கிடையிலான விரிசலை ஏற்படுத்துகின்ற இக்காலத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஆரிய விஜயன் இலங்கைக்கு வந்து இயக்க குலப் பெண்ணான குவேனியை திருமணம் செய்து ஆட்சியைப் பிடித்திருந்தான். இருந்தும் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்களிற் சிலர் இலங்கைத் தீவில் வாழ்ந்த திராவிட முன்னோடிகளான இயக்கர் மற்றும் நாகர்களை மனித இனங்களாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த நிலையில், தேவனம்பியதீசன் காலத்தில் இலங்கையில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பௌத்த மதம் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்ற நிலையில்,

நிற்க, தற்காலம்வரை ஆவணப்படுத்தப்பட்ட தகவல்களின் படி ஆரம்ப காலங்களில் கொட்டியாரபுரப்பற்று மூதூரில் தமிழ் மொழிபேசும் இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்களைப் போல சிங்கள மொழியைப் பேசுகின்ற மக்கள் ஒரு தொகையினராகக் குடியிருக்கவில்லை. வியாபாரம் நிமிர்த்தமாகவே இங்கு வந்து இவ்விடத்தை நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அந்த வகையில் திரு. கே.டீ.எச். டேவிட்சில்வா என்பவர் தமக்கு உதவியாகவிருந்த திரு. ஹென்றிசில்வா மற்றும் திரு. ஏ.வில்சன் ஆகியோரையும் இணைத்துக்கொண்டு 1942 இல் மூதூரில் வியாபாரம் செய்துவந்தார். (பிற்காலத்தில் வில்சன் தோப்பூர் சந்தியில் கடையொன்றை நடத்தி வந்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது.)

இதே காலத்தில் புளியடிச்சந்தியில் (மூதூர்-கெவுளியா வீதி சந்தி) பக்கர் ஐயா என்றழைக்கப்பட்ட திரு.யு.கே. பிளக்சிங்கோ என்பவர் பாண் வெதுப்பகம் ஒன்றையும், திரு.டபிள்யூ.ஏ. மத்தேஸ்ஹாமி என்பவர் கொல்லர் வேலையையும் (மாட்டு வண்டில் சில்லுக்கு இரும்பு வளையமிடுதல், மாட்டு காற்குரைகளுக்கு லாடமிடுதல்) செய்து வியாபாரத்திலீடுபட்டு வந்தனர்.

1943 களில் திரு.பிள்யு. அல்பேட் என்பவர் (தற்போதய இலங்கை வாங்கிக் கிளை அமைந்துள்ள இடத்திற்கு அருகாமையில்) தேனீர்கடையொன்றையும், வெதுப்பகம் ஒன்றையும் நடாத்தி வந்தார். இதன் பின்னர் திரு.பியதாச என்பவரும் வெதுப்பகம் ஒன்றுடன் சிறிய கடையையும் நடாத்தி வந்துள்ளார் என அறிய முடிகின்றது. திரு ஆர்.எஸ். மத்தேஸ்ஹாமி இலுப்பையடியில் கொல்லர் தொழிலை மேற்கொண்டு வந்துள்ளார். தொடர்ந்து வந்த காலத்தில் பொடி மாத்தையா வெற்றிலை வியாபாரியாகவும், மீன்வியாபாரியாக திரு. எட்மன்கோட்டகொட, திரு. தோமஸ் மற்றும் திரு.எடின் கொடிப்பிலி என்பவர்களும் மூதூருக்கு வந்து வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு வரும் காலத்தில் இங்கு ஏற்பட்ட வன்செயல்கள் காரணமாக சிலர் தமது சொந்த இடங்களுக்குச் சென்றுவிட சிலர் இங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டனர்.

உதுருகிரி விகாரை

இவ்வாறு இங்கு வாழ்ந்த சிங்கள மக்களின் மத வழிபாட்டுக்காக, இங்கு வந்து குடியேறிய வர்த்தகருள் ஒருவரான திரு. டேவிட்சில்வா என்பவர் நன்கொடையாக வழங்கிய காணியொன்றில் ஒரு சிறிய பன்சாலை அமைக்கப்பட்டு வழிபாடுகள் நடைபெற்று வந்தன. பின்னர் 1955 களில் கட்டடவசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இதைத் தொடர்ந்து மூதூர் பொலிஸ்நிலையப் பொறுப்பதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய திரு.

ரத்வத்தை அவர்களின் தலைமையில் 1995 இல் மூதூரில் வரழ்ந்து வந்த தமிழ் முஸ்லிம் மக்களின் பங்களிப்புடன் தாதுகோபுரம் அமைக்கப்பட்ட பன்சாலை புனர்நிர்மானம் செய்யப்பட்டது. இப் பன்சாலையானது மூதூர் பிரதானவீதி-சந்தைவீதி சந்திப்புக்கு அருகாமையில் உள்ளது.

1932 இல் டொனமூர் அரசியற் சீர்திருத்தத்தைத் தொடர்ந்து சட்டசபையில் இலங்கையருக்கான அங்கத்துவம் அதிகரித்தது. புதிய சட்டசபையில் காணி, விவசாய அமைச்சராக இருந்த திரு.டி.எஸ். சேனாநாயக்க அல்லை-கந்தளாய் விவசாயக் குடியேற்றங்களைச் செயற்படுத்தும் நோக்கோடு திருகோணமலைக்கு வருகை தந்தார். இதைத் தொடர்ந்து தென்னிலங்கையிலிருந்து அதிக எண்ணிக்கையிலான சிங்கள மக்கள் இங்கு குடியேற்றப்பட்டனர்.

இக்காலத்தில் 2ஆம் உலகப்போர் நடைபெற்றதன் காரணமாக இலங்கையில் பாரிய உணவுத்தட்டுப்பாடு நிலவியது. வெளிநாடுகளில் இருந்தான உணவு இறக்குமதியும் தடைப்பட்டது. உள்நாட்டில் உணவுற்பத்தியை அதிகரிக்கவேண்டிய அவசர தேவை பிரித்தானிய அதிகாரிகளால் உணரப்பட்டது. இதற்கு கிழக்கிலங்கை உகந்ததாகக் கருதப்பட்டது. இதன்படி கல்லோயா திட்டம் செயற்படுத்தப்பட்டது. தொடர்ச்சியாக அல்லை-கந்தளாய் விவசாயக் குடியேற்றத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இங்கு மக்கள் தொகை போதுமானதாக இல்லாததனால் தென்னிலங்கை சிங்கள மக்கள் கொண்டுவரப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டனர். இதனுடன் கொட்டியாபுரத்திலிருந்த கிராமங்களிலிருந்து தேர்தெடுக்கப்பட்ட மக்களைக் கொண்டு ஒருசில தமிழ், முஸ்லிம் குடியேற்றங்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இதனால் இத்தொகுதியில், மாவட்டத்தில் இனவிகிதாசாரம் பெருமளவில் மாற்றமடைந்தது.

1952 களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அல்லை குடியேற்றத் திட்டத்தின் மூலம் 17000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பு உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு கல்லாறு, சோம்புர, தெஹிவத்த, நீலாப்பொல, அலியொலுவ, மகிந்தபுர, கெமுனுபுர, புளக்-C, மகாவலிகம, காவந்தீசுபுர, சேருநுவர, சுமதிபுர, ஸ்ரீமங்களபுர, சுனேத்திராவெவ, சுமேதங்கரபுர போன்ற சிங்கள மக்களைக் கொண்ட கிராமங்கள் தோற்றம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறான காரணங்களினால் கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தில் சிங்கள மக்களின் எண்ணிக்கையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு காலப்போக்கில் சேருவில் தேர்தல் தொகுதியாகவும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. எம்.ஏ. சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு (2003)

வத்தை தொடக்கம் இயந்திரக் கப்பல் பயணங்கள் வரை

கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசம் புராதன காலந்தொட்டு திட்டமாக வரையறை செய்யப்பட்ட எல்லைகளைக் கொண்ட நிலப்பரப்பாக காணப்படுகின்றது. வடக்கே கொட்டியாரக் குடாக்கடலும், கிழக்கே வங்காள விரிகுடாக்கடலும், மேற்கே குருக்கள் காங்கையும், தெற்கே வெருகல் காங்கையுமாக சூழப்பட்டுள்ளது. இதனால் பிற தேசங்களுடனான தொடர்பில் நீர்ப்போக்குவரத்து இன்றியமையாததாகின்றது.

வரலாற்றுக்காலங்களில் மாவலி காங்கையினூடான நன்னீர் போக்குவரத்து கப்பல்கள் (சங்கடம்), கொட்டியாரத்துறை மற்றும் இலங்கைத்துறையினூடான கடற்போக்குவரத்து கப்பல்கள் (வங்கம்) போன்றவற்றின் முக்கியத்துவங்களை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. பிற்பட்ட காலங்களில் திருகோணமலையின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கவே கொட்டியாபுரத்திலிருந்து அவசிய தேவைகள் நிமித்தம் மக்கள் திருகோணமலைக்கு சென்றுவர வேண்டிய தேவை அதிகரித்தது. முற்றிலுமாக நிலத்தொடர்பற்ற கொட்டியாபுரப்பற்றில் வாழ்ந்த மக்கள் வெருகல் சிற்றாறினூடாக மட்டக்களப்புக்கும், கொட்டியாரக்குடாவினூடாக திருகோணமலைக்கும் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

ஆரம்ப காலங்களில் மூதூரில் இறங்குதுறையானது தற்போது காவல்துறை (பொலிஸ்) நிலையத்துக்கு முன்பாகவும், பிற்காலத்தில் (1967 இலிருந்து) நெய்தல் நகர் கடலோரத்திலும் (வட்டத்துக்கு அண்மையில்), பின்னர் 1972 தொடக்கம் தற்போது வரை புதிய இறங்குதுறை வீதி முடிவிலும் (குற்போதய தக்வாநகர்) அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

வத்தை பயணம்

இவ்வாறான மிக அதிகளவிலான பிரயாணங்கள் திருகோணமலை நகரத்தை மையப்படுத்தியதாகவே அமைந்திருந்தன. இதற்காக ஆரம்ப காலங்களில் மக்கள் "தோணி", "வத்தை" போன்றவற்றையும் பின்னரான

காலங்களில் “லோகு” (படகு) என்றழைக்கப்படும் சிறு படகுகள் மற்றும் சிறியரக “கப்பல்கள்” போன்றவற்றையும் பயன்படுத்தலாயினர். (2ஆம் உலக மகாயுத்த காலத்தில் மீன்பிடிக்கும் தோணியிலும் மக்கள் மூதூரிலிருந்து திருகோணமலைக்குச் சென்றுள்ளதாக அறியமுக்கின்றது..)

அக்காலங்களில் வத்தை என்னும் பாய்மரப்படகு சேவையானது மிகவும் பிரசித்தமானதொன்றாகக் காணப்பட்டது. இவ்வத்தைகள் மூலம் தெற்கே திருக்கோவில் தொடக்கம் வடக்கே முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம் வரை பண்டப் பரிமாற்றங்கள் இடம்பெற்றமையை குறிப்புக்கள் கூறுகின்றன. மூதூரில் இருந்து செங்கல், மட்பாண்டங்கள், நெல், வைக்கோல் போன்றவையும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒடியல், பனாட்டு, பனங்கட்டி, புகையிலை, பனையோலைப்பாய்கள், பெட்டிகள், கடகங்கள், சுளகுகள் போன்றவையும் பரிமாறப்பட்டன. இவைகளையொட்டியே இங்கு “பட்டோலைக்காவியம்” என்னும் தமிழிலக்கியப்படல் எழுந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இன்றுவரை அச்சேற்றப்படாத இக்காவியம் பற்றி அறியமுடியாதுள்ளது.

ஆரம்ப காலத்தில் கோயில்வத்தை என்றழைக்கப்பட்ட ஒரேயொரு வத்தை காணப்பட்டது. இது “அந்தோனியார் புரவி” என்னும் பெயர் கொண்டு புனித அந்தோனியார் ஆலயத்துக்குச் சொந்தமானதாயிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதைவிட “சந்தானாள் புரவி” என்ற பெரிய வத்தையொன்றும் காணப்பட்டது. பின்னரான காலங்களில் திரு. ஜோன் குரூஸ், திரு. செபஸ்தியன் பாய்வா, கடலோடி கப்பிரியல் பாய்வா, திரு. ராசு, திருமதி. செபமாலை மற்றும் ஜனாப். ஏ. கரீம் ஆகியோரும் வத்தை ஓட்டும் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர்.(1)

கல் முதலான கட்டப்பொருட்களை ஏற்றுவதற்காக “கல்வத்தை” யும், வியாபார சாமான்களை ஏற்றுவதற்காக “சாமான் வத்தை” யும், பிரயாணிகளை எற்றிச் செல்வதற்காக “கடற்கரை வத்தை” அல்லது பயணிகள் வத்தை” யும் பயன்பாட்டிலீடுபட்டன. ஒரு வத்தைக்கு ஓட்டுனர் (தண்டையல்) ஒருவரும், தண்டு வலிப்போர்களும் இருப்பர். காற்றின் திசையில் பயணம் இலகுவாக அமையும். சுக்கான் பிடிப்போர் “தண்டையல்” எனவும், தண்டு வலிப்போர்கள் “கிளாசுகள்” எனவும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இவைகளை விட வத்தையில் பயன்பாட்டில் பின் அணியத்தில் இழுத்துக் கட்டுகின்ற “கோசுக்கயிறு”, ஊன்றித் தள்ள “கோசுக்கம்பு”, காற்றின் திசைக்கேற்ப இழுத்துக் கொள்ள “தாமான்கயிறு”, பாயை ஏற்றிக்கட்ட “ஆஞ்சான்கயிறு” போன்றன உள்ளடங்குகின்றன.(2)

இவ்வாறாக மூதூர் இறங்குதுறைக்கும் (இறால்குழி கிராமத்துக்கு அருகில் இருந்ததும் தற்போதய பொலிஸ் நிலையத்தக்கு அருகில் இருந்ததுமான) திருகோணமலை இறங்குதுறைக்கும் (வில்லுண்டித்துறை) இடையிலாக அமைந்த வத்தை சேவைகள் 1970 கள் வரை இடம்பெற்று வந்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

வீணை வேந்தன் என்னும் புனைப்பெயர் கொண்ட கலாபுசணம் த. சித்தி அமரசிங்கம் அவர்கள் கொட்டியாரபுரப்பற்றின் தன்னிறைவுப் பொருளாதாரம் பற்றியும், வத்தைப் பயணங்கள் பற்றியும் தமிழ்ஒளி. வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்களின் பவளவிழா மலரில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கொட்டியாரப்பற்று பிரதேசம் அந்நாட்களில் ஒரு தன்னிறைவு நிலையை அடைந்திருந்தது. இங்கிருந்து பிற மாவட்டங்களுக்கு பல பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. நான் சிறுவனாக இருந்த காலம், எனது பெரிய தந்தையார் முத்துக்குமார் கொட்டியாபுரத்தில் இருந்து வைக்கோல், சட்டி, பானைகள், செங்கற்கள், ஓடுகள் முதலியவற்றுடன் சவள், தண்டு, நிலை, வளை போன்றவற்றிற்கான மரங்களும், வலைக்கு வேண்டிய கண்டல் பட்டை போன்றவைகளும் வல்வெட்டித்துறை தண்டையல் செல்லத்துரையின் வத்தை மூலம் கொட்டியாபுரத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் மயிலிட்டிக்கு ஏற்றிச் சென்றிருந்ததை நான் கண்டு அறிவேன். இங்கிருந்து ஆற்றுமணல் கூட ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் கூறியுள்ளார்கள்.” (3)

மோட்டார் இயந்திரப்படகு பயணம்

முதன்முதலாக வடிவேல் சகோதரர்களால் 1942 களில் மற்றும் திரு. டபிள்யூ. டபிள்யூ. அல்விஸ் அவர்களால் 1944 களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மோட்டார் இயந்திர படகுச் (லோஞ்) சேவையைத் தொடர்ந்து வத்தைகளில் பயணிக்கும் மக்களின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகக் குறைவடையலாயிற்று. இதன்பின் பொருட்களை ஏற்றியிறக்கும் சேவையில் மாத்திரம் இவ் வத்தைகள் ஈடுபடுத்தப்பட்டன.

இவ்வாறு பிரயாணிகள் பயணத்தை மூதூர்-திருகோணமலை இறங்குதுறைகளுக்கு இடையே இலகுவாக்கிய மோட்டார் இயந்திரப்படகு சேவைக்கான அனுமதி தனியார் துறையினருக்கு 1944 இல் வழங்கப்பட்டது. சேருவில பௌத்த விகாரைக்கு திரகோணமலையினுடாகச் செல்லும் யாத்திரிகர்களின் நன்மை கருதி விகாரையின் பிரதமகுரு மேற்கொண்ட

முயற்சியின் பயனாக “சேருவில்” என்று அழைக்கப்பட்ட இயந்திரப்படகு சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் கொட்டியாரபுரப்பற்று கிராம மக்களின் கடல்வழிப் பயணங்களும் இலகுவாக அமைந்தது.

1965 களில் அல்லை-கந்தளாய் பாதை திறக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கரைக வாகணப் பயணங்கள் இப்பாதையூடாகவே இடம்பெற்றன. ஆனால் மக்கள் பிரயாண படகுச் சேவை தொடர்ந்து இடம்பெற்றது. இதனால் காலவிரயம் தவிர்க்கப்பட்டது. இதன்போது தனியார் மற்றும் அரசு மோட்டார் இயந்திரப் படகுகள் சேவைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. படகு சேவை நடாத்தியவர்களுள் அல்விஸ், வீரவாகு, செல்வரெட்னம் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் எனலாம்.

இப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட வன்செயல் காலங்களில் மூதூர்-திருகோணமலை இடையிலான தரைவழிப்பயணத்தின் போது எண்ணிக்கையில் அதிகமான சோதனைச் சாவடிகளில் பலவிதமான துன்பங்களையும், பல மைல்கள் தூரத்தினால் ஏற்படும் காலநேர விரயத்தையும் எதிர்நோக்கியதன் காரணமாக, ஆபத்து நிறைந்ததும் பயங்கரமானதுமான கடற்பிரயாணத்தையே மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். தற்போதுள்ள மூதூர் இறங்குதுறையானது 1972 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் வட்டம், தற்போதய பொலிஸ் நிலையத்தடி போன்ற இடங்களில் இறங்குதுறை அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உயிரைப் பணயம் வைத்து புயல்காலங்களிலும், கடற் கொந்தளிப்பு காலங்களிலும், மாரிமழைக் காலங்களிலும் பாதாளமலை கடல்பகுதியினூடாகவே கொட்டியாரத்து மக்கள் தமது கடல் பயணங்களை மேற்கொண்டனர். 1993-01-25 ஆந் திகதி “சாட்டர்” என்னும் பெயருடைய படகு விபத்துக்குள்ளாகியதில் ஏராளமானோர் உயிரிழந்தனர். இது பிற்பகல் 3.05 மணிக்கு திருமலை இறங்குதுறையிலிருந்து எண்ணிக்கைக்கு அதிகமான பயணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு (ஏறத்தாழ 120க்கு மேற்பட்ட) மூதூர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த இப்படகு நடுக்கடலில் பாதாளமலைக்கு அருகாமையில் கடலையின் ஆட்டத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் கடலினுள் மூழ்கியது.

மூழ்கியவர்களில் 48 பேர் மட்டுமே உயிர் தப்பி கரை சேர்ந்தனர். இந்நிகழ்வு கொட்டியாரபுரப்பற்று பிரதேச மக்களால் மறக்க முடியாத ஒரு சோக நிகழ்வாக நினைவு கூரப்படுகின்றது. இதைத் தொடர்ந்து தனியார் மோட்டார் இயந்திரப்படகு சேவை நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால் அரசு படகுச்சேவைகள் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வந்தன.

இதே போன்று மூதூர்-திருகோணமலை இடையில் பயணத்திலீடுபட்ட பயணிகள் படகு ஒன்று 1914 ஆம் ஆண்டு விபத்துக்குள்ளாகி கடலில் முழுகியுள்ளதோடு, இதில் 11 பேர் இறந்ததாகவும் அறிய முடிகின்றது(4).

மற்றுமொரு பயணிகள் படகு (வத்தைகளின் பயன்பாட்டு காலத்தில்) 1964 ஆம் ஆண்டில் மூதூர் இறங்குதுறையை அண்மித்த நிலையில் விபத்துக்குள்ளாகிய போது, இதில் ஒருவர் உயிரிழந்ததாக (யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்) கூறப்படுகின்றது.

“மாதுமை, செல்வம், மகாவலிதேவி, கடலரசி, சாட்டர், விஸ்வலிங்கம், கட்டர் பீ.எல்(அல்விஸ்), சேருவில்” என்னும் பெயர்களைக் கொண்ட மோட்டார் இயந்திரப் படகுகள், 1980-2000 காலப்பகுதிகளில் சேவையிலீடுபடுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு ஆபத்துக்கள் நிறைந்த பிரயாணத்தைத் தவிர்த்து இலகுவானதும் பயமற்றதுமான பிரயாணத்தை மேற்கொள்வதற்கு சகல வசதிகளும் கொண்ட பாதுகாப்பான கப்பல் ஒன்றை வழங்கவேண்டுமென மக்களால் அரசுக்கு பல வேண்டுகோள்கள் விடுக்கப்பட்டன. இதையடுத்து, அப்போதய சனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க அவர்களின் பணிப்புக்கமைய 180 பிரயாணிகளுக்கான ஆசனங்களைக் கொண்ட “சேருவில்-11” என்னும் பெயருடைய கப்பல் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டது. இதனால் 90 நிமிட படகுப் பயணமானது, 45 நிமிட கப்பல் பயணமாக குறைந்தது. பயமில்லாத பயணமும் தொடர்ந்தது.

ஆனால் 2009 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மூதூர்-திருகோணமலை வீதியில் கிண்ணியா, உப்பாறு ஊடான தரைப்பாதைகள் திறக்கப்பட்டு கிண்ணியா, உப்பாறு, காங்கை, இறால்குழி முதலான துறைகளில் மிதவைப் படகுகள் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. இதனால் கடல்போக்குவரத்துக்கான பயணிகளின் எண்ணிக்கை குறைவடைந்தது.

இதைத் தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் கப்பல் - படகு போக்குவரத்து நிறுத்தப்பட்டதோடு, மேற்கூறிய துறைகளில் சனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச அவர்களின் காலத்தில் புதிய பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இப்பாலங்கள் (உப்பாறு, காங்கை, இறால்குழி - 2009.10.20, கிண்ணியா 2011.10.19 ஆம் நாள்) போக்குவரத்துக்காக திறந்து வைக்கப்பட்டன. இதில் கிண்ணியாப்பாலம் இலங்கையிலே அதிக நீளம் கொண்ட பாலமாகப் பதிவாகியது. 396 மீட்டர் (1299அடி) நீளமுடைய இப்பாலம் 2009 ஜப்பசி மாதம் 20 ஆந்திகதி அப்போதய சனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச அவர்களினால் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

ஆரம்ப காலங்களில் மூதூர் இறங்குதுறையானது தற்போதுள்ள பொலிஸ்நிலையத்துக்கு முன்பாகவும் (இறால்குழி-நாவலடிக்கு இப்பால்), 1967 காலப்பகுதியில் நெய்தல்நகர் கடலோரத்திலும் (வட்டத்துக்கு அண்மையில்) பின்னர் 1972 இல் இறுதியாகவிருக்கும் துறையானது தக்வாநகர் பகுதியிலும் அமைக்கப்பட்டது.

இதனால் நினைத்த நேரத்தில், நினைத்த உடனேயே கொட்டியாரத்து கிராம மக்களின் திருகோணமலை நகரத்துக்கான பயணம் இலகுவாக அமைந்தது.

குறிப்பு:-

நினைவுமீட்டல் -மணிக்கணக்காக மூதூர் இறங்குதுறையில் பயணிகள் படகை எதிர்பார்த்துக் காத்திருத்தல். டோக்கன் (அனுமதித் துண்டு) எடுக்க நூற்றுக்கு மேற்பட்டோருடன் வரிசைகளில் கால்கடுக்கக் கடுக்க வெயிலில் காத்து நின்றல், போலிசாரிடம் அடையாள அட்டை பதிவதற்காக வரிசைகளில் நின்றல். காலிடரி கடலினுள் விழாமல் நடைபாதைக் கட்டையின் மீது கவனமாக நடத்தல். போன்றவற்றைக் கடந்துதான் மோட்டார் இயந்திரப்படகில் பயணிக்க வேண்டும்.

காலை 7மணி, 10.30மணி, மாலை 2.30மணி, 4.30மணி என படகுப்பயண ஒழுங்குகள் இரு துறைகளிலும் அமைந்திருக்கும். படகுகள் பழுதில்லாவிட்டால் மாத்திரமே இவ்வாறு. இல்லாவிட்டால் அன்று பயணமே கிடையாது. ஒருவாறு படகில் ஏறி சிறிதளவு தூரம் சென்றதும் ஆங்காங்கே வாந்தி எடுக்கும் சத்தம் கேட்கும். இந்த சத்தங்களே எஞ்சிய மக்களுக்கும் வயிற்றுக் குமட்டலை ஏற்படுத்தும். பெரியவர்கள் சிறியவர்கள் என்ற பேதலில்லாது பலர் கையில் சொப்பின் பைகளுடன் வாந்தியை எதிர்பார்த்துக் காணப்படுவர்.

அரை மணித்தியால பயணத்தின் பின்னர் பாதாளமலை பகுதி வரும். வெள்ளைக்காரன் பாதாள மலையின் ஆழத்தை சங்கிலியால் அளக்க முயன்றும் முடியாமல் போய்விட்டதாக ஊரவர்கள் பேசக் கேட்டதுண்டு. இக்கூற்று அலட்சியமாக இருந்தது. ஆனால் பின்வரும் கூற்று ஆச்சரியப்படவே வைத்திருந்தது. அதாவது 1993 ஆம் ஆண்டில் இவ்விடத்தில் லோஞ் கவிழ்ந்த போது மூழ்கிய 40 க்கு மேற்பட்டோரின் சடலங்கள் கடைசிவரை கண்டுபிடிக்கப்படவே இல்லை என்பதாகும்.

இவ்விடத்தில் பெரியகங்கை மலை, சிறிய கங்கைமலை என்னும் இரண்டு மலைகள் காணப்படுகின்றன. பாதாளமலையை பெரியகங்கைமலை என்பர். இதற்கு சற்று தெற்காக சிறியகங்கைமலை உள்ளது. இப்பெயர் வரக் காரணம் இவ்விரண்டு மலைகளுக்கு அருகாமையால் பெயருக்கு ஏற்றாற்போல் அளவில் பெரியதும் சிறியதுமான மாவலி கங்கையின் கிளைகள் முற்காலங்களில் ஓடியிருக்கலாம். அல்லது கடலின் அடியில் இவ்வகையினதான நீரோட்டம் காணப்பட்டிருக்கலாம்.

பாதாளமலைப் பகுதியில் வங்கக் கடல் காற்றும் பலமாக வீசும். தம்பலகாமக்குடாவில் இருந்தும் கச்சான் காற்று பலமாக வீசும். அலையின் ஆர்ப்பரிப்பும் அதிகரித்துக் காணப்படும். படகு அலையின் வாய்க்குள் போவதும் வருவதுமாகக் காணப்படும். கடல் மட்டத்திலிருந்து பல மீட்டர் ஆழத்தினுள் படகு சென்று வரும். படகில் வருகின்ற அனைவரது கண்களிலும் மரணபயத்தைக் காணலாம். நாத்திகனும் ஆஸ்திகனாகுமிடம் அது. பலர் கண்களை வலுக்கட்டாயமாக இறுக்கி மூடிக்கொண்டிருப்பர். ஆங்காங்கே அழகுரல் சத்தங்களும் கேட்கும்.

பிறிமா தொழிற்சாலையைத் தாண்டும் வரை இப்பயம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். முன்னர் திருகோணமலை கடற்படை மலை வாசலினூடாக செல்லுகின்ற படகு பிற்காலங்களில் அதிகரித்த யுத்த சூழ்நிலை காரணமாக இன்னுமொரு மலையைச் சுற்றி பிறிமாவுக்கு அருகாமையினால் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது.

இவ்வாறான துன்பங்களை கொட்டியாபுரத்து (மூதூர், ஈச்சிலம்பற்று, சேருவில்) கிராம மக்கள் அனைவரும் சந்தித்திருந்தனர்.

ஐந்து பத்து நிமிடங்கள் தாமதமாக துறைக்குவந்து, படகைத் தவறவிட்டு பயணத்தை கைவிட்டவர்களுமுண்டு. சில சந்தர்ப்பங்களில் மோட்டர் இயந்திரப் படகைத் தவறவிட்டால் மூதூர் இறங்கு துறையிலிருக்கும் மீன்பிடிப்படகை வாடகைக்கு அமர்த்தி, கரையோர கடல்வழியாக மரணபயத்துடன் கிண்ணியாத் துறைக்குச் சென்று, பின் அங்கிருந்து மிதவைப்படகு வழியாக வெள்ளைமணல் துறையை அடைந்து, பேருந்து மூலம் திருகோணமலையை சென்றடைந்த சந்தர்ப்பங்களும் ஏராளம். 1990 காலப்பகுதிகளில் ரூபா 7.50 உடன் ஆரம்பித்த என் படகுப் பயணம் 2000 ஆண்டு காலத்தில் ரூபா 150 கப்பல் கட்டணமாக செலுத்தியவாறு நிறைவு பெற்றிருந்தது.

1993 படகு விபத்தும் விசாரணை

ஆணைக்குழுவும் (5)

கொட்டியாரபுரப்பற்று பிரதேச மக்களால் மறக்க முடியாத ஒரு சோக நிகழ்வாக நினைவு கூரப்படுகின்ற இப்படகு விபத்து தொடர்பான விடயங்கள் வருமாறு:

1993-01-25 ஆந் திகதி திருகோணமலையிலிருந்து மூதூர் இறங்குதுறையை நோக்கி பி.ப 3.05 அளவில் பயணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்ட ரிபிசி 117 ஆம் இலக்கத்தைக் கொண்ட மோட்டார் இயந்திரப்படகு விபத்து சம்பவத்தை விசாரிக்கவென அப்போதய சனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்களினால் 1993-02-09 அன்று நியமிக்கப்பட்ட ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி ஜீ.எல்.எம்.டி. சில்வா அவர்களை ஆணையாளராகக் கொண்ட ஆணைக்குழுவால் முறைப்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக கொழும்பு, திருகோணமலை, மூதூர் ஆகிய இடங்களில் வசதிகள் செய்யப்பட்டன.

இவ்விசாரணை அறிக்கையின்படி ரிபிசி 117 ஆம் இலக்க படகு சுமார் பி.ப 3.05 மணியளவில் திருகோணமலையிலிருந்து பயணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்த போது சுமார் பி.ப 3.45 மணியளவில் பாதாள மலைக்கு அண்மையில் கவிழ்ந்து மூழ்கியது. பிரமாண்டமான அலைகள் அடுத்தடுத்து வந்து படகைத் தாக்க. குடிபோதையில் இருந்த சுக்காணி படகின் வேகத்தை ஏதோவொரு காரணத்தால் குறைத்துள்ளார். அந்த நேரத்தில் படகின் இடது புறமாக அலைகள் தாக்க படகு வலது பக்கமாகப் புரண்டது. கடல்நீரினுள் படகு மூழ்கியது. படகில் பிரயாணம் செய்த சிலர் வெளியே குதித்து உயிர் பாதுகாப்பு மிதவைகள் சிலவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டனர். ஒருவர் அல்லது இருவர் கடலில் வீசி எறியப்பட்டு இருந்தனர். படகில் கொண்டு செல்லப்பட்ட இராணுவ இணைப்பு மெத்தைகளை சிலர் தாங்கினர். ஒரு மைலுக்கு அப்பாலுள்ள தீவினை நோக்கி மேலும் சிலர் நீந்த ஆரம்பித்தனர். கடலில் வீசப்பட்ட பயணிகள் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். படகு கவிழ்ந்த செய்தியறிந்த உடனே அந்த

இடத்துக்கு விரைந்த கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த மீன்பிடி வள்ளங்கள் இவர்களைப் பாதுகாத்தன.

ஆணைக்குழுவுக்கு 92 பேர் சாட்சியமளித்தனர். ஆணையாளர் தனக்குக் கிடைத்த சாட்சியங்களின் படி பிரயாணிகளின் எண்ணிக்கையை சரியாக அறியமுடியாதுள்ளது என்றும், அது 120 க்கும் மேல் என்றும் கூறுகின்றார். அவர் முன்னிலையில் அளித்த வாக்குமூலங்களின் படி உயிர் தப்பியவர்களினதும் காப்பாற்றப்பட்டவர் களினதும் எண்ணிக்கை 48 ஆகும். 13 பேரின் சடலங்கள் மீட்கப்பட்டன. மேலும் 46 பேர் நீரில் மூழ்கி மரணமடைந்தனர்.

சடலமாக மீட்கப்பட்ட 13 பேர்களின் விபரங்கள்

ஹூசைன் உம்மா குலுது (மூதூர்), சதக்கு மொகமட் அமானுல்லா (தோப்பூர்), நூர் மொகமட் அப்துல் ஹூதா (தோப்பூர்), பாலன் காளியம்மா அல்லது பாக்கியம் (மூதூர்), சாஹூல் ஹமீட் (மூதூர்), கணபதிப்பிள்ளை சகுந்தலாதேவி (மூதூர்), மாரிமுத்து கணபதிப்பிள்ளை (மூதூர்), பாதேசலிங்கம் மகேஸ்வரி (மூதூர்), பாக்கியராஜ் மாலினி (மூதூர்), அப்துல் ஹூதா முகமது ஹசன் -7மாதம் (தோப்பூர்), பாக்கியராஜ் அமராவதி (மூதூர்), ஆயிஷா -4மாதம் (மூதூர்), இலேசுபிள்ளை ராசமணி (மூதூர்).

நீரில் மூழ்கி மரணமடைந்தவர்களின் விபரங்கள் (46பேர்)

கோப்ரல் சந்திரசேகர (இலங்கைத்தரைப்படை), ஜீவானந்த (இலங்கைத்தரைப்படை), சேனாரத்ன (இலங்கைத்தரைப்படை), வேலும்மயிலும் நாகேந்திரராஜா அல்லது சின்னராசா (விபத்துக்குள்ளான படகின் சாரதி), பி.பத்மநாதன் (மூதூர்), பி.கையாபிள்ளை (பூநகர்), எஸ்.யோகேஸ்வரி (கட்டைபறிச்சான்), எஸ்.எம்.ராபீக் (மூதூர்), ஆர்.ராதியா (மூதூர்), ஆர்.பரீதாஉம்மா (மூதூர்), செரீப் நளிரா (மூதூர்), ஏ.ஹமீட் வாகிது (மூதூர்), எம்.எம்.ரசாக் (மூதூர்), மொகமட் ஜிசாட் (மூதூர்), எம்.பி.ஆர்.ராஜாப்தீன் (மூதூர்), எம்.பைசார் (மூதூர்), எம்.பி.நபீர் (மூதூர்), பாத்தும்மா பீப் (மூதூர்), உம்முஜீல்தான் (மூதூர்), எஸ்.மயில்வாகனம் (மூதூர்), பசிமா பஸ்ர் (மூதூர்), டபிள்யூ. அப்துல் மீட் (மூதூர்), நளிரா மொகமட் சரீப் (மூதூர்), எஸ்.தயாவதி (தோப்பூர்), கே.கற்பகம் (தோப்பூர்), ஏ.சி.கலீல் ரகுமான் (தோப்பூர்), ராசமொகமட் காயத்தும்மா (தோப்பூர்), எம்.எம்.புவாட் (மூதூர்), எம்.தியாகராஜா (மூதூர்), எம்.வசந்தகுமாரி (சம்பூர்), ஜினோராஜ் (சம்பூர்), எம்.அன்வர் சதாத் (மூதூர்).

ஏ.பீ.எஸ்.கலால்தீன் (மூதூர்), ஏ.தமயந்தி (மூதூர்), குருகுலசிங்கம் மகன் (கூனித்தீவு), கோமளாதேவி (தோப்பூர்), குலாம் மொகமட் ஜின்னா (தோப்பூர்), எஸ்.சந்திரஜோதி (கட்டையறிச்சான்), அப்துல்ரீம் முஸ்தக்கீன் (மூதூர்), எம்.எச்.பாறுக் (மூதூர்), எச்.ஆர். பைசால் (மூதூர்), எம்.லாபீர் (மூதூர்), எம்.எம்.எம்.ஹைஸ் (மூதூர்), ஹாமீதுராஜ் பைசால் (மூதூர்), டபிள்யூ.ரீ.காமினி (மூதூர்), கே.எம்.சாகீர் (மூதூர்).

அடிக்குறிப்புகள்

1. எம்.ஏ. சமது - கொட்டியாபுரப்பற்று வரலாறு (பக்-98), 2003
அ. இராசேந்திரம் - மூதூரில் எனது பணிகளும் பாடுகளும், (பக்-97), 2016
2. வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்களின் "பயணம்" சிறுகதையிலிருந்து.
3. த. சித்தி அமரசிங்கம் - இலக்கியப் பூந்துணர். தமிழ்ஒளி. வ.அ. இராசரெத்தினம் அவர்களின் பவளவிழா மலர் 2000
4. கனகசபாபதி சரவணபவன் - காலனித்துவ திருகோணமலை, 2010
5. எம்.சீ.எம். சரீப் - மர்ஹூம் எம்.எம். ஹைஸ் அவர்களின் 10ஆம் வருட நினைவு மலரான "சங்கமம்" - (பக்-127).

இடப்பெயர்வுகள்

இயற்கை இடப்பெயர்வுகள்

சிந்திக்கும் திறன் கொண்ட மனிதனுக்கு நாகரிக மற்றும் சமூக மறுமலர்ச்சி சிந்தனைகள் ஏற்பட்டதன் காரணமாக பல மனிதர்கள் சேர்ந்த ஒன்றிய வாழ்வு முறையை மேற்கொண்டு, ஒரு சிறந்த சமூகக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்தி வாழும் பழகலானான். இவ்வாறு வாழ்க்கையை நடாத்திவந்த மனிதக் குழுமங்கள் பல இயற்கை மற்றும் செயற்கை இடப்பெயர்வுகளை காலத்திற்குக் காலம் சந்தித்தே வந்துள்ளன.

நாமறிந்த வகையில் கொட்டியாபுரப்பற்று பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட நிரந்தரமான இயற்கை இடப்பெயர்வுகளாக திருமங்கலாய், திருக்கரைசையம்பதி போன்றவற்றைக் கூறலாம். அத்தோடு கங்குவேலி, மல்லிகைத்தீவு, இரணைத்தீவு, பள்ளவெளி, இலங்கைத்துறை, பள்ளிக்குடியிருப்பு, தோப்பூர் (பெரிய தோப்பு), மாவிலாற்றுக்கு அப்பாலுள்ள சின்னவில்லு வவுளாமடு போன்ற இடங்களில் நிகழ்ந்தவை இயற்கையானதா? அல்லது செயற்கையானதா? என்று அறிந்துகொள்ள முடியாதுள்ளது.

கங்குவேலி, மல்லிகைத்தீவு என்பன முற்காலங்களில் கங்குவேலி சிவன் கோவிலை அண்டிய வயல்வெளிகள் அமைந்துள்ள இடங்களில் இருந்தன. இவ்விடங்களில் வாய்க்கால்சேனை, கைவாய்க்கால்சேனை, வண்ணான் வாய்க்கால்சேனை போன்ற பெயர்கொண்ட இடங்களும் காணப்பட்டிருந்தன. இவைகளில் தற்போது மக்கள் வசிக்கவில்லை.

நீலாப்பளைக்கு அருகாமையில் காணப்பட்ட தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த இரணைத்தீவு, பள்ளவெளி முதலான இடங்களில் தற்போது மக்கள் இல்லை.

திருமங்கலாய் இடப்பெயர்வு பாரிய கொள்ளை நோயினாலும் மாவலிகங்கை பெருக்கெடுப்பினாலும் இடம்பெற்றிருக்கலாம் எனக் கூறுகின்றனர். கி.பி. 1800 , 1900 களில் இடம்பெற்றிருக்கலாம் என ஊக்கப்படுகின்ற இவ் இடப்பெயர்வைச் சந்தித்த மக்களின் சந்ததிகள் இன்றும் கிளிவெட்டி, லிங்கபுரம், ஆதியம்மன்கேணி, பாரதிபுரம், கங்குவேலி, சம்பூர் போன்ற பல இடங்களிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். (இவர்கள் பலமுறை முயன்றும் திருமங்கலாயிற்கு சென்று குடியேறி வாழ்வது தற்போது வரை அரசாங்கத்தால் அனுமதிக்கப்படவில்லை.) இன்றும் இப் பகுதியில் அழிவடைந்த நிலையிலுள்ள சிவாலயமும் வைரவர், பத்தினியம்மன் ஆலய சிதைவுகளும், கல்வட்டுக்களும், கருங்கல் சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன.

மாவிலாற்றுக்கு அப்பாலுள்ள சின்னவில்லு வவுளாமடு பகுதியில் இன்றளவும் மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான செங்கற்கள், கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்ட துண்டுகள், சிவாலய அழிபாடுகள் போன்றவை காணப்படுகின்றன.

ஆழிப் பேரலை (சுனாமி / துறைமுக அலை)

அடுத்து எமது காலத்தில் 2004-12-26 அன்று ஏற்பட்ட சுனாமி என்னும் கடல்கோள் அனர்த்தம் (ஆழிப்பேரலை) மூலம் இந்து சமுத்திரம், பசிபிக் சமுத்திர கரையோர நாடுகள் பல பாரிய அழிவைச் சந்தித்தன. இந்நோனேசியா நாட்டில் சுமாத்திரா தீவுகளில் ரிச்சட்டர் அளவில் 9.6 ஆக பதிவாகிய கடலுக்கு அடியிலான பூமியதிர்ச்சியின் விளைவாக திருகோணமலை மாவட்டமும் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. கொட்டியார்புரப்பற்றின் கிழக்கு கரையோரப் பகுதிகளும் (மூதூர் கிழக்கு, வெருகல் கரையோரப்பகுதிகள்) பாதிக்கப்பட்டது. மூதூர்நகர கடலோரப்பகுதிகளும் பாரிய உயிரழிவுகளையும், சொத்தழிவுகளையும் சந்தித்திருந்தன.

கி.மு 426ல் கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர் தியூசிடேட்ஸ் சுனாமி ஏற்படுவதற்கான காரணங்களை "பிலோப்போநேசியப்போர் வரலாறு" என்ற புத்தகத்தில் கூறியுள்ளார். அவர்தான் முதன்முதலில் கடலில் நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டது என்று கூறியுள்ளார். அதுமட்டுமல்லாது கி.பி.3 ஆம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்த வச்சிரநந்தி என்ற முனிவர் ஒருவர் "இறையனார் களவியலுரை" என்னும் நூலில் கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் நமது முன்னோரால் பாதுகாக்கப்பட்ட சங்கங்களும் அதனோடு இணைந்த ஆவணங்களும் ஆழிப்பேரலையால் காவு கொள்ளப்பட்டன எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (வீரகேசரி -26-12-2017)

இதேபோல 1786-04-03 இல் பெரும் புயலுக்கும், 1881-12-31இல் சுனாமிக்கும் இக் கொட்டியாரப் பகுதி உட்பட்டதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.அத்தோடு எமது முந்தைய தலைமுறையினர் மார்கழி மாதம் 1957 ஆம் ஆண்டில் வெள்ளப் பாதிப்பு ஒன்றினாலும், 1964ஆம் ஆண்டில் பெரும்புயல் ஒன்றினாலும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

இதில்கிழக்குமாகாணம் பரவலாக பாதிப்புகளை ஏற்படுத்திய இவ்வெள்ளம் மூதூரின் பல கிராமங்களையும் சேதப்படுத்தியது.. மூதூர் நகரத்தை பெருமளவுக்கு மூழ்கடித்தது என்றும், பழைய இறங்கு துறையைச் சூழவிருந்த பெருமளவிலான தென்னந்தோட்டக் காணிகளை கடல் உள்வாங்கிக் கொண்டது என்றும் புதிய வடிச்சல்கள் உருவாகின என்றும் கூறுகின்றனர். இவ் வெள்ளத்தின் காரணமாக மூதூரிலிருந்த சரித்திரப் புகழ் பெற்ற நொக்ஸ் புளிய மரமும் அடியோடு சாய்ந்தது என்றும் கூறுவர்.

வன்செயல்இடப்பெயர்வுகள்

காட்டியாரபுரப்பற்றுபிரதேசத்தில்இருபதாம்நூற்றாண்டின்கடைக்கூறிலும், இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் முற்கூறிலும் இலங்கையில்இடம்பெற்ற இனப்பிரச்சினை காரணமாக காலத்துக்குக்காலம் பல இடப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான காலங்களில் 30 வருடங்கள் அகிம்சை வழியிலும், 300 வருடங்கள் ஆயுதப் போராட்ட வழியிலும் தமிழ் இளைஞர்கள் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் போராடினர். தமிழர்கள் தமக்கு சுயாட்சி, இறையாண்மை, தம்மைத் தாமே ஆட்சி செய்யும் உரிமை என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகப் போராடியது வரலாறானது. இவ்வாறு இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையிலான யுத்தம் காரணமாக சமூகங்களுக்கிடையிலான கலவரங்கள், இனங்களுக்கு இடையிலானபிரச்சினைகளின் விளைவுகளாக வன்செயல்கள் நிகழ்ந்திருந்தன. இவ்வாறான இடப்பெயர்வுகள் இப்பிரதேசத்தில் 1977, 1978,1985,1990-91, 2002, 2006 எனப் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்டுள்ளன.

குறிப்பு:- இப்பதிவு வன்முறைக் களங்களையும், வன்செயல் நிகழ்வுகளையும் விட குழுமத்தின் நாட்கள் தாண்டிய இடப்பெயர்வுக்கே முக்கியத்துவம் தருகின்றது.

கந்தப்போடி கலவரம் (1977-78)

1977-78 காலப்பகுதியில் மூதூரின் தெற்கு பிரதேசங்களில் உள்ள ஒரு சில சிங்கள- தமிழ் மக்களிடையே காணப்பட்ட பகைமையுணர்வு கந்தப்போடி என்னும் தனிமனிதனால் கலவரமாக உருப்பெற்றது. இதன்போது பல தமிழ் சிங்கள மக்கள் உயிரிழந்தனர். உடமைகளும் அழிக்கப்பட்டன. இது “கந்தப்போடி கலவரம்” என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படலாயிற்று. இக்கலவரத்தினால் கிளிவெட்டி, மேன்காமம், பாரதிபுரம், சிவபுரம், லிங்கபுரம், ஆதியம்மன்கேணி, கங்குவேலி, நீலாப்பளை, மல்லிகைத்தீவு, பெருவெளி போன்ற கிராமத்து மக்கள் மூதூர், சம்பூர், சேனையூர் மற்றும் கட்டைபறிச்சான் கிராமங்களில் சில காலங்கள் தஞ்சமடைந்தனர். உடம்பு முழுவதும் கிரிஸ் பூசிக்கொண்டு பொலிசாரிடமிருந்து கந்தப்போடி தப்பி திரிந்ததை இன்றும் கூறக் கேட்கலாம். (இக்காலங்களில் அதாவது இலங்கையின் சுதந்திரத்துக்கு பின்னரான காலங்களில் இப்பகுதியில் பல சிங்களக் குடியேற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது)

மூதூர்கிழக்கு பிரதேசத்தில் கட்டைபறிச்சான் பாலத்துக்கு அருகாமையில் 1985 ஆம் ஆண்டில் இராணுவ வாகனமொன்றின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட அமுக்க கண்ணிவெடி தாக்குதலைத் தொடர்ந்து இப்பகுதி மீது தரை வழியாகவும், கடல் வழியாகவும் அரசபடைகளால் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசபடையினருக்கும் இடையே நடைபெற்ற சண்டையின் போது உயிரிழப்புகளும் சொத்தழிவுகளும் ஏற்பட்டன.

1985-05-31 ல் கிளிவெட்டி கிராமத்தில் இடம்பெற்ற உயிரிழப்புகளும்

1985-10-28 அன்றைய மூதூர் கலவர உயிரிழப்பு, இடப்பெயர்வுகளும்

1996-02-11 குமாரபுரம் படுகொலையில் 24 பொதுமக்கள் உயிரிழந்தனர் அத்தோடு பலர் காயமடைந்த சம்பவங்களும் இடப்பெயர்வுகளோடு நடந்தேறியதாக அறியப்படுகின்றது.

1990-91

இதேபோன்று 1990-91 களில் ஏற்பட்ட யுத்தத்தினால் மீண்டும் பாரியளவில் உயிரிழப்புகளையும் இடப்பெயர்வையும் சந்திக்க நேரிட்டது. மூதூர் கிழக்குப் பகுதி கிராம மக்கள் சில நாட்களை காடுகளிலும் கழித்தனர். இவ்வாறான அவலவாழ்வு காரணமாக கொட்டியாபுரப்பற்று கிராம மக்களின் கல்வி, பொருளாதாரம், போக்குவரத்து, தொடர்பாடல்கள் மீது மிகப்பெரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி இவை பின்தங்கிய பிரதேசங்களாக மாறுவதற்கு வழியேற்பட்டது.

2006

மீண்டும் 2006 ஆம் ஆண்டில் கொட்டியாரப்பற்று கிராமங்கள் முழுவதுமே இடம்பெயர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. தமிழ், முஸ்லிம், சிங்களம்என்னும்மூவின மக்களும் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். உயிரிழப்புகளுடன் ஆயிரக்கணக்கான கோடி ஷரூபாய்கள் பெறுமதி வாய்ந்த சொத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டன. இதனால் மக்கள் பல வருடங்களாக அகதிமுகாம்களிலும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான இந்த உள்நாட்டு யுத்தமானது புலிகள் மாவிலாற்று நீரை மறித்ததன் காரணமாக “மாவிலாறு நீருக்கான யுத்தம்” என காரணம் காட்டி தொடங்கப்பட்ட போதும், பின்னர் இது “சம்பூரை பயங்கரவாதிகளிடம் இருந்து விடுவிக்கும் யுத்தம்” ஆக மாறியது. இதுவே நாலாம் கட்ட ஈழப்போரின் ஆரம்பமாகவும் அமைந்தது.

இங்கு ஆரம்பத்தில் சம்பூர், கூனித்தீவு, நவரெடன்புரம், சூடைக்குடா, இலக்கந்தை, சேனையூர், கடற்கரைச்சேனை, கட்டைபறிச்சான், சந்தோசபுரம், சாலையூர், வல்லிக்கேணி, அம்மன்நகர், பள்ளிக்குடியிருப்பு போன்ற மூதூர் கிழக்கு கிராமமக்கள் இடம்பெயர்க்கப்பட்டனர். இம்மக்கள் கிழக்கு கரையோரப்பாதை வழியாக இடையிடையே தற்காலிகக் கூடாரங்களை அமைத்து தங்கியிருந்தவாறு ஓட்டமும் நடையுமாக பாட்டாளிபுரம், நல்லூர், வீரமாநகர், மலைமுந்தல், சீனன்வெளி, இலங்கைத்துறை முகத்துவாரம், கல்லடி, புன்னையடி, முட்டுச்சேனை, மாவடிச்சேனை, வெருகல் என்னும் கிராமங்களினூடாக அம்மக்களுடன் சேர்ந்து கதிரவெளி கடந்து மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் அரசகட்டுப்பாட்டு பிரதேசங்களை அடைந்து, அங்கு அமைக்கப்பட்ட இடைத்தங்கல் அகதிமுகாம்களில் தங்கவைக்கப்பட்டனர்.

இம்மக்களை போலவே மூதூர், இறால்குழி, நாவலடி, சகாயபுரம், இருதயபுரம், பட்டித்திடல், மணல்சேனை, மல்லிகைத்தீவு, பெருவெளி, பாலத்தடிச்சேனை, பாலத்தோப்பூர், முன்னம்போடிவெட்டை, நாராயணபுரம், பாரதிபுரம், கிளிவெட்டி, மேன்காமம், கங்குவேலி, சிவபுரம், லிங்கபுரம், தங்கநகர், ஆதியம்மன்கேணி, ஈச்சிலம்பற்று பிரதேசம் முதலான கிராம மக்கள் இடம்பெயர்ந்திருந்தனர். இவர்களில் சிலர் உள்ளூரிலும், பலர் மட்டக்களப்பு நோக்கியும், திருகோணமலை நோக்கியும் ஓடி பாதுகாப்பு தேடினர்.

மூதூர் தமிழ் மக்களின்இடப்பெயர்வு

இவ்வாறுமட்டக்களப்புநோக்கியதாகஅமைந்திருக்கையில் மூதூர், தோப்பூர்முஸ்லிம் மக்களின் இடப்பெயர்வானது கிண்ணியா, தம்பலகாமம். கந்தளாய் நோக்கி காணப்பட்டது.04-08-2006மூதூர் நகர மக்கள் இடப்பெயரத் தொடங்கினர். இக்காலப் பகுதியில் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த தொண்டு நிறுவனமான “அக்சன் பாம்” என்னும் அமைப்பில் கடமையாற்றிய 17 தொண்டர்கள் மூதூரில் வைத்து படுகொலை செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. சில நாட்களின் பின்னர் 15-08-2006 இல் மூதூர் நகர அரச அலுவலகங்கள் இயங்கத் தொடங்கியது.மக்களும் மீளக்குடியேறலாயினர்.

இக்காலத்துஇடப்பெயர்வானதுதிருகோணமலைநகரம், மட்டக்களப்பு தாண்டி கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, மாத்தளை மற்றும் இந்தியா (மீன்பிடிப்பகுகள், ஆகாயவிமானம்) வரை நீண்டிருந்தது.

இவ்வாறாகஇடம்பெயர்க்கப்பட்ட மக்கள் படிப்படியாக இப்பகுதியில் யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னர் குடியேற்றப்பட்டனர். 2007 இல் வெருகல், 2008 இல் பள்ளிக்குடியிருப்பு, அம்மன்நகர், சேனையூர், கட்டைபுறிச்சான்பின் கடற்கரைச்சேனையில் ஒரு பகுதி,2013 இல் நவரெட்னபுரம், கூனித்தீவு, சூடைக்குடாவுக்கு முன்னுள்ள குன்றத்தூர் (சூடைக்குடா மக்கள்) என குடியமர்த்தப்பட்டனர். ஆனால் சம்பூர் மக்களும் எஞ்சிய பகுதி கடற்கரைச்சேனை மக்களும் 2015 மற்றும் 2016களிலேயே குடியேற அனுமதிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு உள்நாட்டு ஆயுத மோதல்களும் 18-05-2009அன்று முடிவுக்கு கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது.

பாகம் -11 முற்றும்

நாம் யார்? இந்த வினவுதலுக்கான விடையை கண்டறிதல் என்பதே வரலாற்றுத் தேடலாய் அமைகிறது. கருத்தியல் விடயங்களை மையமாகக்கொண்டு அதன் மையத் தன்மையை நிறுவுதலுக்காக நமது சுயங்களை நாமே தேடவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றோம். தமிழர் இராச்சியத்தின் தொன்மைகளை இன்று கதைகளாகப் படிக்கின்றபோது நம்மை அறியாமலே நமது பூர்வீகங்களின் இழப்பின் வலி மனதில் எழுகின்றது.

கொட்டியாரத்தின் வரலாற்றுத் தொன்மையை கண்டறிந்து ஆவணப்படுத்தும் அரும்பணியில் கடந்த இரண்டு தசாப்தமாக வைத்தியக் கலாநிதி திரு. அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார் அவர்கள் ஈடுபட்டுவருகின்றார். அதன் தொடர் பணியாகவே "தென் திருமலை தேசம்" என்கின்ற இந்த கவடி.

எதட்சிண கைலாயமென சிறப்பிக்கப்படும் திருகோணமலையின் தெற்கே தமிழர் வாழிடங்கள் தனித்துவமான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளமையை நாம் அவதானிக்கலாம். அதற்கான கல்வெட்டு ஆதாரங்கள், வாழ்வியல் தொடரான கர்ணபரம்பரைச் செய்திகள் வலுவாகவே உள்ளன.

நமது பூர்வீக விடயங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென விழித்துக் கொண்டவர்களில் நமது கொட்டியாரத்து வரலாற்று ஆய்வாளர் மருத்துவர் அ. ஸதீஸ்குமார் முதலானவர். கொட்டியாரப்பற்றின் வரலாற்றுத் தொன்மையை தென் திருமலை தேசம் என்கின்ற புதிய கோணத்தில் ஆய்வு செய்வது மேலும் நமது பூர்வீக விடயங்களை மையப்பிக்கும். இவ்வாய்வும் ஆவணப்படுத்தலும் கொட்டியாரப்பற்றில் கேள்வியாகிக் கொண்டிருக்கும் தமிழர் இருப்புக்கான விடையாக அமையுமென்பது உறுதி. மேலும் இவ்வாவணமானது இனிவரும் நமது தேச வரலாற்று தேடலுக்கு ஒரு பொக்கிசமாகவும் அமையும்.

காலத்தின் தேவையான இதுபோன்ற அரிய வரலாற்றுப் பொக்கிசங்கள் பலவற்றையும் மேலும் வெளிக்கொணர வேண்டுமென நெஞ்சார வாழ்த்துகின்றேன்.

பு. ஜெயாகரன்
(மதுரன்)

பொலி முத்திங்கள் இதழாசிரியர்
கட்டைபறிச்சான்

Ben Vision Printers & Publication
Trincomalee - 0262225984 / 5